

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ВЕРОНИКА ХЕНРИ Дългият уикенд

Една кратка почивка може понякога да се превърне във ваканцията на живота ти

ВЕРОНИКА ХЕНРИ ДЪЛГИЯТ УИКЕНД

Превод: Лидия Шведова

chitanka.info

Една кратка почивка може понякога да се превърне във ваканцията на живота ти.

В приказен корнуелски хотел на брега на морето дългият уикенд тъкмо започва. Клеър Марлоу и Лука — талантлив и обаятелен главен готвач и неин приятел — са собственици на хотела „Крайморската къща“. Лука забърква ненадминати специалитети, а Клеър се грижи всичко да върви по ноти, докато в хотела не се регистрира неочакван посетител и не преобръща целия ѝ свят нагоре с краката.

Другите гости пристигат със собствените си проблеми. Семейна двойка иска да се възстанови от скорошни трагедии, един баща се опитва да компенсира последиците от необмислена авантюра, за която съжалява, а една млада жена се надява, че в Корнуол ще открие ключа към миналото си, което не познава. Съкровени тайни, необмислени лъжи и един скандал ще променят завинаги няколко човешки живота през този дълъг и горещ уикенд на морето.

„Динамичен и изпълнен с мръсни тайни, романът е идеалното лятно четиво. Интригуващи характери, непредвидими ситуации и четири увлекателно разказани истории, които няма да искате да свършат.“

Cornwall Today

ПРОЛОГ

Мил Хаус,
Мимсбъри,
Навечерието на 1999 г.

Мили мои, прекрасни момчета,
Зная, че когато прочетете това писмо, ще се ядосате. Но, моля ви, помислете, надвийте завладелите ви в момента чувства и се опитайте да разберете защо избрах да постъпя така. Зная, че ще решите, че изборът си е бил само мой, че не съм ви дала възможност и вие да избирате и може би това е вярно. Може би съм постъпила егоистично. Може би съм го направила заради мен самата. Но пък преди всичко изобщо не съм искала да ми се налага да избирам. Точно в това е жестокостта.

И така, надявам се, че ще ми простите и ще ме помните, както аз бих желала да ме запомните. Точно както аз запомних за последно всеки един от вас — щастливи, засмени, безгрижни. Останете така завинаги в мислите ми.

С цялата ми обич, всеки ден и завинаги,

Мама хх

Дори и сега, след седем години, ароматът му, когато ставаше от сън, острата миризма на потта му, примесена с уханието на одеколona „Иси Мияки“, я караше да се разтрепери вътрешно.

Той имаше плътни устни и счупен нос — историята за счупването му варираше според това колко беше изпил и с кого беше в момента — а тъмнокестенявите му къдрици бяха все така прибрани с банданата, която носеше, за да ги усмирява, докато работи. Клепачите му потръпваха леко в съня, прикрили зелено-жълтите очи, които понякога пламваха в оранжево. Той се обърна и изпаренията от

половин бутилка грапа я удариха в носа толкова силно, че ѝ засмъдя на очите. Имал нужда да разпусне, казваше ѝ той, след цяла нощ в кухнята.

Тя не приемаше оправданието му дори и за миг. Той можеше да готви със затворени очи за цял ресторант хора. За него това беше като дишането. Втора природа.

Крайностите също му бяха в природата. Отчасти заради тях го обичаше. Но пък от друга страна бяха проблем. Сега той щеше да спи до единайсет. Докато тя щеше да стане след десет минути. Винаги се събуждаше преди звъна на алармата от страх, че алармата няма да звънне. Един от двамата трябваше да е буден. Все пак хотелът не можеше да се стопанисва сам, а пък персоналът струва толкова, колкото човекът, който му дърпа конците.

А Клеър Марлоу беше страхотна в дърпането на конци. Беше майсторка на възлагането, дискретността, дипломацията и едновременното изпълнение на куп задачи.

Лука го биваше в готвенето. И в приказките. И в пиенето. Затова хората искаха да се хранят в ресторанта му и да отседат в хотела му.

Лука беше легенда.

Да живееш с легенда е изтощително и Клеър се чувстваше изморена. Копнееше за почивка. Но засега това щеше да е най-натовареният уикенд от цялата година. Прогнозата за времето беше чудесна — слънчево и топло. Шанс за всеки да си направи купон, и да се отпусне. Освен ако не работеше в кръчма, бар или градински център.

Или в преустроен петзвезден крайморски хотел.

Клеър изключи алармата, преди да е зазвъняла. Отметна завивката. Лука се размърда до нея. Протегна ръка и я прегърна, преди тя да успее да се изтърколи от леглото. Тя усети как ръката му се плъзва нагоре и надолу по хълбока ѝ. Изморените ѝ кости се разтопиха на мига и за момент Клеър затвори очи.

Не може една връзка да се крепи на секс, помисли си тя. Не можеш да живееш с някого и да намираш извинения за факта, че той те приема абсолютно като даденост, просто защото всяко негово докосване те кара да примираш.

Не можеш ли?

Чу как отвън боклукчийските коли прибираха сметта. С поредния трясък насъбраните от седмица празни бутилки, изпити от живеещите на Фор стрийт, изчезнаха в зиналата жълта бездна. Бутилки от мляко, мерло и минерална вода се разбиваха на парченца с благозвучен трясък. Беше сигурна, че мъжете шумяха колкото се може повече, макар че беше едва шест часът. А вие какво щяхте да направите, ако работата ви беше да събирате боклука на другите?

Тя се измъкна от обятията на Лука. Нямахте да му даде онова, което искаше — безусловната си податлива топлина. Не беше тук за негово удобство. Ако искаше секс, можеше поне да ѝ окаже честта да дойде напълно в съзнание. Не че не я изкушаваше. Тя не се сещаше за по-добър начин да започне деня, да задейства тялото си с летящ старт.

Тъжно е, помисли си, че сексът при тях се е превърнал в инструмент за пазарлък, че го наказваше, като му отказваше секс, макар той вероятно да не съзнаваше наказанието, защото спеше дълбоко. Клеър копнееше за времето, когато току-що се бяха запознали и когато му се отдаваше свободно и с желание, без много да му мисли.

Оттогава обаче нещата се бяха променили. Сега имаха отговорности. Или по-скоро тя имаше. Лука се носеше по течението само с таланта и чара си, като оставяше на Клеър да води сметките.

Такава беше уговорката от самото начало, разбира се. Ин и ян. Неговите умения в кухнята в съчетание с нейния делово ориентиран ум ги превръщаха в идеалния екип. Но някъде там, по пътя, балансът се беше нарушил и бе наклонил везните в негова полза. Клеър негодуваше.

А нищо не разваля една връзка повече от негодуванието.

Тя отиде в ъгъла на стаята до таванското прозорче и се покачи на един стол, за да погледне покривите. Бяха там, трите пилета-чайки, гробни и в очакване. Следеше напредъка им от мига на излюпването. Усещаше как дълбоко в нея нещо трепваше всеки път, щом ги погледнеше, и знаеше твърде добре какво беше това. Не можеше обаче да направи нищо по въпроса. Точно сега не би могла да вмести и бебе в живота си.

Удовлетворена, че младите чайки са добре и не са паднали от покрива в опит да излетят от гнездото, което би трябвало да направят съвсем скоро, тя вдиша соления въздух на ранното утро. Все още не виждаше слънцето, но чувстваше топлината му по тялото си.

Представи си го как проблясва в устието на реката, готово да приветства посетителите, които щяха да нахълтат със стотици в Пенфлийт за уикенда. Щяха да изпълнят криволичетните тесни улички и да се изсипят на кея, вечно гладни, като пилетата на чайките. Щяха да се тъпчат с риба и пържени картопки, сладолед и истински корнуолски пайове, да влачат бели хартиени пликосе, пълни с пръхкав фъдж, а месните хора щяха да са им благодарни за веселия звън на касовите апарати, но не и за боклука, който туристите неизменно оставяха подире си.

Клеър прекоси боса помещението до душа. Стаята им беше точно под стрехата, защото скосеният таван беше твърде нисък, за да настанят тук гости, които си плащаха — макар че Лука, висок 186 см, непрекъснато си удряше главата в гредите. Планираха да си купят нещо мъничко някъде в града, където да се спасяват от напрежението, но това така и не се осъществи. Нямаха време да потърсят. Нямаха и излишни средства. Отначало, когато пристигнаха в Пенфлийт, Клеър прелистваше с копнеж страниците на списанията за недвижими имоти по време на кафе почивките си в търсене на прекрасна малка белосана рибарска къщичка, която да нарече своя, но хотелът всмукваше обратно всичките им пари. И ето ги тук, под покрива. Стаята беше достатъчно хубава, с дървени стени, боядисани в бяло, и с едно от онези големи легла с табли, с които беше мебелирана останалата част от хотела. Не оставаше обаче много място за „разни неща“ и почти никакво пространство за гардероб. Тя едва успя да прибере малкото си рокли в морскосиньо, черно и сиво, които носеше на работа. Не си спомняше кога за последен път бе обличала някоя от „своите си“ дрехи, които бяха вакуумирани в плик. Не си спомняше последния си почивен ден. Дори и да не стоеше отпред при гостите, свиваше се като катеричка в офиса си, съставяйки маркетингови планове, бюджети и съобщения за медиите...

Бяха й необходими пет минути под душа. И още пет да се облече. В шест и петнайсет вече беше на рецепцията, преглеждайки за кой ли път графика на персонала и молейки се никой от тях да не поиска болничен, изкушен от слънчевото време.

Този уикенд хотелът беше почти пълен. Седем стаи и ресторанта. При добър късмет през следващите три дни на Клеър щяха да й се съберат дванайсет часа сън. Знаеше, че това се дължеше на

перфекционизма ѝ, но затова имаха такъв успех. Защото нищо не ѝ убягваше.

Това и страхотната репутация на Лука като готвач — предмет на безброй статии в приложенията за уикенди, готварските списания и блогове. Хората бяха готови да пътуват три часа с влак от Лондон до Пенфлиът за уикенда само за да опитат хитроумните му блюда с малки октоподчета и шарен боб, и с цветове от тиквички. Сладоледите му почти предизвикваха оргазъм — или поне така твърдеше един скандален ресторантски критик, който поръча осемнайсет литра от сладоледа на Лука с мед, кафе и рикота, за да го откара в собствения си фризер. Лука много приличаше на момчетата от кориците на списанията, което го превръщаше в месна знаменитост, скандален и незабавно разпознаваем, докато никой не разпознаваше Клеър. Понякога ѝ се струваше, че е съвсем невидима.

Всички идваха в „Крайморската къща“ за специалитетите на Лука. Никой не проумяваше обаче, че без Клеър той беше едно нищо. Нищо.

ГЛАВА ПЪРВА

Проклетите чайки. И проклетият Джеф. Защо не е хвърлил боклука в кофата, както му е редът? Казвах му неведнъж, че чайките ще разкъсат плика на парчета, ако го трупне върху капака на кофата, ама той изобщо не слушаше. И, разбира се, пликът беше изкормен и съдържанието му разпиляно върху квадратния метър и половина трева, която минаваше за предна градинка. Тревата, която никой не косеше, така че беше израсла колкото се може по-високо, а после беше клюмнала от тежестта си. Анжелика блъсна по прозореца на банята, но петте чайки не й обърнаха внимание и ликувайки, кацнаха върху остатъците от опаковка от заведение за бързо хранене, донесена от някого изглежда от някаква среднощна веселба, макар че бог знае откъде — Анжелика беше почти сигурна, че на петдесет мили околоръст нямаше никакво заведение за бързо хранене. Това беше цената, която човек плащаше да живее в Пенфлийт. Красиви гледки — да, но нито едно от нещата, жизненоважни за средния двайсетгодишен младеж или девойка, като например „Топ шоп“ или „Макдоналдс“, или дори едно проклето кино.

Споменеше ли се Пенфлийт, повечето хора се сещаха за живописното му пристанище, пълно с весело подскачащи лодки и чаровните стари тесни улички с още по-старинни къщурки, боядисани в сладоледено-пастелни цветове — тема на хиляди стереотипни рисунки, повечето окачени за продан в баровете и кафенетата, с тежки цени по тъжните им дървени рамки. Магазините продаваха смущаващо модерно ежедневно облекло — роклички на цветя, раздърпани потници в млечнорозово и синьо и шарени гумени ботуши, чаши за чай и мляко с интригуващи надписи — и всичко това на прекомерно високи цени. Из улиците препускаха възбудени до крайност семейства, опиянени от разнообразните възможности за почивка и забавление, сякаш без изобщо да забелязват местните жители, които поддържаха реда и уюта в градчето през дългите зимни месеци, а в сезона любезно сервираха чая със сметана и джина с тоник. Градчето беше известно

като „крайморско убежище“ и през лятото човек не можеше да се обърне от мъже с шорти в цвят каки и мокасини и уханни съблазнителни мамчета с изкусително прилепнали по краката им панталони и слънчеви очила „Шанел“.

Онова, което не знаеха повечето посетители на Пенфлийт, беше, че ако подминат музея и завият наляво покрай миниатюрната пожарна, а после прехвърлят хълма и тръгнат право по Акланд Авеню, ще открият неугледна мрежа от запуснати къщи-близнаци, абсолютно несъвместими с морската идилия, над която се издигаха. Тук беше неромантичната част на градчето, която обитаваха онези жители на Пенфлийт, чиито домове не бяха благословени с изглед към зеленото речно устие и морето зад него, а единствената им надежда за някакви доходи беше туристическият сезон, когато превиваха гръб в сменяне на чаршафи и чистене на тоалетни. Освен ако нямаха късмета да работят във фабриката за пайове в близката индустриална зона по пътя към Сейнт Остъл.

Но дори и шансовете да сменят чаршафи и да чистят тоалетни намаляваха. Собствениците на хотели, кафенета и ресторанти поемаха голяма част от мръсната работа, за да намалят разходите си. А много от къщите, предлагащи някога нощувка със закуска, бяха преустроени в апартаменти под наем без храна. Времената бяха тежки и въпреки че се тръбеше как това лято хората нямало да заминат на почивка в чужбина заради рецесията, резервациите все още бяха малко. Освен може би в скъпата част, която продължаваше да се замогва и местата там бяха отдавна резервирани за цялото лято. За което Анжелика беше искрено благодарна. Беше започнала преди пет години като камериерка в „Крайморската къща“ за уикендите и по време на празниците. Когато завърши училище, ѝ предложиха редовна работа на рецепцията и тя сграбчи тази възможност с две ръце. После, преди три седмици, я повишиха в помощник-мениджър.

Тя вдигна костюма си от пода, където го беше захвърлила предната вечер. Черната ленена пола беше измачкана, самото — помалко. Опита се да приглади плата с ръка, но гънките бяха дълбоки. Налагаше се да го изглади. Клеър щеше да побеснее, ако не изглеждаше като извадена от кутия. „Крайморската къща“ предпочиташе стила пред практичността. Всичко изискваше много грижи — от чаршафите от египетски памук до лъскавите стъклени и

хромирани повърхности в баните, които трябваше да се лъскат с мека кърпа. Нямаше прошка.

Като помощник-мениджър поне вече нямаше да ѝ се налага да блъска като товарно добиче, освен ако наистина не им достига персонал. Анжелика бе дълбоко развълнувана от повишението си, макар че вълнението ѝ бе помрачено донякъде от факта, че заплатата ѝ не се повиши много.

— Разходите ни са изключително свити в момента — обясни ѝ Клеър. — Но ако лятото е успешно, ще получиш бонус.

А ако не беше? Анжелика бе прекарала в Пенфлийт целия си живот и разбираше твърде добре, че едно мрачно и дъждовно лято е като целувката на смъртта за всеки курортен бизнес. И не беше сигурна докога „Къщата“ ще може да поддържа сегашните високи цени. Луксът беше хубаво нещо, но над двеста лири стерлинги за една нощ? Ако слънцето не напечеше истински, щяха да са късметлии да не фалират до края на лятото.

Кое би било ужасно. Не на последно място за нея самата. Анжелика тъкмо си бе стъпила на краката. Обичаше всеки миг от работата си в хотела и беше жадна да научи повече. Всяка работа, която бе работила преди това, беше просто средство за постигане на определена цел, начин да припечели нещо, но това беше различно. Ако ще остава тук до края на живота си — а в момента нещата изглеждаха точно така — то „Къщата“ беше правилното място.

Със сигурност хотелът бе в подчертан контраст с домашната ѝ обстановка. Тя огледа банята с отвращение. Розовите плочки бяха стари и напукани, с наслоена мръсотия във всяко ъгълче и пукнатина. Джеф беше приспособил някакви маркучи към крановете, уж за да ги използват като душ, но не бяха достатъчно дълги, за да свършат работа. Анжелика вече почти не използваше банята у дома си. Вместо това се промъкваше по време на почивките си в някой от хотелските апартаменти, като проверяваше кой от тях предстои да бъде почистен. Обожаваше мощната водна струя от душовете, горещата вода, билковия дъх на розмарин от безплатния душгел, дебелите бели хавлиени кърпи...

Колко чудесно би било да живее така през цялото време. Защото имаше хора, които живееха така и тя го знаеше. Не всеки бе в безизходица. Макар че нейната безизходица не беше нейно дело. Сети

се за приятелките си, наивните глупави момичета, които сами се бяха натикали в ъгъла, заради майчинските добавки като редовен доход. Опитите им за хитруване ѝ бяха смешни. И как би могло обременяването с дете да ти помогне? Беше виждала мърлявите апартаментчета, които получаваха, познаваше и мизерните пари, които им даваха. Това не беше никакво бъдеще.

Разбира се, тя можеше да си тръгне винаги, когато поиска. Но как да го направи? Просто не беше толкова егоистична. Черта, която не беше наследила от майка си.

Погледна се в огледалото на аптекката, която висеше над мивката. Млечнобяла кожа, очи, които въпреки че не бяха големи, бяха яркосини, мека, копринена черна коса, подстригана до раменете ѝ на черта, широка уста с плътна долна устна. Без грим не изглеждаше нищо особено, което беше полезно за работата ѝ през деня, тъй като можеше да се слее с фона. Но вечерно време — с черна очна линия и фалшиви мигли, и с яркочервено червило — Анжелика можеше да се гримира така, че трудно да я забравят. Жалко, че нямаше кой да го оцени.

Е, освен един човек, а той определено бе недостижим за нея. Затова тя не си позволяваше да мисли за него по-дълго от необходимото.

Грабна дрехите си и се втурна надолу, прескачайки стълбите с дългите си крака. Измъкна дъската за гладене от мястото ѝ между хладилника и стената, изправи я с трясък, без да обръща никакво внимание на това, че Джеф слушаше внимателно по радиото сводката за движението. Той беше куриер и за него беше важно да знае дали заради празничния уикенд задръстванията вече са започнали.

— Налей един чай, Джеф — измърка му тя, докато включваше ютията и нагласяваше регулатора на най-висока степен.

Нямаше да му каже за боклука. Ако признаеше, че го е забелязала, щеше да се почувства задължена да го прибере, а тогава щеше да закъснее за работа. Майка ѝ щеше да го открие веднага щом благоволяше да се измъкне от леглото. Нека тя да се разправя. В крайна сметка Труди нямаше никаква друга работа.

Джеф протегна ръка, без да мигне, и наля тъмнокафявите остатъци от един чайник от неръждаема стомана в голяма чаша, плисна вътре мляко от кутията, а после ѝ го подаде услужливо.

— Тъй — Анжелика доближи чашата до устните си, а после направи гримаса, когато разбра, че чаят е хладък. — Бър-р-р... отвратителен е.

— Знаеш къде е чайникът — парира я Джеф.

Тя тръсна чашата отстрани, когато парата засъска сърдито от ютията.

— Хайде. Запари ми пресен. Знаеш, че искаш да ми запариш.

Той завъртя очи и стана, като се затътри тежко към чайника.

Повдигаше ѝ се само от вида му — изхвъркналото шкембе под тениската с щампа на „Джак Даниелс“, оптимистично натикана в джинсите му и пристегнатата с колан с тежка позлатена катарама. Като прибавиш към това посивялата конска опашка и козята брадичка... Анжелика потръпна, чудейки се с какво ли е привлякъл майка ѝ.

Всъщност, знаеше с какво. Джеф беше мил. Абсолютен грозник и досаден до смърт, но добра душа. Какво ли не правеше за майка ѝ — е, като се изключи хвърлянето на боклука в кофата — и Анжелика му бе благодарна за това, защото така тя по-малко се товареше. Във всеки случай Джеф може и да изглеждаше мърляч и да имаше ужасен вкус за дрехи, но беше милион пъти по-добър от последния приятел на майка ѝ.

Анжелика не разбираше защо трябва да прикрива голотата си, докато гладеше. За негово нещастие предшественикът на Джеф се бе възползвал от факта, че е само по бельо, за да я опипа експериментално, като пъхна пръсти в гащите ѝ. Анжелика го сграбчи за китката, тръсна ръката му върху дъската за гладене и притисна ютията към дланта му. Замириса на изгоряло месо, последвано от рев на болка и ярост. На онзи тип му бяха нужни няколко секунди, за да разбере какво се беше случило.

— Ти, луда крава такава! Ще викна проклетата полиция. Това е нападение, да. Господи! — Той изтича до мивката и завъртя крана на студената вода. — Ще заведа дело още другата седмица.

Анжелика го наблюдаваше спокойно.

— Тогава ще откриеш, че е било самозащита — отвърна му тя.

Труди слезе долу, за да разбере за какво е цялата тази шумотевица.

— Трябва да ме заведеш в болница! — Той протегна към нея наранената си длан. — Тя залепи ютията за проклетата ми ръка.

— Ръката, с която бръкна в гащите ми — уточни Анжелика. — И спри да хленчиш. Не беше толкова гореща, беше настроена само за полиестер.

Това се случи, преди Анжелика да постъпи в „Крайморската къща“, когато още работеше в магазина за тестени изделия.

— Не трябваше да гладиш по бельо! — изкрещя майка ѝ.

— Къщата е и моя. Ако искам, ще гледя гола — изкрещя ѝ Анжелика в отговор.

Типът повече не се весна и майката на Анжелика се цупи със седмици. Докато не откри Джеф на една кънтри вечер в местната кръчма и не го довлече у дома. Оттогава той беше част от мебелировката. Но донесе известна стабилност в домакинството, защото, когато до Труди имаше мъж, тя определено бе по-спокойна и нещата вървяха по-леко.

Анжелика тресна ютията върху поставката ѝ.

— Прибери я вместо мен, чу ли? — помоли тя, докато излизаше, с пълното съзнание, че той ще го направи.

— Хей... ами чаят ти? — попита той възмутено.

— Нямам време...

Втурна се по стълбите нагоре, като погледна часовника си.

Беше оставила Дил да поспи възможно най-дълго, но ако не го вдигнеш сега, щяха да закъснеят. Тя бутна вратата на стаята му, търсейки с очи очертанията на телцето му под завивката със Спондж Боб и пристъпи вътре, избягвайки отломките по пода — празни касетки от дивидита, карти с футболни звезди и пластмасови мутанти с остри ръбове, които ти съсипваха краката, ако стъпиш случайно върху тях.

Той все още спеше дълбоко със слушалки на ушите. Тя долови тенекиеното сопрано на Джеси Джей от непрестанно повтарящото се парче. Дил винаги заспиваше с включен айпод. Анжелика се тревожеше, че така мозъкът му никога не си почиваше както трябва. Беше прочела някъде, че децата трябва да спят на изгасена светлина и без стимулации. Служителката от медицинския патронаж ѝ каза да не се тревожи. Анжелика обаче не вярваше много-много на медицинския патронаж. Жената като че ли искаше само да я оставят на спокойствие, също като майка ѝ. И двете не вземаха присърце кое ще е най-добро за Дил.

— Хей. Слънчо.

Тя го боцна с пръст през меката завивка. Очите му се отвориха. Анжелика измъкна нежно слушалките от ушите му.

— Не искам да ставам — простена Дил и се протегна.

На осем години той все още беше с пухкави бузки и пръстчета като на малко дете. Малкото ѝ братче. Е, полубратче — нито един от братята или сестрите на Анжелика не бяха от един и същи баща, но при вида на Дил сърцето ѝ винаги се свиваше.

— Хайде. Имаш половин час. Облечи се и си измий зъбите.

Ако оставеше на майка си, Дил щеше да продължи да спи още два часа. Според Трудни нямаше значение дали ще закъсне за училище, при положение че едва ли щеше да научи кой знае какво. Какво значение имаха няколко часа тук или там? Но Анжелика вярваше в установения ред. Редът беше важен за Дил.

Той се обърна на другата страна, вдигайки ръце над главата си в знак на протест. Тя се наведе да го погъделичка и той се замята, като накрая се изтърколи от леглото, предавайки се и плъсна в краката ѝ, ухилен до уши.

Сърцето ѝ се разтопи, винаги се разтапяше. Тя го обичаше. Дил бе извадил късмет, защото имаше нужда от нея. Ако Анжелика някога си тръгнеше, не хранеше никакви надежди за бъдещето му. Трудни нямаше да се бори за него — да го вземат в местното училище, да се отнасят с него като с нормално дете. Неговият Дауновсиндром не беше от най-тежките случаи. Но той имаше нужда от последователност, стабилност, грижи и дисциплина. А Трудни не беше способна на нищо такова. Хаотичните ѝ родителски действия, непостоянните ѝ настроения и периодите на черна меланхолия бяха последното нещо, от което Дил се нуждаеше. Не че Трудни не обичаше сина си — разбира се, че го обичаше — но тя като че ли не можеше да прави жертвите, които бяха необходими.

Анжелика се опитваше да му даде онова, от което той имаше нужда. Беше му почти като майка. Не ѝ беше неприятно. Как би могло? Дил беше картата, която ѝ се беше паднала, и тя никога нямаше да го остави, докато той имаше нужда от нея. А не беше чак толкова тежко. Можеше да работи когато иска, да излиза когато поиска, защото отговорността не беше само нейна. Другите също правеха по нещичко — дори двете ѝ полусестри Кимбърли и Фей. И Джеф. Но Анжелика

беше предпазната мрежа на Дил. Тя виждаше проблемите преди останалите и реагираше. Майка ѝ беше склонна да остави нещата на течението. Дил, разбира се, щеше да оцелее, ако го оставеха на грижите на Труди, но Анжелика искаше той не само да оцелее. Искаше Дил да получи от живота всичко, което може. Водеше го на плуване и на езда. Четеше му и му помагаше с домашните. Водеше го на тренировки по футбол. Насърчаваше го толкова, колкото ѝ позволяваха времето и парите.

Той беше малкото ѝ другарче.

След половин час двамата излязоха от къщи — Дил със старателно пригладена с гел коса, както я харесваше, в зелената си училищна униформа и раницата с Доктор Ху на гръб, и Анжелика с идеално изгладен костюм и безупречна коса. Тя го изпрати до портата на училищния двор и го целуна за довиждане заедно с други майки, докато собствената им майка спеше непробудно.

И така беше всеки ден.

С влизането си в „Крайморската къща“ гостите неизменно ахваха от удоволствие. Квадратната пететажна сграда с изглед към пристанището на Пенфлийт някога бе подслонявала митницата. Имаше дебели каменни стени и широки прозорци, които я изпълваха със светлина. Вътре ги посрещаше неочаквано уютен декадентски разкош, далеч от отвратително баналната морска тема — Пенфлийт бездруго изобилстваше от моряшки нашивки. Стените бяха облепени с бледозелени тапети с релефни изображения на птици в златни клетки. Над рецепцията висеше полилей от муранско стъкло, хвърлящ розово сияние върху черната дъска, на която отбелязваха прогнозата за времето и часовете на приливите; под нея висяха ключовете за осемте стаи, закачени на огромни кожени ключодържатели, невъзможни за губене. В малкото кътче за отдих имаше шезлонг, тапициран с кадифе в кафяво и оранжево, и два клубни стола с шагренова кожа. На кръгла маса в центъра на преддверието стоеше облицовано със стъкло сандъче, пълно с мъх и буйно растящи лютичета. Въздухът миришеше възхитително — ароматът на прясно кафе се смесваше с аромата на огромна свещ с три фитила, която ухаеше на канела, джинджирил и кардамон.

Цялостният ефект беше едновременно успокояващ и стимулиращ. Сякаш влизаш в малко убежище, уникално и специално.

Клеър мразеше определенията „необичайно“ и „класически модерно излъчване“ — смяташе, че и с двете се злоупотребява — но знаеше, че хотелът ги олицетворява, въпреки че тя никога не би пожертвала стила, заради ексцентричността. Всичко беше точно каквото трябваше да бъде.

Тя плъзна поглед по списъка на гостите, които щяха да пристигнат за уикенда. Трите стаи на третия етаж бяха резервирани за ергенска вечер. По двама във всяка стая. Обикновено Клеър избягваше ергенските сбирки, но Гюс Андрюс, кумът, я успокои. „Идваме да поплаваме с лодка. Искаме само хубава вечеря и хубаво вино — каза ѝ той. — Няма да оставим младоженеца вързан гол на рецепцията, обещавам ви.“ Говореше учтиво и с радост изпрати солиден депозит, така че Клеър прие резервацията, като стискаше палци той да удържи на думата си.

Две от стаите на следващия етаж бяха свързани помежду си и можеха да се резервират за семейства с „възпитани деца над десет години“. Тези свързани стаи бяха резервирани от някой си мистър Колин Търнър, който искаше спалня в едната стая и две отделни легла в другата — за своя „приятелка“ и дъщеря ѝ. Това веднага заинтригува Клеър. Думичката „приятелка“ винаги отекуваше с няколко значения.

Най-малката стая, онази, която ласкаво бяха нарекли „килера за метли“ на сайта си, беше резервирана от някоя си мис Лора Старлинг. И най-сетне, апартаментът на първия етаж, чиято дневна и балкон бяха с изглед към пристанището, беше резервиран за най-важните им гости — мистър Тревър Парфит и съпругата му Моник. При мисълта за пристигането им стомахът на Клеър леко се преобърна.

Винаги настаняваха Тревър и Моник в този апартамент, защото те държаха двацет процента от „Крайморската къща“. Тревър беше отколешен почитател на Лука, още от готварските му години в Лондон. Когато научи, че Клеър и Лука кроят планове да си купят собствен хотел, той посрещна с отворени обятия шанса да инвестира. Семейство Парфит ги посещаваше редовно, идваха за празничните уикенди да се наслаждат на плодовете от инвестицията си и дори си бяха купили яхта — лъскава бяла моторница, която стърчеше като забрал пръст в пристанището на Пенфлийт.

А сега, както се оказа, на двамцата им беше хрумнала блестяща идея. Искаха да отворят хотел в Лондон и Клеър с Лука да идат при

тях. Бяха повдигнали въпроса на неофициалната им годишна среща преди три седмици. Тревър бе предложил да се нарича „Къщата в Сити“ и Клеър леко се подразни. Името „Крайморската къща“ беше нейна идея. Сега Тревър като че ли искаше да го превърне в запазена марка и Клеър не можеше да се отърси от мисълта, че той по някакъв начин ѝ бе отмъкнал идеята. Каза си, че именно по този начин бе успял в живота, а Тревър определено бе успял. В днешно време малцина можеха да отделят пари, за да ги инвестират в хотел.

Тревър също така гореше от желание Моник да участва колкото може повече в това начинание, особено в областта на „декора“. И без да беше посетила къщата им, Клеър знаеше, че Моник щеше да се стреми да постигне ефект ала Джакки Колинс — Версаче — списанието „Хелой!“ — от горе до долу мрамор, леопардови кожи и екстравагантна показност, което изобщо не беше в стила на Клеър.

Когато впоследствие сподели опасенията си с Лука, той само се разсмя.

— Можеш да се справиш с нея. Остави я да избере някоя и друга завеса и няколко възглавници.

— Тя ще иска нещо повече!

— Тогава я накарай наистина да поработи яко. Да пада от умора, тичайки за мостри из цял Лондон. Скоро ще ѝ омръзне.

Клеър не беше сигурна. Моник беше от онези хора, които захапваха яко стръвта и никога не я пускаха.

— Само ѝ се усмихвай сладко и се съгласявай. После ще вземем парите и ще офейкаме. Обещавам ти, че Тревър ще ни остави да се измъкнем. Този проект цели само да задоволи суетата им.

Клеър не беше сигурна каква полза имаше да участват в подобен показан проект за задоволяване на нечие грандоманско его, но Лука настояваше.

— Тревър няма да иска проектът да се провали. А след време на Моник ще ѝ писне. Все някой ден ще имаме възможност да им изкупим дела. Довери ми се, Клеър.

Клеър не спираше да се чуди това ли наистина искаха те с Лука. Да, заветната мечта на Лука беше да има собствено заведение в Лондон, но те бездруго едва свързваха двата края. Той изглежда смяташе, че просто могат да оставят „Крайморската къща“ в сведущите ръце на онзи, когото щяха да изберат за тази задача. Клеър

знаеше, че нещата не са толкова прости. Кой например щеше да готви? Хората идваха да опитат ястията на Лука, искаха да вкусат резултата от леката му ръка и вдъхновеното жонглиране с различните вкусове. Те не искаха заместител.

Тя реши, че засега няма да се тревожи за тези проблеми. До превръщането на мечтата в реалност имаше дълъг път. Вместо това принтира регистрационните формуляри за гостите през уикенда и точно си отбелязваше специалните им изисквания в един тефтер, когато входната врата се отвори и влезе Анжелика.

Анжелика беше спасителният пояс на Клеър. Когато отначало започна като камериерка на половин работен ден, Клеър веднага долови нещо у нея — някакъв глад за знания и бърза реакция, които бе убедена, че ще може да овладее. Когато научи, че Анжелика завършва училище, тя ѝ предложи да я обучи като рецепционистка в хотела. Момичето беше обхванато от радостна възбуда — канеше се да започне работа в туристическа агенция в Бодмин. Клеър ѝ даде двеста лири стерлинги да си купи прилични дрехи и да смени розовите си кичури с по-ненатрапчива прическа. И трябваше да си извади пиърсинга от езика. Розовите кичури и пиърсингът бяха приемливи за една камериерка, но не и на рецепцията.

Анжелика се появи отново следващия понеделник с тъмнокестенява, късо подстригана коса, облечена в черна ленена пола (беше малко късичка, но Клеър трябваше да признае, че това може би нямаше да навреди), бяла блуза по тялото (е, черният ѝ сутиен се виждаше ясно отдолу, но беше валидно същото заключение), семпло ленено сако и чифт обувки на равна подметка. А сега, три години по-късно, тя беше почти — почти — готова да я оставят да стопанисва хотела. Все още бе склонна от време на време да използва острия си език и Клеър полагаше усилия да изглади тези нейни остри ръбове, преди да я пусне да се вихри, но се гордееше с протежето си.

Тя също така се стремеше да я закриля. Знаеше, че в дома на Анжелика не всичко е наред, че момичето посреща много сериозно отговорността за малкото си братче и че майка ѝ, Труд, беше непредсказуема. Клеър никога не любопитстваше, но забелязваше кога Анжелика е под напрежение и я подкрепяше, доколкото можеше. Междувременно я стопляше мисълта, че е дала възможност за работа на едно местно момиче, вместо да покани някой самодоволно

амбициозен новоизлюпен випускник от университетските курсове по хотелски мениджмънт. И по някакъв странен начин те доста се бяха сблизили, въпреки разликата в годините. Когато нямаше много работа, си разменяха клюки, бърбеха и споделяха тайните си. А веднъж-дваж пъти годишно през зимата, когато хотелът беше почти празен, отиваха в големия търговски център в Бристол и като две непослушни ученички, избягали от час по математика, пазаруваха. Връщаха се натоварени с кутии с обувки, мостри на гримове и рокли, които никога нямаше да облекат в Пенфлит, но които всяко момиче трябваше да има в гардероба си.

В замяна на това Анжелика никога не злоупотребяваше с щедростта или с откровеността на Клеър. По време на работа те бяха екип и двете бяха достатъчно разумни, за да не размиват границата между работодател и служител. Извънредното сблизаване с някого, който работи за теб, можеше да се окаже пагубно и за личните, и за професионалните отношения. Клеър знаеше това. Струваше й се, че ще съумее да поддържа правилния баланс.

— Хей — каза тя. — Надявам се да си готова за уикенда. Очертава се да е дълъг.

— Паркингът вече се запълва — отвърна Анжелика. Тя взе списъка с гостите и направи гримаса. — Мистър и мисис Парфит? Пак ли? Нали идваха само преди две седмици.

— Е, трябва да сме особено любезни с тях през този уикенд.

— Винаги сме любезни — запротестира Анжелика. — Едва се съдържам да не го ударя, когато ме потупва по дупето.

Клеър се разсмя. Вярно беше — Тревър Парфит беше от старата школа, от онези типове, които наистина не смятаха за обидно едно потупване по дупето. И жена си наричаше „беччо“ без намек за ирония.

— Тревър няма да се промени.

— Не — каза Анжелика. — Но защо трябва да сме особено любезни? Със семейство Парфит тук винаги се държим като с царски особи.

Клеър се поколеба. Не бяха казали още на никого за възможността за нов хотел — подобни слухове винаги тревожеха персонала — но ако сделката станеше, щеше да се наложи да разчита на Анжелика повече от всякога. И тя реши да й се довери.

— Само между нас — каза тя, — но Тревър и Моник може да поискат от нас да отворим хотел в Лондон.

По лицето на Анжелика премина сянка.

— Няма да напуснеш, нали? — попита тя. — Защото аз няма да работя тук без теб. Знаеш това, нали?

— Не знаех — каза Клеър весело. — Но ти нямаш нужда от мен.

— Няма да работя за никой друг.

— Трогната съм от лоялността ти — усмихна се Клеър. — Не се тревожи, още не съм тръгнала. А и във всеки случай това може да е добре за теб. Ще имаме нужда от някого да пази крепостта тук, ако всичко се нареди.

Анжелика не каза нищо. На Клеър ѝ се дощя да не беше споменавала лондонския хотел, но тя не обичаше тайни. От опит знаеше, че са лоша работа. С угълчето на окото си видя да идва рибаря с днешния си улов — по-добре да провери доставката и да подпише сметката.

Тя вдигна телефонната слушалка и я връчи на Анжелика.

— Можеш ли да се обадиш в „Будлея“? Трябва ни голям букет за стаята на семейство Парфит, свежи цветя за рецепцията, както и обичайните поръчки. — Анжелика кимна и пое слушалката от Клеър. — И ако можеш да го понесеш, занеси на Лука едно кафе и му кажи да става. Тази сутрин имаме нужда от целия екипаж на борда.

Клеър се насочи към кухнята. Тя самата също имаше нужда от едно свръхсилно кафе и купа домашно приготвена гранола^[1] с гръцко кисело мляко и горски плодове. Денят щеше да е дълъг.

* * *

Анжелика изпрати Клеър с поглед, с ужасно чувство на примамяване в стомаха. Чувстваше се несигурна. Хотел в Лондон ли? Какво можеше да означава това?

Определено — промяна. Анжелика не обичаше промените. Искаше нещата да останат завинаги такива, каквито са.

Освен онези неща, които самата тя пожелаеше да промени. Но в живота не ставаше така. Знаеше отлично това. Пое си дълбоко дъх и си каза, че нищо още не е сигурно. Нямахте нужда отсега да изпада в

паника. Всичко можеше да се случи. Тя набра номера на цветарския магазин, плъзгайки поглед по списъка с другите искания, които бе отбелязала Клеър, като си отбелязваше на ум кои неща трябваше да свърши най-напред. Ако не друго, Анжелика беше прекрасно обучена.

---

[1] Домашно приготвена смес от овесени ядки, ядки и сухи плодове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Малцина смятаха Колин Търнър за глупак. Напротив, повечето го уважаваха и много му се възхищаваха. Той преуспяваше, без да събужда завист. Все пак не можеше да не му се признае, че е работяга. Всеки ден към шест часа вече беше на работа, облечен в бял работен гащеризон, готов да си изцапа ръцете. Грижеше се за работниците си и беше най-щедрият работодател. Условиата във фабриката му за сладкиши и в притежаваните от него кафенета бяха образцови. Той не се опитваше да натиска хората си да работят извънредно и допълнителните му облаги бяха легендарни — сериозни отстъпки, щедри надбавки и екстравагантно коледно тържество в местен хотел, като цялото пиене се плащаше от компанията. И той жънеше наградите за усърдния си труд. Лъскавият ягуар, който караше, когато излезе на шосе М5, беше доказателство за това.

Беше направил само една грешка в живота си, размишляваше той, докато се мушна в лентата за бързо движение. Ама голяма. И единственото му престъпление бе, че копнееше за любов. За физически контакт с някого, който да не се отвращава от него. Кога ли беше станал толкова отблъскващ? — чудеше се той в онзи съдбоносен ден преди дванайсет години.

Сега му беше ясно, разбира се. С течение на времето домашният лекар постави диагноза депресия и предписа лечение с антидепресанти на съпругата му, но тогава вече беше твърде късно. Откъде да знае Колин, че следродилната депресия можеше да продължава повече от пет години след раждането на детето? Той беше пекар, а не психиатър. Дотогава нощите на отблъскване се бяха натрупали и го бяха довели до отчаяние. Кое то пък на свой ред го бе подтикнало към импулсивни действия. Нещо, което не правеше често.

Причината бе раждането на второто му дете. Години след раждането на Райън Колин не можеше да припари до Алисън. Самото раждане беше травматично — продължително, с форцепс и епизиотомия. Сигурно трябваше да настоява тя да роди с цезарово

сечение, когато нещата задебяха, но акушерките ѝ бяха промили мозъка с приказки за преимуществата на естественото раждане. И за какво? Месеци мъки и физиотерапия, и абсолютно отвращение от секса — все неща, които никой не беше сметнал за нужно да ѝ обясни предварително. Или на него.

Което накрая тласна Колин в ръцете на Карън Грифит. Или по-скоро между краката ѝ — защото Карън пък изобщо не симулираше любов. Не го прегърна нито веднъж, както копнееше Колин. Не го погали нежно и не му приглади бръчките. Но, в секса беше добра. А когато той осъзна каква е цената, беше твърде късно.

По-късно Колин все се чудеше дали не му беше скроила шапката от самото начало. Карън упорито твърдеше, че забременяла с Челси случайно, но май нямаше да ѝ е много трудно да пресметне доходите му и да му заложи изпитания от времето капан, нали? Защото Колин не беше човек, който бяга от отговорностите си. Никога нямаше да настоява за аборт. Въпреки единствената си изневяра, той беше джентълмен.

И ето го сега отново на ежегодното пътешествие за изкупване на вината. Посещение, за което той настояваше, защото в крайна сметка Челси беше негова плът и кръв и въпреки че не можеше да признае съществуването ѝ пред света, можеше да ѝ окаже честта да го направи пред нея лично веднъж годишно.

Имаше куп извинения. Все пътуваше по търговски изложения, проучвателни мисии и конференции, така че Алисън никога не разпитваше за отсъствието му през поредния уикенд. От лъжите обаче му се повдигаше. Познаваше много мъже, които бяха вещи по тази част и непрекъснато лъжеха жените си — къде са били, какво са правили; за парите — откъде идват и къде отиват. Беше ги наблюдавал как въртят и сучат, без да се запъват, гладко, без следа от угризения. Но Колин вярваше в абсолютната честност. Нямаше смисъл да си женен за някого, ако го лъжеш.

Що се отнасяше обаче за уикенда му с Челси, не му оставаше никакъв избор, освен измамата. За негов късмет Алисън никога не проявяваше желание да го придружи в някое от неговите пътувания. Тя си имаше собствен живот — гимнастическата зала, тениса, обучението на кучета, безкрайните благотворителни обеда и ходенето по магазините, за да си купува дрехи за тези обеда. Не че му се свидеше

дори и едно пени от разходите ѝ. Тя много се стараяше къщата да е безупречна, грижеше са за децата, всъщност и за него самия.

Колин не се смяташе за сексист. Беше предоставил възможности за развитие на не една жена в службата си, за да не могат да го обвиняват в сексизъм. И би се радвал и Алисън да се насочи към някаква кариера, ако желаяше, но понякога му минаваше през ум, че може би повечето жени щяха да са по-щастливи, ако следваха нейния пример. Подобно ясно разпределение на задълженията в едно семейство улесняваше работата в екип. Животът вървеше като по часовник и интересите и графиците им рядко се разминаваха. Всъщност, като се изключи онова единствено отклонение, бракът им беше почти идеален.

Той погледна часовника на таблото за управление. Имаше много време. Трябваше да вземе Карън и Челси в десет и половина, което означаваше, че вероятно щяха да стигнат до хотела малко след обяд. Беше открил информация за „Крайморската къща“ в раздела за екскурзии на „Сънди Таймс“ — стори му се идилична. Попрочете нещичко за Пенфлиът и реши, че ще е забавно за Челси. Можеха да идат на плаж, да се повозят на лодка и имаше достатъчно пицарии и салони за сладолед, на които помнеше колко се радваха собствените му деца, та защо тя да не се радва?

При мисълта за децата си вината пак го бодна — Райън в годината между колежа и университета си живееше живота в Оз; Мишел беше второкурсничка в университета в Уорик. Колин се гордееше невероятно много и с двамата. Бяха постигнали толкова много. Това се дължеше предимно на Алисън и на вниманието, което им отделяше, без да жали сили, докато растяха, като им помагаше усърдно с домашните, водеше ги по извънкласни дейности и ги насърчаваше във всичко, което искаха да правят. Не че Колин не се интересуваше, но работното му време беше жестоко. Рядко се връщаше вкъщи преди седем вечерта. Той, разбира се плащаше за образованието им и за всички екстри, както и за междинната година на Райън, и само през трупа му на децата му щеше да се наложи да теглят заеми, за да си плащат таксите в университета, така че и той не беше допринесъл малко, но именно Алисън бе вложила кръвта, потта и сълзите, довели до техния успех. Не че глезеше децата си финансово. Напротив, бе показал и на двамата цената на усилената работа. Те

работеха през ваканциите — Райън във фабриката, а Мишел като сервитьорка в някое от собствените му кафенета, така че знаеха какво значи да имаш собствени пари. И те бяха работяги като него.

Сега се пръскаше от гордост, щом си помислеше за двамата, и му призляваше от мисълта, че могат да научат мръсната му тайна. Тайната, която бе крил толкова дълго, че се бе превърнала в част от него, в късче от сърцето му, почерняло като въглен.

Той слезе от магистралата и подкара към сервиза, където се бе уговорил да ги вземе. Не искаше да спира пред дома на Карън със своята кола, затова тя щеше да остави нейната тук за уикенда — Колин щеше да ги докара дотук на връщане за дома. Усети как сърцето му затупка по-бързо. Това беше едно от опасните места, където можеха да го видят. Беше напълно възможно някой, когото познаваше, да е спрял тук. Той реши да влезе и да излезе възможно най-бързо.

Погледна над редиците коли към „Коста Кафе“. Ето ги двенките, седнали на една външна масичка. Карън със силно опъната назад коса на конска опашка и обилно гримирано лице, скрито от огромни слънчеви очила, с високи токове и супертесни джинси, с корсаж и късо розово велурено сако отгоре. И до нея Челси.

Всеки път, когато я видеше, сърцето му се преобръщаше. Едва стигаше до рамото на Карън, но сигурно вече беше поне с шест килограма по-тежка. Дребна, пълна, бледа, тревожна, с хубавко сърцевидно лице, непрекъснато смръщено. Нито едно дете на единайсет години не трябваше да изглежда, като че ли носи тегобите на света върху плещите си, помисли си Колин, но без съмнение животът с Карън държеше човек в непрекъснато състояние на тревога. Челси като че ли се беше облякла с каквото ѝ беше попаднало под ръка — розов клин, износени ботуши от овча кожа и жълта тениска с пайети, която не прикриваше съвсем корема ѝ — Колин не беше сигурен дали това беше заради модата или просто ѝ беше отесняла. Косата ѝ стърчеше на всички страни и се нуждаеше от подстригване. Алисън никога не би оставила Мишел да изглежда така. Неогрижвана. Децата му винаги изглеждаха безупречно.

Още не го бяха забелязали. Карън беше заета с цигарата си. Челси ядеше поничка. Той постоя малко, докато ги наблюдаваше. Не обичаше да пушат или ядат в колата му, но не му се щеше да се покаже дребнав. Усети металическия вкус на вината в устата си, помисли си

дали да не влезе в сервиза и да пийне нещо, преди да са го видели, но беше твърде рисковано. Докато ги гледаше, Карън връчи на Челси още една поничка. Челси я пое безмълвно и я захапа.

Колин свъси вежди. Той може и да беше доставчик на кейкове, бисквити, кифли, хляб и всякакви други тестени изделия, от които се пълнееше, но това дете определено нямаше нужда от втора поничка. Той насочи колата към тях, като привлече вниманието им с весело бибиопкане на клаксона. Карън хвърли угарката и я угаси с тока си. Челси натъпка още една хапка от поничката в устата си и започна бързо да бърше захарните трохи.

Струпаха се на вратата.

— Хубаво. — Карън се наведе и отърка бузата му със своята. Миришеше на цигари, дъвка и отровен ванилов парфюм — Целуни баща си, Челс.

Хвана Челси за рамото и я тласна към Колин.

Колин я целуна леко по бузата. Беше сладка.

— Отиваме на страхотен уикенд — каза ѝ той.

Изскочи от колата, вдигна саковете им и ги сложи в багажника. Бяха си взели багаж като за цяла седмица, но това нямаше значение. Имаше достатъчно място.

— Проверих хотела в мрежата. Няма басейн. Няма и спа.

Карън дръпна рязко задната врата и натика вътре Челси, после закрачи към мястото до шофьора. Колин я наблюдаваше, докато се настани на предната седалка и опъна колана през тези нейни цици, които бяха причина за падението му.

— Има един по-нагоре по пътя. Можете да го използвате.

— Защо не запази места в него?

— Не ми се стори толкова хубав. Този е край морето. Стаите ни гледат към водата.

Карън не изглеждаше сигурна.

— Как я караш? — попита я той.

— Кошмарно. Съкращават хората в работата ми, а останалите трябва да работят вместо тях без допълнително възнаграждение. — Карън свали огледалото над седалката, за да си провери грима.

Колин погледна в огледалото за обратно виждане. Челси гледаше през прозореца.

— Ами ти, Челси? Как е училището?

— Кошмарно! — Карън повтори любимото си определение. — Тормозят я някакви деца от класа ѝ. Наричат я дебела.

Колин усети как се изчервява. Бедата беше, че Челси наистина беше дебела. А децата без съмнение бяха доволни да ѝ го натякват. Но го заболя при мисълта, че я тормозят.

— Учителката не знае ли, че те тормозят, Челси?

— Да, ама не ѝ пука — каза Челси безизразно. — Каза, че ще престанат, когато им писне.

Малки негодници. На Колин му се дощя да отиде в училището на Челси, да ги потърси и да ги натупа, както едно време. Но не можеше. Единственото нещо, което можеше да направи, беше да ѝ осигури прекрасен уикенд. Уикенд, който да запомни.

Когато изкара колата на магистралата, слънцето се показва.

— Трата-та-там, пътуваме натам — запя той немелодично.

Карън му хвърли кос поглед и започна да натиска копчетата по сиди плейъра.

— Имаш ли нещо от „Тейк Дет“? — попита.

Колин чуваше как Челси на задната седалка ровеше в един плик с различни бонбони на килограм. Искаше му се да ѝ каже да спре. Не защото го беше грижа, че ще изцапа колата, а заради нея самата. Но може би сега не беше моментът. В крайна сметка, беше баща на половин работен ден. Дори на по-малко от половин.

Анжелика натисна дръжката на вратата на стаята на Клеър и Лука с лакът. Лука или спеше дълбоко, или беше под душа и не беше чул почукването ѝ. Тя предпазливо се вмъкна вътре с подноса с чашката късо еспreso — като че ли бе станало нейно задължение да го буди сутрин. Стаята беше полутъмна — слънцето струеше през малкия тавански прозорец, но завесите все още бяха спуснати.

Той спеше. Тя различи очертанията му в леглото. Пое си дъх и вдъхна аромата му, остър, мускусен, мъжки.

— Лука — повика го тя тихичко. Той простена и се обърна по гръб, триейки очи с ръце. — Клеър каза да ставаш.

— Кажи ѝ да ме остави на мира — гласът му беше дрезгав от съня.

— Донесох ти кафе.

Тя прекоси стаята и заобиколи от неговата страна на леглото, като се надвеси над него. Бутна го с коляно в хълбока.

— Хей. Хайде. Знаеш, че днес имаме работа.

Той махна ръка от очите си и я протегна. Анжелика помисли, че иска да вземе кафето си. Тя точно щеше да му го подаде, когато усети топлите му пръсти върху бедрото си, под подгъва на полата ѝ. Мимолетно докосване. Нежна ласка. Позната, добронамерена. Не значеше нищо.

Дали?

— Само пет минутки още. Моля те, Анжелика. Утрепан съм...

Сърцето ѝ биеше лудо, докато той я галеше. Колко се изкушаваше да се гушне при него в леглото, да се мушне под завивката, да почувства тези ръце не само върху бедрото си, а по цялото тяло. Съзнаваше ли той какво ѝ причинява с това малко, неизмеримо леко дразнене?

Разбира се, че знаеше, проклетникът.

Тя остави кафето на нощното шкафче с разтреперани ръце.

— Както искаш, Лука. Но нали все ми повтаряте, че тук се работи в екип — тросна му се Анжелика и излезе от стаята.

Отвън до вратата се облегна на стената. Краката ѝ трепереха. Едва стоеше права. Простена, затвори очи и наведе глава назад в отчаяние.

В някои дни успяваше да пребори тази своя идея фикс. В други — не. Този ден щеше да е от дните, в които нямаше да успее. Кожата ѝ щеше да настръхва, кръвта ѝ да ври и кипи като бурно море.

Не разбираше защо не може да се контролира. Толкова пъти се беше опитвала да разсъждава разумно. Понякога здравият разум надделяваше и тя можеше да функционира като нормално човешко същество. Но понякога усещането я заливаше, оставяше я без дъх, изсмукваше от нея всякакъв разум и я оставяше безсилна.

А дори не го и харесваше много.

Мразеше начина, по който Лука приемаше Клеър за даденост. Мразеше нафукаността му. Арогантността. Начинът, по който тормозеше хората — не постоянно, но когато в кухнята имаше напрежение, Лука не даваше пет пари за останалите. И въпреки това той излъчваше нещо магнетично. Прехласваше я. На Анжелика ѝ се искаше да разбере какво го движеше. Какво наистина чувстваше.

Какви бяха най-съкровените му надежди и страхове. Той като че ли живееше за момента, но сигурно все пак съжаляваше за разни неща? Спомени? Амбиции? Задаваше ли си изобщо въпроса „ами ако“...?

Тя непрекъснато се питаше.

Не че щеше да му се предложи. Не и след милион години. Твърде много харесваше и уважаваше Клеър. Но у дома, в уединението на стаята си, в мислите си... там нещата стояха различно. Можеше да си фантазира.

И знаеше, че Лука знае. Подушваше го у нея, виждаше го в очите ѝ. Затова я дразнеше. За него беше игра. Разиграваше я. Проверяваше, изкушаваше, караше я да мисли, че всичко е възможно.

Тя си припомни един случай от последното коледно тържество, организирано през януари, когато глупавият сезон беше свършил. Те с Лука се срещнаха на стълбите. Тя беше две стъпала по-високо от него — на нивото на очите му. И той я погледна. Подигравателно, подканващо.

— Ангел. Ангелска Анжелика — каза с тих и дразнещ глас.

Наведе се напред. Челата им се докоснаха. Тя трябваше да се придвижи само на милиметър, за да се докоснат и устните им. Стояха така цели пет секунди, като всеки изчакваше другия да направи първата стъпка. На Анжелика ѝ се виеше свят. Щеше ѝ се да го хване за косата, да го притегли към себе си и да го погълне. Но знаеше, че отстъпеше ли веднъж — връщане нямаше.

Вместо това тя се пресегна и сложи пръст върху устните му.

— Лошо момче — скара му се тя. — Даже не си го помисляй.

Той надникна дълбоко в очите ѝ и тя усети как душата ѝ се опитва да се отскубне на свобода.

— Не ми разправяй, че не мислиш за това.

— О, да — отвърна му тя. — Но аз си мисля за най-различни неща, които не мога да имам.

С ъгълчето на окото си тя видя как Клеър си проправя път към стълбите. Изглеждаше очарователна в роклята си от тъмночервено кадифе, с калпак на Дядо Коледа накривен весело върху къдриците ѝ, изритала отдавна обувките си с високи токове.

— Какви ги вършите вие двамцата? — разсмя се тя, като обви ръце около стълба на перилата под тях, с полупразна чаша от шампанско в ръка.

— Само целувам шефа за Коледа — отвърна Анжелика и пред очите на Клеър хвана главата на Лука с ръце, притегли я и го целуна.

Беше показна целувка с нарочно подчертан драматичен ефект. Клеър само се изкиска долу от стълбите. Анжелика се промъкна покрай Лука и слезе при нея. Усещаше как погледът му се беше забил в гърба ѝ, докато тя се насочваше към вдигащата пара купа с греяно вино с подправки, за да си долее чашата.

После, когато всички седнаха в кръг, за да развият тайните си подаръци от Дядо Коледа, Анжелика улови погледа на Лука. Той го задържа миг по-дълго — смисълът не можеше да се сбърка. Тя разтвори широко очи в знак на невинност и се извърна. Нямаше да го остави да си играе с нея. Нямаше да започне съмнителна пламенна връзка с него: Бърз секс между смените зад някоя заключена врата. Твърде много се ценеше за подобно нещо. А още по-високо ценеше отношенията си с Клеър. Клеър беше нейният идол, нейният ментор, предметът на момичешкото ѝ обожание. Първият човек в живота ѝ, който беше повярвал в нея. Нямаше да жертва това, за да се търколи в леглото с Лука, независимо колко копнееше тялото ѝ за това.

Освен това Анжелика винаги е била момиче, което иска всичко или нищо. Ако не можеше да има Лука за себе си, с положителност не искаше да го дели. И въпреки това се измъчваше. Честно казано, това бе единственото нещо, което я поддържаше жива, единственото нещо, което я предпазваше окончателно да не полудее. Макар че и самото то беше един вид лудост.

Чу вътре как в стаята леглото изскърца, когато Лука се обърна. Представи си тялото му, защото знаеше, че е гол под завивката. Тя оправи дрехата си, прокара пръсти през косата си и се запъти към стълбите. Слава богу, денят щеше да е напрегнат. Не можеше да си представи нищо по-лошо от това да седи цял ден зад плота на рецепцията, изгаряйки от незадоволена похот.

ГЛАВА ТРЕТА

Лора Старлинг стоеше в претъпканото преддверие на гара Падингтън и дъвчеше долната си устна. Местеше поглед от информационното табло, където очакваше да се появи номера на перона ѝ и да подкара поток от хора към влака за Пензанс, и ескалатора, който идваше от метрото. Къде беше той? Тя, разбира се, знаеше много добре. Той пътуваше, обвил ръка около една от подпорите във вагона на метрото по линия „Дистрикт“, заслушан в айпода си, в своя собствен малък свят, забравил за това, че тя щеше да се пръсне от нерви.

Дан винаги оставяше нещата за най-последния момент. Тя, напротив, беше тук вече от половин час, за всеки случай. За какъв всеки случай не би могла да каже, но винаги обичаше да е сигурна. Знаеше, че Дан ще се появи точно навреме. Винаги правеше така. През шестте месеца от запознанството им всъщност никога не я беше подвеждал, но тя все си мислеше, че няма да дойде.

Просто му липсваше генът на тревожността. Беше абсолютно безгрижен. Страховитите възможности, които минаваха през главата на Лора всеки миг от деня, не излизаха на радара му. Когато му посочваше някоя възможна пречка, той само свиваше рамене и казваше: „И какво? Какво като стане? Светът няма да се свърши“. И досадното е, че беше прав. Но колкото и да опитваше, тя не можеше да мисли като него. Нито пък да го принуди да вкара страховете и тревогите ѝ в разписанието си. Те си бяха неин проблем. Това беше едно от нещата, които Лора се мъчеше да преодолее, за да стане такава, каквато искаше да бъде.

И правеше това, въпреки неспирното повтаряне на Дан, че е идеална такава, каквато е.

— Е, не идеална — смекчи той определението си. — Защото ако беше идеална, това би било невъобразимо скучно. А ти със сигурност не си такава.

Тя хвърли поглед на ръчния си часовник, да не би да показва различно време от часовника на гарата, но не. Пое си дъх, за да се успокои. Въздухът беше изпълнен с миризма на пържени понички и пот. Беше зареден с очакване, защото това не беше обикновената петъчна тълпа от редовни пътници. Беше дългият празничен уикенд и голямото преселение в очакване на приключения, вече беше започнало.

Ето го и него, най-сетне. Пресича залата с безкрайните си крака, с мешка метната през рамо. Тя знаеше, че в мешката има само резервна риза и чифт панталони, четката за зъби и фотоапарата му. За разлика от него, нейният куфар беше пълен с най-различни рокли, джинси, потничета, гримове и обувки. С избелелите джинси и карирана риза, с разрошената си коса, той приличаше на едно от развлечените двайсет и кусур годишни момчета, ако човек не забележеше костната му структура и тези невероятни очи — дълбоко, меко сиви, обрамчени с гъсти черни мигли. Лора беше свидетел как момичетата забележимо кльомваха, когато се обърнеше да ги погледне, точно както и тя самата, когато се запознаха на купона на техен общ приятел. Добротата в очите му беше неизчерпаема. Защото преди всичко Дан беше най-добрият човек, когото познаваше.

— Хей! — Той се приближи спокойно и я целуна по главата, точно когато излезе номерът на техния перон. Тя го сграбчи за ръкава.

— Хайде — задърпа го тя, вдигна сака си, който беше по-тежък, отколкото възнамеряваше, и провери в джоба си за билетите им, за да не се бавят на бариерата.

Лора беше резервирала билетите им, като толкова дълго се колеба, преди да натисне бутона „купи“, че трябваше да си напомни, че дори и да ги купеше, не беше задължително да ходят, можеше да промени решението си в последната минута.

Потокът от пътници ги повлече и всеки се опитваше да изпревари другия, като че ли в края на перона имаше някаква изплъзваща се награда. Те минаха бързо покрай вагоните от първа класа, всички примамливо празни, докато стигнаха до вагон F.

— Това е нашият — каза тя на Дан и скочи вътре.

— Успокой се — разсмя се той. — Влакът няма да тръгне, докато се качваме.

Той понечи да хвърли мешката си в отделението за багаж, но тя го спря с ръка.

— Недей — каза му. — Сложи го в багажника отгоре. Познавам хора, чиито куфари са били откраднати.

— Никой няма да иска моите неща. Ще се разочароват много.

— Ами фотоапаратът ти!

Той сви рамене.

— Застрахован е.

Лора поклати глава. Как можеше да е толкова нехаен за оръдието на труда си? Със сигурност щеше да е катастрофа, ако някой му го вземеше. Тя обаче заряза тези размишления, тъй като той я послуша и натъпка мешката в багажника над седалката им. Протегна ръка и за нейния багаж. Миг по-късно двамата седяха на местата си един до друг.

Лора извади две чаши със смути и две пластмасови кофички с мюсли за закуска, които беше купила в „Маркс & Спенсър“.

— Знаех, че не си закусил...

— Не — призна Дан доволно, развъртайки капачката на едно от смутитата и го гаврътна на един дъх.

Лора измъкна брошурата. Малка, изработена с вкус книжка с размер А5, отпечатана на кремава матова хартия. На корицата имаше рисунка на Пенфлийт в ярки размити цветове.

„Научете се да рисувате с молив или четка в поразително красива крайморска обстановка. Випусникът на Кралската академия Тони Уестън ще отприщи творческия ви потенциал и ще ви вдъхне самочувствие да откриете Моне или Пикасо у себе си. Идеален подарък за рождения ви ден или просто начин да си доставите удоволствие.“

Следваше списък с постиженията на Тони Уестън, галериите, в които беше излагал картините си, и още примери за картините му. На снимката той беше мъж на около петдесет, седнал пред отворен френски прозорец с изглед към морето. Беше с късо подстригана посивяла коса, модни очила с черни рамки и риза с яка-столче — типичен застаряващ моден медиен тип, защото в автобиографията му

пишеше, че е работил в рекламата, преди да се пенсионира в Пенфлийт.

Лора бе изследвала чертите му, но на снимката липсваха подробности, за да стигне до някакво заключение. Статичната фотография никога не представяше точно нечия физиономия. Трябваше да видите човека как говори, как се усмихва или се мръщи, за да можете да го оприличите на някой друг.

През по-голямата част от живота си Лора бе приемала спокойно факта, че няма баща. Това я отличаваше от другите деца в училище, но пък по-скоро ѝ беше приятно. Имаше чудесна връзка с майка си. Винаги си бяха само те двенките. Марина ѝ беше като другарче или като по-голяма сестра. Всичките ѝ приятелки умираха от завист, че имаше с кого да споделя тайните си. А с годините Марина беше станала и тяхна довереница. Малката им къщичка винаги се пръскаше по шевовите от музика, смях, клюки и домашни шоколадени сладки. Марина намираще отговори и на най-заплетените проблеми. Беше като скала. Нямахше нещо, за което да не можеш да поговориш с нея.

С изключение на едно и беше дала ясно да се разбере, че тази територия е забранена. Тя просто отказваше да съобщи самоличността на бащата на Лора. Лора се научи да не пита. На тринайсетгодишна възраст се бе примирила с факта, че никога нямаше да научи. Направо си беше зачената непорочно.

На петнайсет години я обхвана паника и започна да се чуди дали майка ѝ не е била изнасилена. Това с положителност обясняваше нежеланието на Марина да разкрие истината. Най-сетне една вечер Лора събра кураж да я попита. Седяха на миниатюрната тераса, която им служеше за градина. Беше пълна с яркочервени саксии с цветя и с повесени гирлянди от лампички. Седяха огрени от последните слънчеви лъчи, Марина с чаша вино в ръка.

Лора въртеше края на розовата ленена покривка, постлана върху паянтовата дървена маса, купена от Марина от някакъв вехтошарски магазин.

— Мамо, кажи ми само едно нещо. Изнасил ли те е? Баща ми?

Марина се протегна и я погали по косата. Изражението на лицето ѝ остана непроницаемо.

— Не, миличка. Съвсем не. Заклевам се.

Лора кимна. Разбираше кога трябваше да спре да разпитва, но просто имаше нужда да изключи от съзнанието си тази възможност. И всъщност вярваше на майка си.

Едва когато се запозна с Дан, любопитството ѝ се изостри отново. Той беше заинтригуван от факта, че Лора като че ли не искаше да разбере кой е баща ѝ. Дан не настояваше и не се опитваше да я съди, но това я накара да се замисли отново за самоличността на баща си. А после ѝ показа една статия в списание, за което беше снимал. Беше за мъже, които късно в живота си бяха открили, че са заченали деца, за които не знаеха. Те до един разказваха каква радост бе да откриеш в залеза на живота още един син или дъщеря и как това бе обогатило живота им, дори и когато вече имаха други, законни деца.

— Не казвам, че трябва да го търсиш — каза Дан, — но нито един от тези мъже не беше разстроен или сърдит, макар че очевидно ще трябва да внимаваш.

Лора се замисли по въпроса. Винаги бе предполагала, че баща ѝ не е знаел за съществуването ѝ, но никога не го беше разглеждала от тази гледна точка. Имаше ли право майка ѝ наистина да го лишава от знанието, че тя съществува, който и да беше той? Може да не е имал други деца. Може би и той щеше да се зарадва да научи, че има дъщеря. Да не знаеш, че имаш дете, беше специфично мъжка участ — опит, който не можеше да бъде споделен от нито една жена. И как тогава жените наистина да им съчувстват?

Мисълта за това започна да я човърка. И тя започна да негодува срещу Марина. Със сигурност всяко дете имаше право да знае кой е баща му, както и бащата да познава дъщеря си? Но Лора беше абсолютно сигурна, че нямаше да успее да изкопчи информацията от майка си.

— Никога няма да накарам мама да ми каже — каза тя на Дан. — Ще трябва да го открия сама.

Той обеща да ѝ помогне. И да я подкрепи, както и да се развиеха нещата. Тя най-сериозно започна да търси следи. Преравяше чекмеджетата на Марина, когато майка ѝ отиваше в неделя да обядва с приятели. Ровеше из чекмеджетата, кутиите за обувки, празните куфари, провери дори под мокета. Но не намираше нищо, което дори да ѝ загатне за тази тайна. Ако връзката им е имала някакво значение за майка ѝ, в което Лора беше убедена, тя със сигурност щеше да

запази някакъв спомен. Майка ѝ пазеше всичко — стари билети, снимки, пощенски картички, програми, сувенири. Трупаше като катеричка.

Единственото място, където не беше успяла да надникне, беше папката, в която Марина държеше документите си — паспорта, шофьорската и чековите книжки. Тя беше здраво заключена и Лора нямаше представа къде може да открие ключа.

Дан се разсмя.

— Няма проблеми — каза ѝ той, когато тя му описа ключалката.

Един уикенд, когато бяха сигурни, че Марина няма да е вкъщи, Лора и Дан се промъкнаха в дома ѝ със запасния ключ и Дан отключи папката.

— Къде си се научил на това? — заразитва го Лора.

— Не ме разпитвай и няма да те лъжа — отвърна ѝ той със смях.

И тя си помисли, че може би от този миг чувствата ѝ към него преминаха от зараждаща се деликатна и крехка любов в нещо по-съществено. За пръв път през живота си се почувства закриляна от някой друг, освен от майка си. Това я изпълни с топлина.

Внимателно и старателно Лора прегледа съдържанието на папката-класьор и сред данъчни разписки и банкови извлечения откри следата, която търсеше. Това бе рисуванa миниатюра на Марина, очевидно в юношеските ѝ години. Небрежно импресионистична, но блестяща, тя изпълваше с живот дребничката ѝ фигура, закръглените ѝ гърди и лъскавите черни коси, които падаха по раменете ѝ.

— Ау — каза Дан. — Майка ти е все още зашеметяваща, но... ау.

Лора се усмихна криво. Беше хубава, но цял живот страдаше, защото знаеше, че ѝ липсва поразителната аура на майка ѝ. Гаджетата ѝ често губеха ума и дума, когато се запознаеха с Марина. Досега Дан изглеждаше невъзмутим, но тази рисунка бе уловила толкова съвършено нешлифованата ѝ красота, че дори и той не можа да не изрази възхищение.

Тя стискаше рисунката с разтреперани пръсти, докато разшифроваше подписа, драснат в десния ъгъл.

— Тони Уестън. Мисля, че е Тони Уестън.

Дан го разгледа внимателно и се съгласи.

— Вероятно е доста често срещано име.

— Мислиш ли, че това е баща ми? Трябва да е била нарисувана, точно преди да ме роди. Каза ми, че си е отрязала косата, след като съм се родила, защото все съм я дърпала — Лора чувстваше, че се е разбърбила. Това беше най-близката следа до разбулването на тайната. — Мислиш ли, че това е той?

— Ами — каза Дан. — Очевидно са били доста близки, съдейки по начина, по който го гледа...

Рисунката беше съкровена, не можеше да се отрече. Лора преглътна. Тони Уестън може би беше неин баща. Не можеше да вземе рисунката със себе си, затова я фотокопира, върна я в папката и отново я заключи. Беше открила единственото нещо, което майка ѝ не желаше тя да открие. Защо беше цялата тази тайнственост? Защо Марина не искаше Лора да узнае кой е баща ѝ?

На Лора и Дан им отне известно време, докато ограничат по интернет списъка на възможните кандидати. Дан беше прав — Тони Уестън беше често срещано име. Но накрая стесниха кръга чрез елиминиране и сериозни проучвания в местната библиотека, докато накрая откриха основния заподозрян.

Този Тони Уестън някога беше преподавал рисуване в женската гимназия „Сейнт Бенедикт“ в родния град на майка ѝ. Училището, където бе учила Марина. Беше напуснал година, преди да се роди Лора.

Лора откри уебсайта му, рекламиращ курсове по рисуване.

— В автобиографията му не се споменава „Сейнт Бенедикт“ — посочи тя на Дан.

— Това само по себе си намирисва на вина. Сигурно крие нещо. Защо да изпуска подобно нещо, освен ако иска някой да не разбере?

— Или пък иска да забрави...

Разгледаха веществените доказателства. От съдебномедицинска гледна точка рисунките от сайта приличаха по стил на откритата от тях скица — смели, импресионистични, живи.

— Мислиш ли, че е той? — Лора попита Дан.

— Има само един начин да разберем — отвърна ѝ той. — Трябва да се срещнеш с него. Ще отидем там за уикенда. — Той продължи да разглежда сайта на Тони Уестън. — Пенфлийт изглежда доста приятно местенце.

Лора изпрати имейл на Тони Уестън и се записа за частни уроци по рисуване през уикенда под измислено име — Старлинг беше твърде необичайно. Не ѝ се искаше да го изплаши и затова се нарече Ема Стъбс, на името на приятелка от детството ѝ. Плати с чек на Дан, обяснявайки, че уроците са подарък за рождения ѝ ден. Тони Уестън нямаше да заподозре, че го следяха.

И ето ги двамата във влака, който изтрополи покрай Стайнс и Слау, насочвайки се неотклонно на запад. Тя нямаше представа как щеше да си изиграе ролята, ако се наложеше да разкрие самоличността си и как изобщо щеше да разбере дали е открила онзи, когото трябва. Може би нямаше да ѝ достигне смелост.

Когато стигнаха в Рединг, Лора вече се изкушаваше да скочи от влака.

— Не мисля, че ще доведе докрай онова, което планирахме — каза тя на Дан. — Хайде да слезем и да вземем обратния влак за Лондон.

— Не ставай глупава — отвърна ѝ той. — Вече сме платили билетите и хотела. Ще бъде напразно пилеене на пари. Ако зацikliш, най-лошото, което може да се случи, е да прекараме уикенда в Пенфлийт.

Лора трябваше да признае, че нямаше как да оспори логиката му. И така влакът продължи равномерно да потраква покрай Нюбъри, Хънгърфорд, Пюзи. Когато стигнаха в Касъл Кери, топлината на вагона и предишната безсънна нощ я бяха приспали. Нямаше връщане назад.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Точно преди единайсет Клеър чу как входната врата се отвори и си пожела да не е някой гост. Мразеше, когато гостите пристигаха порано. Из коридорите все още бръмчаха прахосмукачки и край стените бяха наредени брезентови чували с мръсно бельо, а нямаше нищо потблъскващо от гледката на хотелска стая със зейнала врата и легло без чаршафи. Процедурата не можеше да се избегне — стаите трябваше да се почистват — но ѝ се щеше хората да бяха почакали до обяд, преди да пристигнат.

Въпреки това вдигна очи с най-любезното си изражение. Ако стаята още не беше готова, едно безплатно кафе с маслен сладкиш на терасата обикновено смекчаваха нещата.

— Знам, че е твърде рано за настаняване, но се чудех не бих ли могъл да си оставя...

Човекът не довърши изречението си и изпусна шумно протрития си кожен сак.

— Клеър?

Тя също тъй шумно изпусна химикалката си.

Беше мечтала за този миг с години. Повече години, отколкото ѝ се искаше да си спомни. Години, които ѝ се струваха безкрайни, докато се бореше да го изхвърли от съзнанието си. С течение на времето, разбира се, мечтата поизбледня, като само от време на време я спохождаше неочаквано в съня ѝ, когато беше най-уязвима.

— Ник? — Тя се изправи и двамата се втренчиха един в друг през плота. — Ти какво...? Ти ли се...?

Не намираше подходящи думи. Посочи безпомощно компютъра.

— Настаняваш? — довърши въпроса ѝ той. — Да... М-м-м... Тук ли работиш?

— Всъщност, е мой — тя се усмихна несигурно. — Хотелът е мой — помълча малко. — Мой и на моя... партньор.

Не каза гадже.

— Ау — Ник я зяпна.

Клеър поклати недоверчиво глава.

— Какъв шок.

— Разкажи ми за хотела — усмихна се той криво. — Гюс ще е покрусен, когато разбере.

— Гюс ли? — името ѝ напомни за нещо.

Последва пауза.

— Гюс Андрюс. Моят кум. — Той отметна назад косата си. Косата, която тя самата бе отмятала по същия начин толкова пъти. — Това е... ергенският ми уикенд.

Разбира се. Шестимата мъже на третия етаж.

— Ще се жениш.

Беше твърдение, което увисна тежко помежду им, точно когато влезе Анжелика, скрита зад огромен наръч гладиоли, току-що доставени от цветарския магазин. Тя го тръсна на плота на рецепцията и премести поглед от Клеър към новопристигналия мъж.

— Всичко наред ли е? — попита тя. — Изглеждаш, като че ли си видяла призрак.

По лицето на мъжа премина странно изражение. Клеър се завъртя бързо зад плота и грабна един ключ от кукичката.

— Мистър Барне малко е подранил, но за щастие стаята му е готова... не е била използвана снощи. Би ли го завела...

Анжелика взе ключа и понечи да вдигне сака му, но Ник се възпротиви.

— Не, няма нужда. Тежък е. Аз...

— Ще се оправя.

Анжелика решително грабна сака. Имаха строга политика да носят багажа на гостите. И да не се навъртат за бакшиш.

Двамата все така продължаваха да се гледат втренчено.

— Бихте ли ме последвали? — попита Анжелика в опит да наруши прехласването им.

— М-м-м, разбира се — каза Ник и отново погледна Клеър. — Може би по-късно? На кафе?

Клеър успя да кимне. Анжелика тръгна към стълбите.

— Барът е вдясно от вас, ако искате питие — започна тя обясненията си. — На обяд сервираме нещо леко за хапване на терасата. А ако искате да резервирате маса за вечеря...

— Мисля, че всичко това вече е организирано. — Ник тръгна подире ѝ, като си позволи да хвърли последен поглед назад, но Клеър се бе вторачила в компютърния екран.

След миг фоайето бе празно. Клеър чуваше бърбенето на Анжелика нагоре по стълбите, като гласът ѝ постепенно заглъхна.

Женен. Разбира се, че ще се ожени. На колко беше... на трийсет и три? Две години по-голям от нея. Тя погледна лявата си ръка, гола, без пръстен и си представи тънко пръстче с бляскав диамант, което принадлежеше на блондинка с лъскава коса. Остана учудена колко силно я заболя от това.

Защо от всички хотели по света Ник Барне трябваше да пристигне точно в нейния!

Анжелика отключи вратата на стая №7 и се отдръпна, за да влезе новия гост. Огледа го с одобрение — типичен летен персонаж за място като Пенфлийт, в джинси и сако от рипсено кадифе в пастелно зелено, всичко скъпо, но деликатно поизтъркано и избеляло, тъмнорусата му коса бе вдигната назад с чифт черни очила Рейбан с кокалени рамки. Беше шик, но не от онези, които гледат през теб, като някои от посетителите. Беше разсеян, но не беше груб.

Тя бързо му показа банята, минибара, термостата за отоплението и дистанционното за телевизора. Той като че ли не я слушаше. Очевидно нямаше търпение Анжелика да си тръгне. Тя му подаде ключа с любезна усмивка.

— Обадете се на рецепцията, ако имате нужда от нещо.

Той ѝ благодари и Анжелика се измъкна от стаята. Изтича възможно най-бързо обратно по стълбите, разяждана от любопитство. Никога не беше виждала Клеър толкова разтърсена, очевидно двамата имаха някаква история.

На рецепцията Клеър се опитваше да подреди гладиолите в една ваза. Очевидно все още беше смутена, с порозовели страни. Анжелика никога не я беше виждала обърквана, дори и от най-трудния клиент, дори не и от Лука, когато беше в най-опако настроение. Винаги беше спокойна, ведра, изпълнена с достойнство.

— Добре ли си? — попита я Анжелика.

— Да — гласът ѝ беше твърде премерен, за да звучи убедително.

Анжелика я погледна внимателно. Клеър си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Добре съм. Честно — хвърли поглед към часовника. — Всъщност, не. Не съм. Да пийнем нещо.

— Още няма обяд.

— На кого му пука? Това е празничен уикенд. Няма правила.

Клеър намести предизвикателно последното цвете и я поведе към бара.

Смаяна. Анжелика тръгна подире ѝ. Това никак не приличаше на Клеър. Тя можеше от време на време да пийне чаша вино в края на някой дълъг ден, но за разлика от Лука не смяташе, че алкохолът ще реши автоматично проблемите ѝ. Ала ето че сега вадеше решително бутилка хотелско вино от хладилника в единайсет и половина сутринта. — *Кой беше този тип?* — зачуди се Анжелика.

Барът не беше голям — имаше достатъчно място най-много за десетина души, които да пийнат нещо преди или след вечеря. Не искаха да прахосват ценните ресторантски места — и беше елегантно семпъл в сравнение с по-пищната рецепция. Стените бяха бели, украсени с бронзови и сребърни отливки на рибешки скелети от Абигейл Фолис^[1], а столовете бяха тапицирани с груб лен в тюркоазено.

— Ако седнем тук, ще можем да виждаме дали идва някой. — Клеър посочи двата стола, най-близо до рецепцията.

Анжелика пое от нея чашата и седна, несигурна как да се държи при такъв необичаен обрат на събитията. Пийна внимателно, глътка вино — не беше голям пияч, а когато пиеше, предпочиташе сладникавите смеси от слаб алкохол и газирано питие. Потръпна леко, когато устата ѝ се изпълни с вкуса на цариградско грозде.

— Е — осмели се най-сетне. — Кой беше това?

Знаеше, че любопитства. Не мислеше, че има шанс Клеър да ѝ сподели. Не беше от хората, които споделяха неща за личния си живот.

— Едно старо гадже — Клеър благодарно глътна от своя Совиньон блан. — Първото ми гадже. Не съм го виждала кажи-речи... дванайсет години?

Не знаеше защо поставя продължителността на срока под съмнение. Знаеше съвсем точно колко време не го беше виждала.

Единайсет години и пет месеца.

Телефонът извъня, разваляйки момента. Клеър очевидно се подразни.

— Пет минути спокойствие. Толкова много ли искам?

Анжелика се изправи.

— Аз ще вдигна.

Клеър я изпрати с поглед. Знаеше, че не трябва да постъпва така. Имаше толкова много работа. Да се нафирка още от сутринта наистина нямаше да ѝ помогне да издържи деня. Обикновено беше толкова съвестна — подобно поведение беше в разрез с разбиранията ѝ. Но докато вдигаше чашата до устните си, предположи, че шокът причинява именно това.

Единайсет години, пет месеца и двайсет и седем дни.

Ник Барне стоеше в средата на стаята на третия етаж, където го настаняха. Почти не я забелязваше, макар че при нормални обстоятелства би оценил докрай съдържания ѝ лукс — дебелата завивка с гъши пух, огромния елегантен килим от сизал, зарядното за айпода. Той пусна сака в краката си и отиде в банята, без да забележи перлените мозаечни плочки и аксесоарите за баня от „Молтън Браун“.

Колко ужасно подбран момент. Това беше възможно най-лошото нещо, което можеше да му се случи, а толкова пъти беше мечтал да срещне отново Клеър. И каква ирония — да се случи точно на ергенския му купон. Някой там, горе, се забавляваше. Не че Ник вярваше, че горе има някой. Беше спрял да вярва в това преди много-много време.

Погледна часовника си. Другите момчета щяха да пристигнат до няколко часа. Той искаше да пътува сам. Да използва времето, за да си събере мислите. Откъде да предположи, че и малкото постигнат личен покой щеше да бъде разбит на пух и прах? Ник изрита обувките си и се плъосна на едното легло. Дори не си даде труд да хвърли поглед към невероятната гледка на пристанището. Потръпна, въпреки че в стаята не беше студено.

Сети се за Софи. Тя вече пътуваше към Брайтън. Беше запазила стаи за пет приятелки в някакъв хотел, за уикенд по женски.

— Знам, че всъщност е проява на лош вкус — каза му тя. — Но магазините са страхотни и открих фантастичен хотел. Няма да

прекаляваме! Само коктейли и танци, пазар и спа процедури.

Софи. Момичето, което другата събота щеше да мине по пътеката, за да застане до него пред олтара в църквата „Сейнт Мери“ в Мимсбъри. После щеше да има прием в къщата на баща му, защото, въпреки че това нарушаваше обичайната практика, и двамата бяха съгласни, че един сенник на моравата до реката в Мил Хаус бе идеалното място за церемонията. Защо да плащат за претенциозен хотел, когато съвършенството беше на прага им? Сто и четирийсет души, сандвичи, струнен квартет и изискан бюфет, а после танци до полунощ на брега на реката. Планираха го от месеци. Този уикенд беше една необходима почивка и за двама им. Ник наистина очакваше с нетърпение да разпусне с приятелите си, да поплават с яхта, да пийнат няколко бири, да си почешат езиците...

Ако имаше капка мозък, помисли си той, сплитайки пръсти на тила си, докато главата му потъваше във възглавницата, щеше незабавно да си тръгне. Ще се обади на другите, ще се оплаче от стомашен вирус. Ще се прибере при баща си, ще потъне в работа или пък ще коси моравата и ще се опита да забрави, че тя се бе върнала в живота му във възможно най-неподходящия момент.

Той скочи от леглото и отиде до прозореца. В пристанището лодките подскачаха по вълничките, опъвайки въжета като необяздени коне. Миниатюрен ферибот прекосяваше с пухтене залива, отвеждайки пътниците до далечния бряг, където друго селище — огледален образ на Пенфлийт — се гушеше сред дърветата. Слънчевите лъчи играеха по водата, хвърляйки тънък златен воал върху синевата ѝ. Би трябвало да се чувства изпълнен с вълнение и оживление, да копнее да тръгнат да плават, да вдишва свежия морски въздух и да се наслаждава на слънцето. Вместо това бе изпълнен със страх.

Тръгвай си, каза си той. Нищо няма да спечелиш, ако останеш. Само ще разчовъркаш болката, мъката и съжалението. И призраците. Опипа джоба си за ключовете от колата, извади телефона от вътрешния джоб на самото си и потърси номера на Гюс. Гюс щеше да разбере, че нещо не е наред. Нямахше да го притиска. А другите щяха да продължат, както обикновено. Това че младоженецът го нямаше, не означаваше, че приятелите му нямаше да си прекарат добре уикенда.

Пръстът му се поколеба над бутона, натисна го. Телефонът зазвъня. Гюс сигурно шофираше. Ще трябва да му остави съобщение. Може би така ще е по-лесно.

— Хей, Ник — чу гласа на приятеля си. — Как върви?

Ник не му отговори веднага. Вдигна очи към тавана, като че ли отговорът можеше да е написан там.

— Приятелю? — гласът на Гюс прозвуча разтревожено.

— Хей — отговори Ник. — Просто се чудех кога ще пристигнеш с момчетата. Мястото е невероятно. Идвайте възможно най-бързо.

Анжелика остави слушалката и се върна в бара.

— Резервация за ресторанта тази вечер — каза тя. Изненада се да види, че Клеър почти беше изпразнила чашата си с вино. И още повече се изненада, когато посегна да си долее.

— Не се тревожи — каза ѝ Клеър, забелязала свъсените вежди на Анжелика. — Не се опитвам да се отрежа. Просто притъпявам шока.

Наля си по-сдържано около два пръста и наклони бутилката към Анжелика, но тя отказа.

— По-добре е едната от нас да остане трезва — ухили се тя, докато сядаше. Чудеше се как да подхване отново разговора, ако Клеър все още желаше да говори.

— И какво — направи опит тя. — Той те заряза, нали, този тип?

— Би могло да се каже.

— Копеле.

Анжелика познаваше типичната мъжка способност да нараняват от гаджетата на майка си. Егоистичните им, предателски номера.

— Не — възрази ѝ Клеър. — Имаше причини. Сериозни причини.

— Какви? Като например че си е намерил някоя друга ли? Не си виновна ти, а аз — от този тип ли? — Анжелика завъртя очи. — Изглеждаше много приятен, но знаеш ли, те всичките си приличат.

Клеър потисна усмивката си при тази мъдрост, прилягаща на уморен от живота човек. Колко жалко, че това толкова младо момиче вече беше толкова цинично. Предполагаше, че това е защитният ѝ механизъм, защитната броня на момиче, което няма стабилно семейство. Беше чула за върволицата от мъже на майка ѝ. Погледна

часовника си. Беше дванайсет без двајсет. Хората скоро щяха да започнат да пристигат за обяд. На обяд през седмицата в ресторанта сервираха само ордъври към питиетата — Фред и Лоз, двете местни момчета, които Лука беше обучил, подготвиха нещата в кухнята — но беше петък на дългия празничен уикенд и слънцето грееше. Всеки миг щеше да нахлуе тълпа от спонтанни мераклии да хапнат.

Обядът обаче не беше проблем, който да изисква особено внимание за момента.

— Направих нещо ужасно — каза тя на Анжелика.

— Не мога да си представя да направиш нещо ужасно.

Клеър се наведе напред.

— Мислех си, че постъпвам правилно — каза тя разпалено. — Тогава си мислех, че постъпвам правилно.

— Разбира се, че си постъпила така! — Анжелика се пресегна и я погали по ръката, за да я успокои.

Беше странно да утешава Клеър. Никога не ѝ се беше случвало да трябва да я утешава дори и за миг.

— Мамка му! — Клеър се облегна назад и скри лице в ръцете си.

— О, божичко, съжалявам. Сигурно мислиш, че съм луда.

— Не. Разбира се, че не мисля.

— Толкова пъти съм си представяла тази среща, но човек не си и помисля, че наистина ще...

— Стори ми се, че се радваше да те види.

— Точно там е проблемът — тя се огледа нервно. — Лука още не е станал, нали?

— Още не. Опитах се да го събудя, но той спи дълбоко.

— Хубаво.

Поседяха мълчаливо — Клеър отнесена в мислите си, Анжелика изгаряща от любопитство. Най-сетне Клеър проговори:

— Не съм сигурна, че ще мога да се справя с това. Но трябва.

— Искаш ли да поговорим?

— Не знам. Никога не съм говорила. Дори с Лука — тя помълча. — Особено с Лука. Срам ме е от онова, което направих. Живяла съм с този срам през цялото време. Но бях едва на деветнайсет години — погледна Анжелика с изражение на болка. — Бях натоварена с възможно най-голямата тайна и не можех да я споделя с никого. —

Клеър се свлече на стола си, изтощена от спомена. — Накрая я споделих, разбира се. Но вече беше късно.

— Може би онова, което си направила, не е било чак толкова лошо, колкото си мислиш. Нещата често са съвсем различни. Мислите за тях просто изпълват главата ти и започваш да се чувстваш виновен.

В краткия ѝ живот Анжелика я бяха карали да се чувства виновна достатъчно често, за да знае, че това е истина. Беше стигнала до заключението, че вината е безполезно чувство, че срещу всяка лошотия, която извършваш, хората около теб правят нещо още по-лошо. Животът ѝ се облекчи извънредно много след като най-сетне проумя това.

Клеър я погледна замислено.

— Опитвам се да не мисля за това. Повдига ми се, дори и сега.

Анжелика се наведе напред.

— Разкажи ми — настоя тя. — Аз няма да те съдя. Честно казано, мога да ти споделя неща от моя живот, от които ще ти се накъдри косата.

Клеър взе бутилката и си наля още два пръста.

— О, господи. Както я карам, ще трябва да посрещам хората пияна на рецепцията.

— Няма нищо. Всичко е наред. Аз съм тук. Ще се оправя с тях.

В надвисналата тишина се чуваше само тиктакането на часовника на стената и крясъците на чайките.

— Не очаквах да се влюбя — подхвана Клеър. — И то не само в Ник. В цялото му семейство, в начина му на живот. В къщата му. Във всичко. Влюбих се в цялото семейство Барне...

---

[1] Британска скулпторка, родена през 1968 г. и известна с изказванията си против прекомерното консуматорство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Когато за пръв път видя братята Барне, Клеър чакаше влака.

Родителите ѝ я бяха закарали на гарата, преди да се отправят с кафявия си роувър на работа в Института за атомно оръжие в Олдърмастън. На Клеър не ѝ беше ясно какво точно правеха родителите ѝ там. Информацията беше предимно секретна, но каквото и да обсъждаха пред нея, тайната беше в безопасност, тъй като за Клеър не означаваше нищо. Тя не тръгна по техните стъпки в науката. Учете английски, изкуство и икономика в колежа в Рединг и макар никога да не отваряха дума за това, чувстваше, че не са особено впечатлени.

Клеър чакаше влака, за да отиде в колежа. Момчетата се появиха от другата страна на релсите, точно когато падна бариерата и засвяткаха светлините. Тя видя как тримата се спогледаха заговорнически и хукнаха. Идиоти! Хукнаха през релсите, като се блъскаха и смееха, преди да скочат на перона. Преди бързият влак за Лондон да профучи покрай гарата, Клеър видя разрошени коси, джинси и идеални зъби.

Сърцето ѝ биеше лудо. Вдигнала папката пред гърдите си като щит, тръгна към тях.

— Имате ли представа колко опасно е това? — тросна им се тя.

И тримата се обърнаха с учтиво, но озадачено изражение.

— Знам, че си мислите, че е много забавно, но ако ви беше блъснал влакът? Как смятате, че щеше да се почувства машинистът?
— Тя усети как повишава глас от възмущение.

— Хей, виж какво... пресичаме на бегом релсите още от...

Най-високият от тях вдигна ръка, за да покаже ръста на малко дете.

— Не ме е грижа. Виждали ли сте някога човек блъснат от влак?

Тримата се спогледаха и поклатиха глави.

— Е, аз съм виждала и гледката никак не е приятна.

Тя също не беше виждала, но звучеше по-убедително.

— Всички го правят — каза единият от тях.

По неизвестна причина Клеър усети как в очите ѝ припариха сълзи.

— Вие сте абсолютни идиоти — каза им тя. — Очевидно не мислите за никого, освен за себе си, нали? Грижа ви е само да се позабавлявате. Заслужавате да ви размажат.

Завъртя се на пета и тръгна в обратна посока. Чу как тримата нещо се съвещаваха зад гърба ѝ, шепнешком и със смях. После усети на рамото си една ръка и рязко се обърна, разярена.

— Не ми се подигравай.

— Нямам и намерение. Абсолютно си права. И майка ни щеше да е бясна, ако разбере какво сме направили. Това е едно от правилата ѝ. Едно от правилата ѝ „само не и...“.

Доколкото Клеър можа да прецени, това беше средният брат. Може би няколко години по-голям от нея? Във всеки случай, достатъчно голям, за да върши такива неща. Носеше избелели джинси, риза на райе под развлечен пуловер и черни кецове. Косата му беше тъмноруса и перчемът му падаше в очите, които блестяха с весели пламъчета. Кафяви очи с дълги мигли. Внимателни очи, реши тя, и осъзна, че е напълно обезоръжена.

Без да може да се мери с бързия междуградски влак, който беше профучал преди него, малкото местно влакче спря на гарата. Той я хвана за лакътя.

— Ела да седнеш при нас — помоли я той. — Искаме да ти докажем, че не сме фукльовци. Наистина не сме.

Това беше последното нещо, което би желала. Искаше да седне възможно най-далеч от тях, да си сложи слушалките с любимата музика и да помисли върху проекта си. Но беше абсолютно невъзможно да им устои. Те я подкараха към едно купе и я настаниха до прозореца. Този, който я бе заговорил, беше Ник — средният брат, деветнайсетгодишен, точно както бе предположила. Най-големият беше Филикс, на двайсет и една години. И Шримп^[1] — наричаха го така, защото беше висок почти сто деветдесет и шест сантиметра — седемнайсетгодишен, все още ученик. Затрупаха я с въпроси. *Откога се е преместила в Мимсбъри? И защо? Какво правеше тук? Кого познаваше?*

Тя се разсмя.

— Какво е това? Испанската инквизиция ли?

— Мимсбърската инквизиция. Трябва да разберем.

— Окей. Преместих се тук преди три седмици с родителите си. Те работят в Олдърмастън. Аз уча в колеж, за матура. И не познавам още никого, макар че започнах работа в „Мимсбъри армс“. Като сервитьорка.

Тримата се спогледаха.

— Е — каза Ник. — По-добре да дойдеш на купона ни в събота. Всъщност това е купон на родителите ни, но ни е разрешено да каним приятели.

— Купон ли? — Клеър се притесни.

Струваше ѝ се, че знаеше какви купони правеха хора като тях. Момичета с дълги лъскави коси и рокли от тафта. Мъже със смокинги. Стомахът ѝ се сви при тази мисъл.

— Не се плаши толкова — разсмя се Ник. — Няма да е официален купон. Идваш така, както си... това е правилото. Ние живеем в Мил Хаус.

Каза го така, като че ли ѝ беше известно точно за коя къща ставаше дума.

— Не знам какво ще правя в събота. Вероятно ще съм на работа.

— Добре, ела после — Тези момчета очевидно не бяха свикнали да приемат откази. — Така или иначе, нещата се развихрят едва след единайсет.

Клеър реши, че е по-лесно да се съгласи да иде, отколкото да отказва. Бяха от хората, които след пет минути щяха да забравят изобщо, че са я поканили.

— Ами благодаря — каза тя. — Ще ми бъде приятно.

Тя, разбира се, нямаше никакво намерение да ходи. Колкото и да бяха очарователни на пръв поглед, Клеър не смяташе, че момчетата Барне бяха неин тип. Не можеше да има нищо общо с тях.

Въпреки това, когато слязоха в Нюбъри и я прегърнаха за довиждане и тя проследи с поглед как тримата заедно тръгнаха по перона, усети в стомаха си някаква топлина. А после, когато Ник се обърна и я погледна, и вдигна ръка да ѝ махне, топлината се надигна и стигна до сърцето ѝ.

— Ще се видим в събота — извика ѝ той.

Не беше неин тип. Беше шик, привилегирован, образован, богат, бляскав...

Сърдечен, забавен, внимателен.

Секси.

Усети смутено как топлината вътре в нея плъзва надолу.

Съботата, разбира се, дойде — безсрамно великолепна, като истински английски летен ден. Фил — собственикът на „Мимсбъри армс“ се обади да помоли Клеър да дойде на работа — крѝчмата щеше да е претѝпкана и му трябваше целият екипаж на борда. Тя бе повече от щастлива да откликне. Това означаваше, че нямаше нужда да решава дали да ходи на купона. Решението беше взето вместо нея.

Независимо от това, докато следобедът се точеше, Клеър реши да излезе рано от къщи и да мине по живописния път до работата си, който прекосяваше нивите зад къщата и стигаше до крѝчмата от другата страна, като следваше реката. Престори се, че ѝ е необходимо да се раздвижи, но дълбоко в себе си знаеше, че е тласкана от любопитство. Беше заинтригувана. Искаше да погледне по-отблизо къщата, в която живееха момчетата Барне. Имаше чувството, че светът им беше на мили разстояние от нейния, но ѝ се щеше да се увери.

Наетата от родителите ѝ в Мимсбъри къща беше доста невзрачна, за което бяха необходими известни усилия, тѝй като селцето беше прочуто с живописния си вид. Състоеше се почти изцяло от тухлени къщички в убито червено и дялан камък, но съветът очевидно бе проявил небрежност някъде към средата на седемдесетте години и бе разрешил да се построи малък квадрат от кутийки в покрайнините му, достатъчно скучни и безлични, което, разбира се, устройваше идеално родителите на Клеър. Те успяха да открият най-непривлекателната къщичка в селото, с метални рамки на прозорците, проскубана градинка и ограда от тараби. Беше с една идея по-привлекателна от къщата-близнак, в която живееха на главния път, пресичащ Айзълуърт.

До момента Клеър беше живяла само в град. Още от дванайсетгодишна се прибираше у дома сама, пътуваше до училище и обратно с автобус, а по-късно през уикендите хващаше влака. А когато родителите ѝ се прибираха късно, сама си купуваше храна от магазините „Уан Стоп“^[2]. Преместването в провинцията внесе в живота ѝ някаква апатичност и монотонност. На Клеър ѝ трябваше

известно време, докато свикне с чистия въздух и слънцето, с тишината и птичите песни, вместо с бръмченето на самолети над главата. Беше странно и това, че не трябваше да внимава за автомобилното движение. Беше благодарна за работата в кръчмата, която запълваше уикендите ѝ. Беше се запознала с неколцина души в колежа, но не ги познаваше достатъчно добре, за да се съгласи на среща с тях. Беше доста свенлива и не си падаше по промените, така че да сервира храна в местната кръчма ѝ се струваше идеален начин да запълва празнината, докато постепенно си изгради навик да излиза с приятели и да се забавлява.

Срещата ѝ с братята Барне я свари неподготвена. Инстинктът ѝ подсказваше да бяга възможно по-далеч от привилегированото им нехайство, но въпреки това в тях имаше сърдечност, която я караше да откликне. И ето че тръгна рано за работа, отклони се от пътя, привлечена неудържимо от желанието поне да зърне тяхната къща. Беше мека и топла вечер, докато тя пресичаше нивите, а дългите треви я шибеха по босите крака. После се отправи по тесните улички към източната част на селото, подминавайки заспали котки и сладко ухаещи кашпи с цветя — в Мимсбъри безспорно оценяваха човека според цветарските му умения. От време на време бавно преминаваше по някоя кола. В Айзълуърт по това време на деня щеше да е лудница от съботния поток коли — надути радиоуредби и вой на клаксони, миризма на изгорели газове, смесена с вонята на пържено от магазините, предлагащи храна за вкъщи, които се стягаха за най-натоварената си вечер. Когато зави наляво покрай гарата и тръгна покрай реката, стомахът ѝ се сви от някакво предчувствие. Съгласно картата, която носеше със себе си, Мил Хаус беше буквално зад ъгъла.

Нищо обаче не би могло да я подготви за вълшебната приказка, която се разкри пред очите ѝ. Мил Хаус^[3] беше построена от тухли, изсветлели до млечнокоралово, пресечени от избелели дъбови греди. Къщата се простираше зад темпераментната река Пийс, свързана с реалния свят чрез дървен мост. Отстрани неуморно се въртеше воденичното колело, а зад него се простираше акър мека и сочна морава с пръснати по нея плачещи върби. Отвън бяха паркирани сребрист рейндж роувър, спортен голф и малък ван с елегантно черно фирмено лого, гласящ „Мелкиор Барне — винотърговци“.

Гледката остави Клеър без дъх. Беше ѝ трудно да повярва, че там живееха обикновени смъртни. А най-очарователното беше, че всичко това не се поддържаше в състояние на крехко неестествено съвършенство, което би могло да се очаква от перлата в короната на Мимсбъри. И без човек да се вглежда много внимателно, беше ясно, че това е семейна къща и хаосът от ежедневиия живот на обитателите ѝ бе очевиден за всеки. През отворените прозорци долитаха вкусни аромати, смях и музика — подготовката за купона очевидно вървеше с пълна пара. Клеър видя как един мъж се мъчеше да опъне зелена ленена тента в градината. Трябва да беше бащата на момчетата. Дори и оттук изглеждаше твърде шик, твърде светски, за да бъде от обслужващия персонал.

Клеър се почувства като някое от уличните хлапета в романите на Дикенс, притиснало нос до прозореца, вперило поглед към един подобър живот. Преди да успее някой да я забележи, че зяпа, тя се измъкна полека, чудейки се защо, за бога, си причиняваше това. Да, бяха ѝ отправили неискрена покана да иде на купона, но тя знаеше, че на такова място няма да могат да я завлекат дори и с впряг диви коне, а и едва ли щеше да липсва на някого. Само се дразнеше.

Забърза нататък, стремейки се да се отдалечи колкото се може повече от Мил Хаус. Пое обратно по главния път към центъра на селото, с напращени обуца и леко изпотена от припичащото слънце. В кухнята на кръчмата щеше да е горещо като в пещ. И щеше да е претъпкано — хората щяха да се тълпят в градината с надежда да попият последните слънчеви лъчи, пиейки си питието. Е, поне щеше да е заета, а не сама с мислите си.

Най-сетне пред очите ѝ изникна „Мимсбъри армс“ — красивата странноприемница, кацнала от другата страна на пътя. Клеър се шмугна вътре, като поздрави съпругата на собственика Мел с облекчение и по-многословно, отколкото обикновено. С Мел можеше да се справи. Мел беше солта на земята, пословичната гърдеста барманка, родена и отрасла в Мимсбъри. Тя не се преструваше и не се надуваше. Тя не беше заплаха.

Въпреки това, докато зареждаха рафтовете с бутилки и пълнеха кофичките с лед, тя се улови, че я разпитва възможно най-небрежно за Ник и братята му.

— Невъзможните момчета Барне ли? — очите на Мел се разшириха. — Ти къде се запозна с тях?

По тона ѝ си личеше, че е изненадана, че Клеър ги познава.

— На гарата. Наругах ги, че претичаха през линията, след като бяха спуснали бариерата.

Мел се ухили.

— И как го приеха?

— Всъщност се почувствах като тяхна бавачка. Но след това ми се заумилкваха.

Мел кимна с разбиране.

— Чудесни момчета са, и тримата. Просто понякога са по-буйни. Докато майка им беше болна, съвсем подивяха, но сега са се успокоили. Предполагам, че са пораснали.

— От какво е боледувала?

— От рак. Беше ужасно. — Мел започна да разтоварва миялната с чаши. — Прекараха тук доста време, докато Изобел беше на лечение — продължи тя. — Джералд, баща им, е абсолютен чаровник, но си няма и представа как да се грижи за тях. Водеше ги тук всяка вечер да хапнат. Или пък ги изпращаше с петдесет лири в джоба. Парите са му повече от акъла. Трябваше да вземе жена да се грижи, за всички им. — Очите ѝ се замъглиха леко. — Аз щях да го направя.

— Те живеят в Мил Хаус, нали?

Мел въздъхна.

— Не ти ли се ще направо да умреш за такава къща? Това е моята къща-мечта. Обаче няма как да се случи. Никой от тях не ме и поглежда.

— Нито пък мен — засмя се Клеър съзаклятнически и Мел не ѝ възрази, с което потвърди подозренията ѝ. Братята Барне бяха извън нейната лига.

Докато приготвяше чисти хавлиени кърпи на бара, почувства облекчение. В крайна сметка, нямаше да ѝ се наложи да се подлага на неизбежното унижение.

Към единайсет без петнайсет вече падаше от умора. Скъса се да тича, сервирайки панирани норвежки скариди, пържоли и пай с бира и чипс, и торта шварцвалд, защото ресторантът беше извънредно популярен в събота вечер и масите не оставаха празни дори за секунда.

До единайсет часа бяха раздигани всички маси и Фил ѝ каза да иде на бара за халба светла бира — бонуса на сервитьорките.

На Клеър ѝ се искаше само да си иде у дома, да допълзи до банята и да отмие миризмата на готвено от косите и кожата си, но би било грубо и невъзпитано да не приеме предложението му. Едва бе седнала на бара и бе помолила за капка сок от лайм в бирата си, когато някой я потупа по рамото.

Беше Ник. Изглеждаше разрошен в бялата си риза с вдигната яка и разкопчани маншети, и с тесни черни джинси. Устата ѝ пресъхна.

— Знаех, че нямаше да дойдеш, ако оставя на теб — ухили се той. — Така че получих строги нареждания да не тръгвам, докато не те довлека, риташа и пищяща.

Клеър поклати глава.

— Няма начин. Не мога да дойда с тези дрехи. — И тя посочи полиестерната си риза и черната пола, които бяха униформа на кръчмата.

Ник вдигна победоносно един сак.

— Знаехме, че ще кажеш така, и претършувахме гардероба на мама. Вие сте приблизително с едни и същи мерки.

Той измъкна една рокля — от червена коприна, съвсем изчистена, но с прекрасна кройка.

— Имам нужда от баня. Косата ми...

Тя вдигна ръце към главата си с престорено отчаяние.

Той се пресегна и махна ластика, който прибираще назад къдриците ѝ и ги разроши с пръсти, докато не паднаха по раменете ѝ.

— Страхотна е. Какъв е проблемът?

Клеър потърси някакво друго извинение.

— Нямам грим.

Ник свирна, за да привлече вниманието на Мел.

— Мел, може ли да заемеш на Клеър гримове си?

Мел пристигна, като огледа с удоволствие двамата. Надушваше повод за клюка. Ухили се на Клеър, докато ровеше в чантата си, и измъкна несесер, претъпкан с гримове.

Клеър се помая за миг, с роклята в едната ръка и гримове на Мел в другата. Вече не ѝ бяха останали извинения.

— Върви — каза ѝ Ник. — Върви и се преоблечи. Няма да си тръгна без теб. И да не ти хрумне да бягаш през прозореца на

тоалетната.

Миг по-късно Клеър се гледаше безпомощно в огледалото. Какво, за бога, да направи, за да изглежда прилично? Не беше суетна, но всяко момиче, получило подобна покана, би искало да изглежда възможно най-добре.

Гримираше се рядко — не виждаше защо да привлича внимание към себе си. Мислеше си, че в най-добрия случай изглежда обикновено на външен вид и би се изненадала да открие, че всъщност притежава естествена красота, която не оставяше хората равнодушни. Едва след като минеше известно време, откакто я познаваха, те разбираха, че е абсолютно пленителна. Тя самата изобщо не съзнаваше това, тъй като хората бяха склонни по-скоро да не споменават това свое откритие. Напротив, Клеър беше свръхкритична — смяташе чертите си за непретенциозни и не правеше нищо, за да подобри външния си вид. Въпреки това, лицето ѝ беше със съвършен овал, високо чело, от което извираше тъмнокестенявата ѝ коса, непокорна и необузdana до раменете. Веждите ѝ се извиваха над синьо-зелени очи с тъмен пръстен около зеницата. Кожата ѝ беше бледа, напръскана с лунички, а пълните ѝ бледорозови устни се извиваха в котешка усмивка. Беше слабичка, но криеше фигурата си под джинси, размъкнати тениски с мъниста и стар армейски анорак. Сякаш внушаваше натрапчиво: „Не ме поглеждай“.

Тази вечер обаче имаше нужда от малко намеса. И въпреки че всичките гримове на Мел бяха с неподходящ оттенък и твърде ярки за нея, тя разрови несесера с трепереци пръсти и се наплеска наслуки. После захвърли униформата си и навлече роклята, която ѝ беше донесъл Ник. Коприната се хлъзна под пръстите ѝ, докато промушваше главата си и Клеър вдъхна парфюма, който майката на Ник изглежда си беше сложила последния път, когато я е обличала, нещо натрапчиво цветно. Няколко мига се побори с ципа и когато го затвори догоре, роклята очерта фигурата ѝ — извивката на гърдите, тънката талия и разширяващия се под нея ханш. Пъхна собствените си дрехи в сака, в който Ник беше донесъл роклята. Изведнъж осъзна, че няма какво да обуе. Не можеше да сложи обувката, с които бе работила целия ден. Бяха с нисък ток, черни и с дебели подметки. Налагаше се да върви боса, реши тя.

Бухна с ръце косата си, пое си дъх и събра смелост да надникне в огледалото. Роклята ѝ стоеше съвършено. Деколтетото беше дълбоко, подчертаваше тънката ѝ талия и доста внушителния ѝ бюст.

Облакът от коси падаше необуздало по гърба ѝ. Очите ѝ бяха подчертани с очна линията миглите бяха плътни и издължени от туша.

Червилото беше превърнало устата ѝ в нацупено червено цвете. Усети радостно пърхане в стомаха си. Ето защо хората се обличаха така. Заради тръпката да бъдат някой друг. Засмя се и насреща ѝ в огледалото се ухили дяволита кокетка.

Върна се боса в бара. Когато я видя, на Ник му увисна ченето.

— По дяволите — бе единственото, което можа да каже.

Зад гърба му Мел вдигна триумфално палци в знак на одобрение.

— Да вървим — каза Клеър. — Да купонясваме.

* * *

Тъй като тя беше боса, вървяха по края на нивите по обратния път, който беше изминала по-рано през деня, макар че Клеър не спомена за това. Не искаше да признае интереса си, като някаква дебнеща ненормалница. Докато вървяха, Ник ѝ обясняваше за семейството си. Той и по-големия му брат Филикс работели в семейния бизнес.

— Татко е виотърговец. Той казва, че бизнесът му бил нашето наследство, макар че честно казано, Филикс не се интересува. През октомври най-сетне ще замине за Кеймбридж, за да учи право, защото се оказа, че е умник и половина. Мама и татко не знаят как се е получило така, тъй като нито един от двамата не е завършил нищо. Татко казва, че бил професионален пияница, а мама... — той млъкна за малко. — Мама си е мама. Никога не е искала кариера. Казва, че не познавала щастлива жена с кариера.

— Колко... постфеминистично от нейна страна.

Ник погледна встрани, несигурен дали пък Клеър не го будалкаше.

— Вероятно е права — побърза да каже Клеър. — Не съм сигурна дали майка ми е щастлива. А работата ѝ е единственото нещо, което има значение за нея.

— И какво прави тя?

— Научен работник е. Физичка. Нямам представа какво всъщност прави. Не съм наследила ума и способностите на родителите си. Мисля, че малко са разочаровани от мен.

— Тъжно.

Клеър сви рамене.

— Свикнала съм. Не се държат ужасно с мен или нещо такова.

— Не...

— Просто... не ги интересувам много.

— Това е жестоко, да имаш деца и да не се интересуваш от тях.

— Той спря и се обърна да я погледне. — Как може някой да не се интересува от теб?

Клеър усети как сърцето ѝ започна да се топи по мъничко, като сладолед, който ядеш твърде бавно.

— Те се грижат. Разбира се, че се грижат за мен. Просто не разбират изкуството, или поезията, или музиката... все неща, които аз харесвам.

Ник направи гримаса.

— Звучат ми като...

— Скучни? — Клеър се разсмя. — Могат много оживено да спорят за квантовата физика.

— А ти?

— М-м-м... не. Отказах се от научните дисциплини веднага щом получих възможност. Коеето не ги зарадва много, но както казва татко, можеш да вкараш едно момиче в науката, но не можеш да го накараш да мисли.

— Ау! — Ник изглеждаше отвратен. — По-добре не ме запознавай с тях.

— Всичко е наред. Оставят ме да вървя по собствения си път. Яко е.

— Но е... самотно. Изглеждаш самотна.

Клеър се наежи. Осъзна, че е нарисувала картината на живота си с по-черни краски, отколкото беше наистина.

— Не съм. Честно. Те ме обичат. И аз ги обичам.

— Добре.

— А ако ти изглеждам самотна, това е защото съм оставила всичките си приятели на старото място. Не познавам никого тук.

Бяха стигнали до къщата. Тя цялата беше осветена отвътре и на пътя се изливаше силна музика. Клеър спря, изведнъж обхваната от нервност.

Ник я хвана за ръка.

— Хей. Всичко е наред. След тази вечер ще имаш повече приятели, отколкото би ти се искало.

Устата на Клеър беше пресъхнала. Идеята наистина не беше добра. Ако имаше дори и половин шанс, тя би хукнала начаса боса по пътя при майка си и татко си. Щеше да се плъсне на дивана, да включи древния телевизор, да си направи чай и да опустоши кутията с бисквити...

— Хайде.

Той усети безпокойството ѝ, но не смяташе да ѝ даде никаква възможност да избяга. Клеър събра последните си капчици смелост, докато я водеше по моста. Реката бучеше отдолу, тъмна, студена и опасна. Тя чуваше как се върти воденичното колело, загребвайки вода. Ник отвори входната врата, преведе я през едно антре, в което спокойно можеше да се помести собственият ѝ хол, че и да остане място за още една стаява после я въведе в кухнята.

Наоколо цареше хаос. Безсрамен хаос. Имаше поне трийсетина души, които говореха, смееха се и пиеха. Момиче с къса шумоляща пола и високи черни ботуши танцуваше на кухненската маса импровизирано фламенко под звуците на запис на испанска китара, мятайки провокативно коси напред-назад. Рубенсова на вид жена седеше в огромно кресло и дундуркаше в ръцете си бебе, което размахваше във въздуха крачета, очевидно несмуцавано от шума или късния час. Над масата висеше кафез за птици, в който оранжево канарче пееше само за себе си. Плъзгащи се стъклени врати в задната част на помещението водеха към градината, където с фенери бе очертана пътека до брега на реката. Още хора излизаха през вратите, като се смееха, пиеха и танцуваха на терасата.

А в центъра на всичко това стоеше най-красивата жена, която Клеър бе виждала някога. Дребничка, крехка, с руса до бяло, закачливо подстригана коса, облечена в искряща синя рокля и с ръце обсипани със сребърни гривни, тя прехвърчаше от гост на гост. Ник хвана Клеър за ръка и я повлече към жената.

— Това е майка ми — каза той, като грабна чаша с шампанско от един поднос отстрани и ѝ я подаде. — Мамо, това е Клеър, за която ти говорих. Клеър, това е Изобел.

Жената се обърна и в Клеър се втренчиха чифт очи, отговарящи точно по цвят на ефирната рокля. Но очите не бяха студени. Бяха с цвета на слънце, което танцува по водата на фиорд — ярки, ясни и блестящи. Изобел протегна ръце и обви с тях Клеър през врата, като я притисна до себе си. Клеър не беше свикнала с такъв възторжен телесен контакт. Родителите ѝ никога не я прегръщаха. Обикновено щеше да се вдърви при такава фамилиарност, но Изобел беше толкова сърдечна, че тя просто се стопи в прегръдката ѝ, вдишвайки аромата на смачкани теменужки. Ароматът на дрехата, в която беше облечена тя самата.

— Ник ми каза, че си направила момчетата на пух и прах, когато претичали през релсите?

Гласът ѝ беше изненадващо дълбок за толкова крехко създание, като провлечения глас на Мариан Фейтфул^[4].

Клеър усети как се изчервява. Дали пък Изобел не беше една от онези майки-орлици, които не обичат други да хокат дечицата им?

— Опасно е.

— Наистина е опасно. И неведнъж съм им го казвала. Добре си направила. — Тя вдигна очи към тавана с лек жест на нежно раздражение. — Честно казано, мислиш ли, че някога ще пораснат?

Клеър разбираше, че въпреки протестите ѝ, Изобел смяташе синовете си почти за съвършени и в този си вид. И наистина бяха. Човек не можеше да не остане очарован. Дългурестият Шримп, дребничкият Филикс и относително масивният Ник — близки като тримата мускетари, но всеки със своя собствена индивидуалност. Тя вече разбираше, че Филикс е мислителят, Шримп — шегобиецът, а Ник — посредникът, всеки с ясно определена роля.

Осъзна, че Изобел все още я гледаше и все още я беше прегърнала през врата.

— Ник каза, че си разкошна.

Клеър трепна. Никой досега не я беше наричал така.

— Прав е. Наистина си разкошна.

Изобел погали с пръст бузата на Клеър, като че ли да потвърди, че е живо, дишащо човешко същество, после ѝ кимна одобрително,

преди да премине да приветства следващия гостенин. Хората като че ли продължаваха да пристигат, макар че беше почти полунощ. Ник беше изчезнал, пометен от тълпата, след като вече я беше представил. Внезапно смутена, както от вниманието на Изобел, така и от факта, че сега стоеше сама и не познаваше никого, Клеър отпи жадно от шампанското си. Не беше готова за такъв купон. Изобщо. Реши, че може би са я довели като нов човек. Нещо любопитно, което всички да зяпат. Приличаха на хора с нисък праг на отегчение.

Почуди се дали пък не можеше просто да се измъкне. Никой нямаше да забележи, ако се изхлузеше през входната врата. Утре сутринта щеше да пусне роклята в пощенската кутия...

А после усети как чифт ръце обвиха талията ѝ изотзад и едни топли устни се заровиха в косите ѝ, и светът около нея изчезна. И без да поглежда, знаеше, че е Ник. Той скръсти ръце върху корема ѝ и всичко вътре в нея се запремята ли запремята — като бликащо от енергия детенце, което току-що се е научило на този номер.

— Ела да танцуваме — каза ѝ той.

По уредбата пуснаха Рики Мартин — „Livin’ La Vida Loca“ — и всичко живо се втурна да танцува.

— Не танцувам.

— Не бъди глупава. Всеки може да танцува.

— Не казах, че не мога. Казах, че не танцувам.

Но той вече я водеше през препълнената кухня, без да обръща внимание на протестите ѝ, които се прекъсваха от смях, докато намери място, а после плъзна едната си ръка около кръста ѝ и хвана другата ѝ ръка. Клеър забрави, че танците я караха да се чувства тровава и притеснена и започна да се движи като балерина върху музикална кутия. Рики Мартин премина в „Smooth“ на Сантана, в по-бавно темпо, и Ник я притисна още по-близо.

— Разкажи ми нещо за себе си, което не си казвала на никого досега — каза той.

Тя наклони глава, обмисляйки предизвикателството.

— Обичам паяци — отвърна.

— Тогава тази къща ще ти хареса — каза ѝ той. — Пълна е с паяци. Големи, тлъсти и космати.

— Любимите ми.

— Забавна си.

— Ами ти? — каза тя. — Кажу ми нещо за себе си.

Той я погледна. Стомахът ѝ отново се преобърна.

— Вярвам в любовта от пръв поглед.

Тя си пое дъх.

— Разбира се — отговори. — Кой не вярва?

— Аз не вярвах до вторник. — Значимостта на думите му увисна помежду им. — Искам да те целуна.

Той спря да танцува и я погледна. Бяха заобиколени отвсякъде с тела, които се въртяха, клатеха, размахваха ръце и вееха коси, но в центъра на този водовъртеж витаеше чувство за неподвижност. На Клеър ѝ мина през ум дали пък това не беше постоянният му номер — да доведе вкъщи случайно хубавко момиче и да го целуне пред всички. После наведе глава назад и когато устните им се докоснаха, от главата до петите я обля блажена топлина. Ръцете им се преплетоха още по-здраво, като че ли всеки се опитваше да притегли другия вътре в себе си.

Ако знаеше, че е толкова лесно да се влюбиш, никога нямаше да се страхува от това. Ако знаеше, че е толкова чудесно, определено нямаше да чака толкова дълго. Макар че вероятно нямаше да е същото с някой друг... Как можеше да знае? Не разполагаше с нищо за сравнение.

От другия край на стаята Изобел ги наблюдаваше. С усмивка. После се извърна. И ако някой я гледаше отблизо, щеше да долови по лицето ѝ болка, само за миг, преди да си вземе чашата и да излезе навън.

Към два часа през нощта Клеър осъзна, че Ник е прав. Беше се сприятелила с повече хора, отколкото се очакваше. Вместо да вдъхват страх, семейство Барне и приятелите им бяха чаровни. Караха я да се чувства интересна. Караха я да се чувства красива — много от мъжете я дръпваха да танцуват и тя се чувстваше като царицата на бала. И докато всички ѝ се възхищаваха, никой не се опитваше да я опипва или да се държи похотливо. Държаха се с уважение към нея. Докато танцуваше под звуците на „Jumpin’ Jack Flash“ с Джералд, бащата на Ник, тя си помисли, че никога не се е забавлявала така през живота си, никога не си е разпускала косата. Винаги се отнасяше с неодобрение към „шикозните“ хора, смяташе, че се интересуват само как да не

плащат данъците си, как да използват правилно ножа и вилицата и да убиват беззащитни животни.

Когато песента свърши, Джералд я отведе от дансинга с невероятна галантност и ѝ даде още една чаша шампанско да се разхлади. Главата ѝ вече започваше да се мае от всичко, което беше изпила, и тя протегна ръка, за да запази равновесие.

— Хей! — Ник отново застана до нея разтревожен. — Хайде. Ела да си легнеш. Изглеждаш разсипана.

Тя усети лека тревога, докато той я извеждаше от кухнята, през антрето и по витата стълба нагоре. Какво имаше предвид? Да не би да си беше въобразил, че тя ще остане да ноцува тук? Дали не мислеше, че има някакви права над нея? Щеше ли да се наложи да го отблъсква? Дали фактът, че само беше приела гостоприемството му, не я беше превърнал в част от някакъв мълчалив договор? *Droit du seigneur*^[5] — спомняше си това от историята.

Стегна се, когато стигнаха до вратата на спалнята, но когато Ник сложи ръка върху дръжката на вратата, той се обърна към нея с такава мила усмивка, че направо докосна сърцето ѝ и я успокои, така че вече не я беше грижа какво ще стане. Вярваше му безрезервно. Чувстваше се абсолютно защитена в ръцете му.

Тя го последва в стаята. Беше таванска стая, дълга и с нисък таван, с прозорци с капандури и дървен под. Закътана и уютна, с вградени шкафове в единия край, почти като каюта на кораб. Вътре имаше какво ли не — странна смесица от срещата на момчето с мъжа, на Ралф Лорън^[6] с „Беано“^[7]. Стари училищни снимки се съревноваваха с плакати на Кайли^[8] и Елизабет Хърли^[9]. Тоалетната маса беше отрупана с опаковки скъп лосион за след бръснене, дезодоранти и буркани с гел за коса. Едно много старо мече-играчка седеше в един стол и тържествено наблюдаваше всичко наоколо си. Имаше купища сидита, някои от които бяха натрупани в дървени сандъци за винени бутилки, стоварени един върху друг до модерна уредба. Огромната коркова дъска беше покрита с покани, пощенски картички, билети за концерти и глупави снимки на Ник с приятелчетата му — колаж на един живот, който толкова се различаваше от нейния и в който имаше място за ръчногравирани покани за най-различни официални събития и снимки на семейството по склоновете на Вал д'Изер. Тя никога не беше ходила на официално

тържество или пък на ски; нито имаше някаква вероятност да иде, докато за Ник това е нормално като дишането. За миг ѝ се дощя да беше настояла да си иде вкъщи. Отново я връхлетя нервност. Това не беше нейният свят.

— Можеш да легнеш в моето легло — каза ѝ Ник весело. — Мисис Б сменя чаршафите в петък, така че ще трябва да понесеш само един ден от моята противна пот.

Той оправи възглавницата и опъна завивката — морскосиня на бели райета. Клеър си представяше как Изобел избира старателно спалното му бельо. Не можа изобщо да си представи своята собствена майка да пазарува чаршафи. Нямаше никаква представа откъде бяха дошли нещата в техния дом. Майка ѝ никога не ходеше да пазарува.

— Няма да те гледам — каза той и се извърна. — Имам резервна завивка и възглавници в шкафа. Ще спя на земята.

Когато той се обърна отново, понесъл спалните завивки, Клеър стоеше гола до леглото в лунната светлина.

— Да го споделим — каза тя. — За да ме топлиш.

И така, в единичното му легло, под тихите звуци на „Nightswimming“ на Р.Е.М.^[10] като фон, тя се отдаде на първия мъж, в когото се влюби.

Първият и последният.

Клеър се озова в съвсем нов свят. Понякога се питаше защо беше избрана. Толкова не приличаше на другите момичета от кръга на семейство Барне — разните Таши, Хетита и Милита. Ник можеше да има всяка една от тях. Притежаваше чар, пари, произход, самоувереност, голяма къща — всички атрибути, които му даваха право да има едно от тези дългокоси, дългокраки създания с провлечения им престорен говор, самоувереността, вдъхната от членството в „Пони Клъб“^[11] и самонадеяното предположение, че светът им дължи богат съпруг.

Може би защото тя не предполагаше нищо подобно. Ник само ѝ каза да мълчи, когато го попита какво вижда в нея, а после ѝ обясни, че го кара да вижда света по различен начин.

— Обичам приятелите си, но те всички са лекомислени глупчовци — призна ѝ той един ден, докато бяха в леглото. — Не си и помислят за другите. А ти мислиш. Караш и мен да мисля.

— А, хубаво, значи съм социалната ти съвест? — Клеър не беше сигурна дали това е комплимент.

— Има и други неща. — Ник прокара ръка по бедрото ѝ и зарови нос в рамото ѝ. — Като например че се чукаш като бясна. Всички останали момичета просто си лежат, докато всичко свърши, и мислят за Англия.^[12]

Клеър пое възмутено дъх, престори се, че го отблъсква, но напразно и постепенно му се отдаде със смях. Не можеше да му се насити. Бяха като свързани в бедрата от тази първа нощ — тя и Ник.

Сродна душа ѝ звучеше толкова изтъркано, но тя наистина чувстваше, че споделяха един дух, едно разбиране, колкото и да бяха различни. Това я превърна от момиче в жена. Изведнъж ѝ се стори, че животът придоби смисъл.

Слава богу останалите в семейството също я харесваха. Не я караха да се чувства като черна овца, като човек от простолюдието, който не ставаше. Филикс и Шримп се държаха с нея като със сестра, дразнеха я, но също така я защитаваха — единият от тях беше винаги готов да я закара с колата, когато Ник го нямаше. Правеха ѝ чай, даваха ѝ мъхестите си дълги памучни фланели, ако ѝ беше студено и любимите си сидита, за да ги пуска по уокмена си, докато пътува за колежа.

А Джералд обожаваше женска компания и беше щастлив наоколо да има и друга жена. С тъмните си сантиментални очи и гъстата си леко посребрена коса той приличаше на нехаен сладострастник и се стараеше да играе тази роля. Беше непоправим флиртаджия, който все гледаше да подхвърли по нещо скандално и човек рядко можеше да го види без питие в едната ръка и цигара в другата. Но Клеър бързо разбра, че това е само фасон, че само приказваше и че беше абсолютно предан на Изобел.

След като Клеър им разкри, че през по-голямата част от живота си се е препитавала с полуфабрикатите и готовите продукти на „Фрей Бентос“, „Крос & Блакуел“ и „Хайнц“, Джералд се нагърби със задачата да я образова. Беше маниак на тема храна и вино и не разбираше защо останалата част от света не мислеше така. В присъствие на любознателната си ученичка той можеше да се развихри като кулинарен експерт. Хранеше я с едри маслини, оваляни във фини билки, с тлъсти и сочни *boquerones*^[13] и с черен венецуелски шоколад.

С меки, топящи се в устата *Vacherin*^[14] и пикантни *Dolcelatte*^[15]. Готвеше ѝ спагети с рачешко месо, ирландски содени питки и петел във вино. За негово удоволствие Клеър оценяваше това, докато останалите в семейството само въртяха очи. Те бяха израсли със страстта на Джералд, знаеха, че той има нужда да го хвалят като малко дете за всяко ястие, но тя наистина изпитваше удоволствие.

И ако храната беше откровение, виното беше просветление. С помощта на Джералд Клеър откри, че притежава изключително изтънчен вкус за вино. За него нямаше нищо по-приятно от това да отвори за нея бутилка ново вино и да я попита за вкусовите оттенъци.

Тъй като не беше възпитана да пие вино и беше абсолютна новачка, реакциите ѝ винаги бяха спонтанни. „Май има вкус на пластилин?“, казваше тя и Джералд избухваше в доволен смях.

Семейният бизнес я очароваше. „Мелкиор Барне“ (нямаше никакъв Мелкиор — на Джералд просто му беше харесало името, когато основал компанията преди петнайсет години) се помещаваше в един склад откъм канала в Сандълфорд — съседния град, изграден от магазинчета за антики, деликатесни стоки и бутици. Компанията доставяше вино на ресторантите и хотелите, както и на отделни познавачи. Внасяха също така и най-хубавите кубински пури. Джералд беше директор по продажбите и беше прекарал живота си да омайва клиентите, подмамвайки ги да дегустират и да експериментират повече при избора на вино. Филикс и Ник се занимаваха с практическите въпроси — заявките, складирането, доставките.

— Онова, от което наистина имаме нужда — каза Джералд един ден, докато гледаше Клеър — е директор по маркетинг. Би трябвало да спонсорираме разни инициативи, да популяризираме името си, да участваме в сватбени изложения, да организираме клуб за любителите на виното...

— Нямах предвид мен, нали? — каза тя.

— Защо не? Идеално ще ти подхожда. Ти си творческа личност, с въображение. Обичаш виното. Ти си много по-организирана от всеки един от нас.

— Но аз още не съм си взела матурата. Не мога да бъда директор.

Джералд махна с ръка с характерния жест за семейство Барне, който в общи линии отхвърляше всякакви опасения.

— Ти завършваш през юни. Можеш да започнеш през лятото.

Един вътрешен глас подсказваше на Клеър да бъде предпазлива. Семейство Барне вече бе запълнило много голяма част от живота ѝ. За момент се овладя.

— С положителност ще ви трябва някой с опит?

Джералд отхвърли възражението ѝ.

— Мога да те обуча. Толкова ли ще е трудно? Умна си. Знаеш какво искаме. Ще се научиш в крачка.

Клеър остана скептична.

— Може ли да си помисля?

— Разбира се. Не искам да те насилвам за нищо.

Но точно в това беше проблемът при семейство Барне. Принуждаваха те да правиш разни неща, без изобщо да забележиш. Помитаха те с ентузиазма си, със заразителната си *joie de vivre*^[16] и, преди да разбере, човек вече правеше точно онова, което искаха.

Изобел също притежаваше тази семейна черта. Клеър знаеше, че майките на момчетата можеха да бъдат лукави, ревниви и манипулаторки, но всички тези неща бяха далеч от истината в случая с Изобел. Тя посрещна Клеър с отворени обятия и се превърна за нея в съчетание от сестра, най-добра приятелка и майка. Деликатно и тактично тя оглави трансформацията на Клеър от безцветна ученичка в сирена, като я окуражаваше да развива свой собствен стил, подмамваше я да влиза в магазини, в които Клеър не бе и мечтала да влезе, настояваше да пробва дрехи, които нормално никога не би пробвала.

— Разбира се, че можеш да носиш толкова къса рокля. Ти си само на седемнайсет години и имаш страхотни крака.

— Избери розовото. Сивото е толкова безлично. В розово изглеждаш като истински ангел.

— Вземи и двете, щом ти харесват.

Разбира се, помагаше и това, че често Изобел плащаше сметката. Не че Клеър се стремеше към това — тя беше щастлива да си плаща разходите с парите, които печелеше в кръчмата, — но Изобел беше смущаващо щедра и като че ли ѝ доставяше същото удоволствие да купува за някой друг, както за себе си. До момента униформата на Клеър бяха джинси, но в света на Изобел джинсите бяха за работа в градината. Не че се обличаше прекомерно стилно, но обичаше

красивите дрехи, хубавите неща, да изглежда добре и решително смяташе и Клеър да стане такава. А Клеър откри, че ѝ харесва тази нова, по-женствена версия на самата себе си. Може и да беше повърхностно, но се чувстваше добре да влезе в едно помещение и да я приветстват възторжено, да я затрупат с комплименти.

Така сигурно се чувства човек със сваятна майка, мислеше си Клеър. Не че собствената ѝ майка не я обичаше, разбира се, че я обичаше, но изобщо не се интересуваше истински от нея или пък не проявяваше желание да прекарват времето си заедно. Когато Клеър си беше у дома, просто се чувстваше като още един член на семейството, самостоятелно същество, което идваше и си отиваше, независимо от това с какво се занимаваха останалите. Обикновено в шкафа или в хладилника имаше храна, но това бяха предимно все същите пакетирани полуфабрикати и консерви. Клеър се опита да сготви някои ястия, които бе научила от Джералд, но родителите ѝ проявиха учтива незаинтересованост. Липсваше им ентузиазъм. И така тя прекарваше все по-малко време с тях и понякога си мислеше, че може би изпитваха облекчение, че не трябва да се грижат за нея.

Изобел настоя да покани родителите ѝ на вечеря и Клеър не можа да измисли начин да отклони поканата, който да не прозвучи грубо или жестоко. Беше мъчително да гледа безличните си и апатични родители в щастливия хаос на кухнята на семейство Барне, как се опитват да водят учтив разговор дали са ходили на концерта на открито в Хайклеър Касъл (не), къде ще ходят през ваканцията (никъде) и ще участват ли в инициативата „Отворени градини“ през август (нямаше начин). Клеър се свиваше от притеснение заради безформената синя жилетка на майка си и панталони, които се връзваха с шнур на талията, заради кецовете от супермаркета на баща ѝ. И Изобел, и Джералд се бориха храбро, като ги отрупаха с възхитителна храна и възхитително вино, които в този случай бяха направо похабени. Клеър знаеше, че бутилка вино „Мурсо“ гонеше трийсет лири, но що се отнасяше до родителите ѝ, все едно беше „Блу Нън“. За миг ги намрази за липсата им на социални умения, а после изпита омраза към себе си, заради тези чувства. В крайна сметка, това бяха нейните родители — винаги са били добри с нея и едва ли беше тяхна вина, че не приличаха на Изобел и Джералд.

Тя знаеше, че се е променила и се чудеше дали бяха забелязали това. Клеър изведнъж се почувства видима. Жива, блестяща и видима, след като беше положила всички усилия да остане незабелязана през по-голямата част от живота си. А с това обновление дойде и самоувереността. Чувстваше, че от никой, се е превърнала в някой. И дори и да се опасяваше, че без семейство Барне отново щеше да се превърне в никой, никога не изрече това на глас.

Когато приключи с матурата си, Клеър знаеше, че да работи за „Мелкиор Барне“ беше нейна съдба. Тя не откри алтернатива, която да ѝ предложи поне донякъде живот с такива предизвикателства и силни усещания. И така, беше решено, че след изпитите тя ще поеме поста на директор по маркетинга. Бъдещето ѝ беше ясно очертано. Тя знаеше, че не след дълго щяха да се оженят с Ник. Един мързелив следобед дори обсъдиха имената на децата си. Табита, ако е момиче, Арчи, ако е момче.

Но изглежда съдбата кроеше други планове за всички им.

Един следобед Клеър свърши рано училище и се запъти право към Мил Хаус. Знаеше, че Ник още не се е прибрал, но вече приемаше къщата като своя. Щеше да си направи чаша чай и да почете книга в градината, а после да се качи в стаята му да го чака.

Изобел седеше до масата в кухнята. Тя погледна Клеър, когато влезе, но не се усмихна. Клеър се закова по средата на кухнята. Изобел винаги се усмихваше.

— Какво има? — попита тя, усещайки как студена тръпка на ужас пропълзя по гръбнака ѝ.

Изобел не отговори. Беше ужасно неподвижна. Беше стиснала устни и Клеър видя, че те треперят. Тя пристъпи напред. Каквото и да беше станало с Изобел, не беше случайно, нито пък нещо причинено от друг член на семейството. Беше нещо тайно, нещо лично.

— Изобел? — Тя се наведе над нея и обви ръка около раменете ѝ.

Усети колко крехка е по-възрастната жена, с костеливи рамене под кашмирения пуловер. Изобел въздъхна и опря глава в Клеър, от нея се излъчваше осезаема умора.

— Не можах да преборя копелето — каза тя. — Просто не можах да преборя проклетото копеле.

Клеър свъси вежди. Изобел рядко ругаше. Тя седна в стола до нея, взе ръцете ѝ в своите и започна да ги разтрива с палци, с надежда

да я утеши.

— Кое копеле? — попита. — Кого?

Очите на Изобел потърсиха нейните. Погледът ѝ беше пронизващ, яркосините ѝ очи още по-сини от непролетите сълзи.

— В никой случай няма да казваш на момчетата. Или на Джералд. Имам доверие в теб, Клеър. Те няма да могат да се справят. Не можах миналия път. Не мога отново да ги подложам на това. Това си е моя битка...

— Разбира се, че няма да им кажа.

Клеър съзря черен облак на хоризонта. Той надвисваше застрашително, заплашвайки да ги погълне всичките.

— Не знам дали Ник ти е казал... Преди четири години ми откриха рак.

Клеър свъси вежди.

— Каза ми, да. Но не пожела да говори за това.

— Е, беше доста утаено. И никой от нас не се справи много добре. Аз очевидно бях много болна, Джералд просто... рухна, а момчетата подивяха. — Тя си пое дъх, като че ли да се успокои. — Оперираха ме и ми направиха ужасната химиотерапия и беше жестоко, жестоко, жестоко. Наистина ми се искаше просто да падна и да умра. И струва ми се, че всички мислеха, че точно това ще стане. Човек чува разни смайващи истории как семействата се стягат и посрещат храбро болестта, но нас едва не ни унищожи. — Изобел се опря на масата. — Аз постепенно се измъкнах, но ми трябваше поне цяла година да си възвърна силите. Знаех, че косата ми никога вече няма да е същата. — Тя разроши печално късите си руси коси. — Някога имах златна грива, за която Барби направо би убила. Може би това беше начинът природата да ми каже, че съм твърде стара за дълга коса.

— И така ти отива.

Изобел завъртя очи.

— Въпросът не е в косата — тя замълча. Клеър потръпна. Облакът настъпваше. — Знаех, че нещо не е наред през последните няколко месеца. Но си заравях главата в пясъка като щраус. Защото не мога да издържа всичко това още веднъж. И момчетата няма да могат. Нито пък Джералд... Миналата седмица отидох при лекаря си. Той ме изпрати на скенер. Днес пристигнаха резултатите.

На Клеър не ѝ трябваше да чува нищо повече.

— О, Изобел...

Тя се изправи, за да я прегърне, но Изобел вдигна ръце.

— Моля те. Недей. Ще се разпадна. А всички ще се приберат след няколко минути. Трябва да държа фронта. — Сви юмруци, сякаш стискайки болката. — Наистина съжалявам. Не трябваше да ти казвам. Но научих преди малко. И искам да ми обещаеш, със сигурност да ми обещаеш, че няма да кажеш и дума. Трябва сама да намеря начин да се справя с това и не искам никой от тях да знае. Те са всичко, което обичам, и не искам да страдат повече.

— Но те ще искат да разберат. Ще искат да помогнат. Не можеш да преживееш всичко това съвсем сама.

Изобел я погледна остро.

— О, мога. И точно това съм решила да направя. Обръщам се към теб като към човек, който обича Ник, а надявам се и останалите, за да бъдеш моя съюзница. И понякога мое алиби. Ще ми е нужно да бъдеш и двете.

Клеър усети тежест в стомаха си. Не знаеше как да се справи с подобна ситуация. Животът ѝ беше толкова скучен, толкова обикновен — досега не беше преживяла нито някаква драма, нито някаква криза. Тя обожаваше Изобел, почти толкова, колкото обожаваше Ник. Изобел беше толкова добра с нея, толкова щедра, толкова любезна — отнасяше се с нея като със своя дъщеря, макар че никога не изрече нещо толкова изтъркано. Клеър ѝ дължеше подкрепа.

— Разбира се. Ще направя каквото искаш. И няма да продумам нито дума.

Надяваше се постепенно да придума Изобел. Тя очевидно все още беше в шок от новината. След известно време щеше да осъзнае, че това не е начинът да се справи с болестта.

— Благодаря ти. — Изобел сграбчи ръцете ѝ и силно ги стисна. — Това е много важно. Ще се справя с това. Това е мой проблем...

— Но те със сигурност ще разберат? Сигурно ще забележат?

Изобел не отговори. Извърна поглед.

— Не трябва да знаят. Трябва да ми обещаеш.

Тонът ѝ беше премерен. И непрекословен.

Клеър преглътна.

— Окей. Обещавам...

Тежестта на постъпката ѝ я смаза. *Как, за бога, щеше да спази думата си?*

---

[1] Скарида (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Място, където клиентите могат не само да напазаруват, но и да ползват разни услуги, без да се налага да обикалят града. Терминът идва от САЩ в края на 20-те и началото на 30-те години. — Б.пр. ↑

[3] Буквално „Къща на воденицата“ (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Английска певица, композиторка и актриса, родена на 29 декември 1946 г., чиято кариера обхваща шест десетилетия. — Б.пр. ↑

[5] Правото на господаря (фр.) — правото на феодалния лорд да има сексуално сношение с подчинените му жени. — Б.пр. ↑

[6] Американска фирма, която предлага луксозни мъжки, женски и детски дрехи. — Б.пр. ↑

[7] Поредица детски комикси. — Б.пр. ↑

[8] Кайли Кристен Дженър — американска звезда от телевизионно „риалити шоу“. — Б.пр. ↑

[9] Елизабет Джейн Хърли — английска актриса и модел. — Б.пр. ↑

[10] Американски роксъстав от Атенс, Джорджия, създаден в 1980 г. — Б.пр. ↑

[11] Международна младежка организация (в над 30 страни), предоставяща знания за конете и ездата. — Б.пр. ↑

[12] „Лежи и мисли за Англия“ е цитат от романа на Пиер Данинос, „Дневникът на Майор Томсън“ (1954 г.), в който французинът прави безмилостен паралел между французойките и англичанките като съпруги, твърдейки, че англичанките приемат секса най-вече като задължение и начин за възпроизводство. — Б.пр. ↑

[13] Аншоа (исп.), която е в основата на испанските тапас и различни предястия. — Б.пр. ↑

[14] Швейцарско сирене от краве мляко. — Б.пр. ↑

[15] Италианско синьо сирене. — Б.пр. ↑

[16] Радост от живота (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Самотна сълза се търкулна по бузата на Клеър, когато стигна до тази част от спомените си. Разказа историята на Анжелика объркано и накратко, но споменът беше почти толкова болезнен, колкото и в деня на случката. *Не трябваше ли да е избледнял след толкова време?* Тя избърса сълзата, преди да последват нови. Не биваше да плаче, не и пред хората. Не и пред Анжелика, която изглеждаше втрещена. И нищо чудно. Не ѝ се бе случвало Клеър да сподели с нея дори и миг на слабост.

Досега. Клеър, която влачеше товара на случилото се дванайсет дълги години, беше на път да рухне. Вина, съжаление, гняв, мъка — всичките тези чувства заплашваха да изригнат навън.

— Няма нищо — каза Анжелика нервно. — Естествено е да си разстроена.

Клеър се облегна назад и вдигна очи към тавана.

— Знам — каза тя напрегнато. — Просто... не съм се сецала за това от толкова време. И Ник да изникне изневиделица...

Прекъсна я тропот на крака надолу по стълбите. Миг по-късно Лука се появи на най-долната площадка, като прескочи последните три стъпала и се втурна в рецепцията, нетърпелив и дългокрак като овчарско куче, готово за сутрешната си разходка. Лука, който за секунди можеше от състояние на дълбок сън и мързел да скочи на крака, буден и нащрек, беше готов да посрещне деня.

Застана пред тях широко усмихнат. Беше облечен в тениска с дълги ръкави и памучни панталони, с все още влажна от душа коса.

— Хей, момичета. Какво има? — попита слисан, прокарвайки пръстите на едната ръка през все още влажните си къдрици и натъпквайки тениската в панталона си с другата. Анжелика преглътна при вида на плоския му загорял корем.

— Нищо — излъга Клеър, не много убедително.

— Обикновено не цокате по това време „Ойстър Бей“^[1].

— Съжалявам. Вината е моя. — Анжелика реши, че Клеър не беше в състояние да се владее и ще се издаде. — Клеър просто ми даваше някой и друг съвет.

— О.

— Нищо страшно. Просто разправия с пастрока ми. Все същите стари глупости.

Анжелика знаеше, че първото правило, когато лъжеш, е да не навлизаш в твърде много подробности.

Лука се обърна към Клеър, без да прояви интерес към личния живот на Анжелика.

— Знаем ли по кое време Тревър и Моник пристигат тук?

— Чак вечерта. Така ми се струва. Резервирала съм им маса за вечеря.

— Знам. И ние ще вечеряме с тях.

— Така ли?

— В осем и трийсет.

Клеър въздъхна.

— Този уикенд никак не е подходящ за важни делови срещи.

— Знаеш какъв е Тревър. Той държи парите. Ако иска да говори за бизнес, зарязваме всичко останало — отсече Лука.

— Ами останалите гости? Свободна е само една стая.

— Ще се справим. Момчетата в кухнята знаят, че ще трябва да си свършат работата, ако се наложи да изляза за малко. Подсигурени сме откъм персонал.

— Мога да остана докогато искате, ако имате нужда от мен — предложи Анжелика.

— Благодаря ти, Анжелика. Ти си звезда.

Анжелика знаеше, че усмивката, която придружаваше думите на Клеър, беше повече от обикновена благодарност за предложението. Беше я измъкнала от това затруднение.

Но с някаква ужасна неизбежност затруднението се връщаше отново. Анжелика видя зад Лука как Ник слиза по стълбите. Клеър също го видя и побърза да скочи с фалшива усмивка на домакиня.

— Ник — каза тя със звънтящ от напрежение глас. — Ела да те запозная с Лука. Той ще се занимава с вашата ергенска вечеря утре вечер. Лука, това е Ник. Няма да повярваш какво съвпадение. Нямах

представа, че той е младоженецът. Той е мой стар приятел. От преди много години.

— Така ли — отвърна Лука сухо.

Усмихна се, но усмивката не озари очите му, после след известно помайване протегна ръка. Ник я пое — олицетворение на благовъзпитан чар.

— Имате чудесен хотел.

— Така е — съгласи се Лука. — Така е наистина.

Очите му се стрелнаха от празната бутилка към Клеър, а после към Ник.

„Разбра — помисли си Анжелика. — Разбра, че този тип е заплаха за него.“ Изглежда първичният инстинкт на Лука беше проработил. Като че ли всеки миг щеше да вдигне крак като куче и да препикае територията си.

Ник се усмихна и на трима им, долавяйки неудобството. На Анжелика ѝ се стори, че Клеър едва забележимо поклати глава, за да го предупреди да се откаже от какъвто и да било коментар или въпрос.

— Мислех да разгледам града, преди да са пристигнали другите — каза той след известна пауза. — Едва сега са тръгнали от Лондон.

Клеър кимна.

— Добра идея. Ние ще се погрижим за тях, когато пристигнат, не се тревожи — тя се прокашля. — В деликатесните магазини предлагат хубави сандвичи.

Лука се ухили самодоволно. На Анжелика ѝ се повдигна от напрежение. Ник пъхна ръце дълбоко в джобовете на сакото си.

— Е, предполагам, че ще се видим по-късно.

Три чифта очи го проследиха, докато излизаше през вратата, но никой не каза нищо.

— Е, работата няма да се свърши сама — каза Клеър накрая.

Лука повдигна вежда.

— Не, наистина.

Анжелика събра двете чаши и вече празната бутилка.

— Беше пълна само до половината — каза Клеър на Лука.

— Няма защо да ми обясняваш. Важно е да поддържаш добри отношения с персонала. — Той се обърна към Анжелика. — Обади се, ако трябва да ти дадем някой почивен ден да се справиш с проблема си.

Подигравателният му тон можеше да втвърди и захарна глазура.

Лука тръгна бавно към кухнята. Клеър не смееше да погледне Анжелика. Разбираше, че ѝ е доверила твърде много. Шокът и виното бяха развързали езика ѝ.

— Мамка му — каза тя.

— Какво ще правиш? — попита Анжелика, умирайки за още подробности.

— Нямам избор — отвърна Клеър. — Ще се държа спокойно и ще продължа напред.

И тя тръгна към рецепцията, без да се обърне назад.

* * *

Дори светът около него да пропадеше, в кухнята Лука винаги се чувстваше спокоен. Беше я проектирал точно такава, каквато я искаше. Познаваше всеки ключ, всеки уред, всеки котлон. Можеше да готви със завързани очи. Обичаше всеки сантиметър от съвършената неръждаема стомана. Ножовете му бяха убийствено остри; тиганите — тежки и солидни. Хладилниците поддържаха оптимална температура. Личната му колекция от инструменти се съхраняваше в голямо чекмедже и тежко на оногова, който вземеше за малко дори и една мерителна лъжица. Не беше създавал правила, за да ги нарушават; беше ги създал, за да се спазват буквално. Всеки, който се противопоставеше на системата, изхвърчаше веднага. Двамата му верни помощник-готвачи, Фред и Лоз, бяха усвоили по трудния начин как да се оправят с него и вече бяха спечелили уважението му. Вярно е, че ако работеха в някой от другите хотели или ресторанти наоколо, нямаше да им е толкова напрегнато, но храната, която приготвяха тук, далеч нямаше да бъде толкова добра. Лука определяше темпото и те бяха доволни да го следват. Знаеха, че ако някой път прецакат нещо и понесат гнева му, другия път ще тържествуват и ще ги обсипе с похвали. А сега той вече толкова им вярваше, че ги оставяше сами да приготвят обедите. В момента приготвяха точно това — подборка от леки блюда, които да сервират на бара или на терасата. Днешните лакомства включваха салата от раци, терина от заек и омар с ravioli.

— Хей, шефе! — Фред вдигна поглед от примамливите лъскави снопчета от паста, които излизаха от машината. Лоз му донесе късо кафе, без да го молят. Веднага бяха усетили, че Лука е напрегнат. Неговите емоции се проявяваха ясно на лицето му. Нещо го беше разтърсило и двете момчета знаеха, че трябва да сведат ниско глави и да дадат високо качество.

Лука обичаше най-много тази част от деня — да влезе в кухнята, да разгледа доставените сутринта пресни продукти и да започне да подготвя менюто за вечеря. Но днес нещо не беше наред. Усещаше в Клеър някаква промяна, която не му хареса и подозираше, че това по някакъв начин е свързано с мъжа, с когото го запозна. Клеър не обичаше да разказва много-много за миналото си; никога не е обичала. Казваше, че нямало значение и било невероятно скучно, но Лука знаеше, че жена с нейната дълбочина, страст и мъдрост все трябва да е поживяла и преди това.

Дали този ерген не беше нещо повече от стар приятел? Нещо вътрешно му подсказваше, че е бил. Но засега Лука щеше да се държи, все едно че нищо не е станало. През последните няколко години се беше научил да обуздава характера си. Ако Клеър го беше научила на нещо, това бе, че с бурна реакция не стигаш доникъде. Щеше да изчака подходящия момент и да се увери във фактите, преди да направи каквото и да било, ако се налагаше подобно нещо.

Той гаврътна кафето си, като си напомни, че в крайна сметка онзи тип се женеше другата седмица. Може би Клеър просто се беше почувствала неудобно някой от миналото ѝ да се изтърси така ненадейно. Тя беше много потайна.

Ама защо го беше ударила на пиене? Никога не я беше виждал да го прави преди, дори когато онази двойка се чупи, без да плати, след като бяха прекарали в хотела цяла седмица и бяха натрупали сериозна сметка. Лука в никой случай не се върза на приказките на Анжелика. Анжелика беше жилаво момиче. Тя беше като него. Човек, който оцелява. Не ѝ трябваше проклетата подкрепа на Клеър, за да се оправи с пастрока си. Момчета като Анжелика ядяха пастроците си на закуска.

Той сложи миниатюрната чашка в миялната машина. Нямаше да остави тази ситуация да го стресне. Този уикенд беше важен. Не искаше да обърка нещата пред Тревър и Моник. Отчаяно искаше свой

собствен ресторант в Лондон; отчаяно искаше да се прочуе точно там. Вярно е, че имаше страхотна репутация тук, но Пенфлийт беше извън гастрономическата карта. Отиването в Лондон беше следващата крачка, и то голяма, и никак не му се искаше инвеститорът му да се откаже. Щяха да постигнат каквото трябва в екип. Страхотен екип. Какъвто бяха. Абсолютно.

Лука обичаше да разправя, че се е научил да готви в изправителния дом за юноши, което бяха глупости. Не че не го бяха изпратили в такъв, когато беше на седемнайсет, затова че открадна кола — всъщност обаче се научи да готви, когато майка му го завлече да живее с един от любовниците ѝ в Южна Франция. Той прекара цяло лято в кухнята на селския ресторант, като се обучаваше, въртейки се около сприхавия собственик, и стана не по-малко умел готвач от готвачите в ресторантите, класифицирани от „Мишлен“. Това беше типично интермецо в живота на Лука. Миналото му приличаше на кърпеж от супербляскави и унищожителни мигове, докато двамата с майка му залитаха от нищета към разкош, в зависимост от настроенията ѝ и от това кого ухажваше. Момченцето се влачеше подире ѝ, като ту играеше с количките си на терасата на някой хотел в Кап Фера, ту зъзнеше от студ в едностайна дупка в Хамърсмит. Това го изгради като сложна личност. Той бе ту арогантен, ту прекалено скромнен. Поривист и затворен. Суперсамонадеян и жаден за подкрепа. Пристрастен и овладян. Енергичен и изтощен. През последните няколко години Клеър постепенно се беше нагодила да предугажда настроенията му, беше проумяла поведенческите му модели и се бе научила да се справя с тях. Научи и него как да се справя със собствените си бесове. Сега той беше много по-добър човек, размишляваше той, от животното, което беше, когато се запознаха.

И точно затова вече можеше да обърне гръб на онова, което усещаше, че е неизгодна за него ситуация, и да разгледа спокойно подноса с риба.

Едри кръгли миди в коралови раковини — могат да се запържат с малко чоризо. Голяма мрежа с морскосини миди — ще направи нещо по-тайландски, с кокос, чили и кориандър, за разлика от обичайните миди, задушени с вино и чесън. Яркорозови раци вдигаха умолително щипки — съжалявам, приятели, помисли си той; ще ги приготви със зеленчуци и резени розов грейпфрут. За лаврака няма какво да умува,

ще го опече овалян щедро в едра сол и ще го сервира със задушен фенел. Лука прегледа и останалите риби, проверявайки качеството им, но търговецът на риба никога не го подвеждаше, никога не му бе пробутвал нещо, което да не е прясно. Останалите риби щяха да отидат в огромната чугунена тенджерка, която вече вдигаше пара върху газовия котлон, в богата смес от чесън, лук и домати за прочутата му рибена чорба — не беше чак толкова претенциозен да я нарича с френското ѝ име bouillabaisse.

Менюто му включваше някои стари любими блюда и обикновено експериментираше с нещо ново, но всичко зависеше изцяло от това, какво щяха да докарат доставчиците му и в какво настроение беше. Погали с ръка кожата на парче свинско — щеше да го пече, докато тлъстинката стане хрупкава и възхитителна на вкус, а после ще го сервира с компот от ревен. Виждаше розовите и зелени стръкчета в една щайга. Стисна няколко сочни круши, като си ги представи с карамелен сос, поръсени с трохи от бадемов маслен сладкиш.

Най-накрая прегледа и кошницата с хляба. Не му оставаше време да пече свой хляб, а не можеха да си позволят да наемат някого за това в момента, така че той използваше външните услуги на една жена, която някога се бе занимавала с местния кетъринг и се беше пенсионирила в Пенфлийт. Съвси вежди. Ореховите франзелки му изглеждаха препечени. Бодна една подозрително с пръст. Много твърди, много потъмнели. Разчупи една, опита я и направи гримаса.

— Фред! — изрева, докато чупеше на две една гризина с пармезан и кимаше одобрително. — Обади се на онази, как ѝ беше името, да ми докара нова партида орехови франзелки. Тези не стават. — Той ги метна през помещението в кофата за боклук. — Тази вечер имам неколцина много специални гости. Трябва да им сготвя изумителна вечеря. Нахлупете си шапките на мислители. Дайте предложения. Петдесет лири за победителя — обяви тържествено, а очите му заискриха.

Също така беше импулсивно щедър.

Измъкна една свежо изгладена бандана от чекмеджето, нави я и я завърза около къдриците си.

— Окей — каза. — Да започваме.

На рецепцията Клеър вдигна купчината с пликове.

— Анжелика... Ще отскоча до пощата. Трябва да изпратя тези брошури днес.

Анжелика я погледна. Клеър никога не ходеше в пощата.

— Няма проблем. Аз ще бъда тук.

— Благодаря.

Клеър сложи пликите в чантата си и тръгна към вратата.

Отвън, на площадката на входната врата, обрамчена от две стари лаврови дървета, тя се огледа. Пенфлийт беше малък град. Имаше само няколко места, където вероятно би могъл да иде Ник. Наляво имаше няколко магазина, а после улицата се виеше към клуба за яхти; малко вероятно бе да е тръгнал натам. Тя тръгна надясно, като обхождаше с поглед ту едната, ту другата страна, докато бързаше напред, търсейки между главите тъмнорусата му коса. Слънцето грееше; градът се изпълваше с хора, които се разхождаха бавно, нейната забързаност ги стряскаше, някак си изглеждаше не на място. Всички бяха във ваканционно настроение, не бързаха за никъде и нейната припряност дразнеше. Такова поведение подходеше на пиковите часове в метрото, а не в началото на слънчев уикенд.

Преминавайки покрай всеки магазин, тя плъзваше поглед вътре да види дали Ник не разглежда нещо. Фурната, където приготвяха пресни сандвичи и сладкиши. Миниатюрната книжарница, която едва свързваше двата края с продажба на нашумели книги, криминалета, карти и пътеводители. Скъп магазин за подаръци, където се продаваха никому ненужни джунджурии, които хората изведнъж пожелаваха да имат, когато бяха на почивка. Ник не си падаше по такива неща. Антикварен магазин — тя надникна в мрачните му дълбини през сервизи от коронацията на кралицата, лампи в стил ар деко и дантелени покривки, но той не беше там. Нямаше го и сред опашката пред деликатесния магазин, който му беше препоръчала. „Белият лъв“? Едва ли щеше да влезе там — не беше неговото заведение. По-късно Клеър щеше да надникне и в кръчмата, но не искаше да губи време. Магазин за картички, чайни — нищо. Прескочи в магазинчето за вестници и списания, в случай че е влязъл да си купи вестник или пък „Кит Кат“...

Ник обичаше тези десертчета. Често си поделяха едно, докато лежах в леглото му. Клеър си спомняше как се пречупваше всяко

парченце, как всеки път трошички шоколад успяваха да капнат върху чаршафите, как се хранеха един друг. А след това — шоколадовите целувки.

Не беше и там.

Беше стигнала почти до края на улицата. Смяташе след това да пресече до кея зад магазините и да се върне обратно в хотела. Когато зави зад ъгъла, блясъкът на морето за миг я заслепи. Тя вдигна ръка да засенчи очи от светлината, като оглеждаше хората, които се бяха облегли върху перилата от ковано желязо. Гледката никога не я оставяше безучастна, но днес не я интересуваше.

Осъзна, че хората я зяпаха и сигурно гледаше малко странно. Не искаше да привлича вниманието към себе си, затова забави крачка. Тук имаше още повече хора, които ядяха сладолед и хвърляха коричките от кифлите си на чайките, пируващи с предлаганите им по-големи дажби. Огледа и тях — млади семейства с малки деца; двойки пенсионери; нямаше юноши, вероятно още не бяха свършили часовете им в училище. Един автобус разтовари куп пенсионери, дошли на едnodневна екскурзия, които се тревожеха да не се изгубят. Масичките зад „Белият лъв“ бяха претъпкани; изтормозената сервитьорка притичваше с безкрайни кошници с морски дарове. Това я подсети, че терасата на хотела щеше да се изпълни с обядващи; че тя би трябвало вече да се върне на работа; че следобедните гости ще започнат да пристигат.

Клеър обви ръце около себе си и се запъти обратно към „Крайморската къща“. Сигурно беше луда изобщо да хукне така. *Какво щеше да каже на Ник? И какво щеше да каже Лука, ако разбереше, че я няма?*

И тогава го видя. Облегнат на железния парапет в края на кея, загледан надолу във водата, която плискаше в сивите тухли на стената. Би познала тила му навсякъде, начинът по който фините руси косми се събираха в една точка на врата. Трапчинката, където свършваше косата и започваше гръбнакът му.

Деляха ги дванайсет стъпки. После седем.

— Ник.

Той се обърна.

Вървеше бавно към него, но при последните няколко метра се втурна напред. Той я обгърна с ръце.

Миришеше по същия начин. На „Персил“, на „Мъст дьо Картие“ и... на Ник. Божичко, ако не беше вдишала неговия аромат, може би щеше някак да оцелее, но сега се чувстваше, като че ли се е прибрала най-сетне у дома. Същото чувство, за което бе копняла толкова пъти. Не трябваше да я целува. Не трябваше да я притиска към себе си. Дали това беше прегръдка на отдавна изгубен приятел или нещо повече?

— Не знам какво трябва да направим — каза му тя с напрегнат от сълзи глас. — Не знам какво да мисля.

Той нежно отметна косите от лицето ѝ.

— Къде изчезна? — попита. — Къде изчезна? Толкова те търсих, но ти беше изчезнала от лицето на земята...

— Ти каза, че не искаш да ме виждаш повече — гласът ѝ беше приглушен; устата ѝ, притисната към утехата на гърдите му.

— Не го казах сериозно, Клеър — гласът му се пропука. — Разбира се, че не го казах сериозно.

Тя вдигна към него очи. Нямахше смисъл да се опитва да спре сълзите си. *И какво от това, ако някой, когото познаваше, ги видеше?*

— Откъде да знам? — прошепна тя. — След всичко, което се случи, как да знам, че не си го казал сериозно?

— Бяхме деца, Клеър. И се случваха такива гадни неща: Нищо не проумявах.

Той зарови лице в косите ѝ за миг, вдъхвайки аромата ѝ. Тя миришеше по същия начин. Като че ли помежду им не бяха изминали цели дванайсет години.

— Все още не мога — каза ѝ той.

Постояха така прегърнати за момент. Около тях се тълпяха хора, които не забелязваха болката им. *Нима можеха толкова лесно да наваксат пропуснатото?*

— Не можем да говорим тук — промърмори той.

— Знам. И трябва да се върна в хотела — отвърна тя. — Хората ще пристигнат.

Изглеждаше странно да разговарят за онова, което се случваше тук и сега, когато умовете и на двамата им бяха обсебени от миналото.

— Може би е по-добре да си тръгна — каза Ник.

— Не! — Тя долови истерични нотки в гласа си. Опита се да се успокои. — Не. И двамата сме вече възрастни. Няма нужда да проваляме всичките ти планове — продължаваше да го държи за

ръцете. — Това не променя нищо. Просто означава, че можем да се помирим един с друг след всичкото това време. Като сдобряване, за да може всеки да продължи с живота си.

Не искаше той да си тръгне. Не можеше да откъсне очи от него. Но трябваше да се дължи хладнокръвно. Усетеше ли, че Клеър придава такава важност на това странно съвпадение, Ник можеше да побегне. Мъжете не се справяха много добре с неочакваното.

Още веднъж му се усмихна успокоително, идеалното възплъщение на спокойна и разумна жена.

— Приятелите ти ще бъдат шокирани.

— Да — съгласи се Ник. — Уредиха ми го като изненада. Всички ги познавам от работата си. Ако просто си тръгна, ще им се стори странно.

— Шримп и Филипс ще дойдат ли? — сърцето на Клеър се разтупка при мисълта за братята му.

Нови спомени нахлуха обратно в живота ѝ.

— Не. Няма да успеят. Предполагаше се да вдигнем купона в четвъртък. Само че в „Мимсбъри армс“...

Тя си го представи. Мел на бара и тримата братя, които възнамеряват да изпият всичко в него. Успя да се усмихне.

— Във всеки случай, Лука ще ви сготви страхотна вечеря утре вечер и не трябва да я пропускат. Хайде да не правим от мухата слон. Едно... щастливо съвпадение. Което ще ни позволи да усмирим призраците си.

— Разбира се — кимна Ник в съгласие с думите ѝ. — Не, ти си права. Не е кой знае какво. Само моментно объркване на мозъка.

Той я пусна и отстъпи назад.

— Може би ще можем да пийнем по нещо. Когато хотелът не е толкова натоварен...

Тя отстъпи. От миналото в настоящето.

— Разбира се. Ще е страхотно. И ми се ще да опозная Лука.

Тя кимна и вдигна ръка за сбогом.

— Ще се видим по-късно.

Той също вдигна ръка като огледално отражение на жеста ѝ.

— До скоро.

Изпрати я с поглед.

„Окей, мамо — помисли си той. — И сега какво да направя?“

— Този хотел няма ли собствен паркинг? — гласът на Карън прозвуча кавгаджийски.

От криволичещите пътища в последната част от пътуването им ѝ беше прилошало и тя умираше за една цигара, докато Колин внимателно прекарваше колата покрай стълбовете за отклонение в обществен паркинг.

— Познаваш ги тези мънички крайморски градчета. Паркингите са бонус.

— Затова трябваше отново да идем в Торкий.

Тя харесваше хотел „Палас“. Там имаше всичко, което искаше Карън.

Колин не се поддаде на провокацията.

— Промяната е също почивка. И реших, че можем да наемем яхта.

— Е, мен направо ме изключи. — Нищо не можеше да накара Карън да се качи на яхта.

— Ще бъде забавно, нали? — Колин погледна Челси, която му се усмихна.

— Да.

Колин огледа паркинга, който беше препълнен до пръсване.

— Няма къде да паркираш. Претъпкан е — долетя заядливиет глас от седалката до него.

— Тогава ще почакаме. — Колин не изключи двигателя. — Всеки момент някой ще си тръгне. А ние не бързаме за никъде.

Карън въздъхна. Взе чантата си и отвори вратата на колата.

— Отивам да пуша.

— Няма проблем.

Колин я проследи с поглед. Тя застана до билетния автомат и се зарови в чантата си за цигарите и запалката. Докато палеше цигарата си, видя една кола, която потегли и му замаха, сочейки неистово да заеме мястото. Но от другата страна имаше друга кола, която бе чакала по-дълго от него, така че той направи знак на шофьора да паркира.

Карън дръпна рязко вратата.

— За бога — бързо!

— Те бяха тук преди нас — посочи Колин.

— Но ти си по-близо.

— Карън... успокой се, а? Допуши си цигарата. Ще намерим място.

Карън затръшна шумно вратата и се върна на предишното си място, като скръсти гневно ръце.

Колин видя как Челси леко сви рамене:

— Такава е през цялото време — каза му тя.

Колин ѝ се усмихна. Беше добро дете. Изобщо не приличаше на майка си. Безстрастно, търпеливо. Може би като него. Определено беше наследила неговия темперамент. При ръст едва 170 см, той никога не бе имал хубава фигура, а пък естеството на бизнеса му позволяваше излишните килограми да се трупат неусетно, когато не им обръщаше достатъчно внимание, а после вече не помагаше никакво вдигане на тежести в домашния му гимнастически салон, инсталиран в оранжерията.

За разлика от него Карън изглеждаше още по-слаба. С изключение на гърдите ѝ, които бяха подозрително кръгли и високо вдигнати. От изправената ѝ коса, лъскавите бижута и твърде тесните дрехи стомахът на Колин се преобърна. Онова, което някога му се бе струвало толкова привлекателно, сега го отблъскваше. Очевидно тя полагаше големи усилия да се пребори с възрастта си — челото ѝ беше опънато и гладко, като на човек пристрастен към козметични корекции. Но тук, на този паркинг, изглеждаше абсолютно не на място. Той потръпна леко от отвращение.

През три коли от него едно волво тръгна да излиза на заден ход. Колин превключи на скорост.

— Ето — каза той бодро. — Идеално. Хубавите неща се случват на онези, които умеят да чакат.

Когато тръгна обратно към „Крайморската къща“, Клеър осъзна, че не е изпратила писмата, които бяха нейното алиби, затова се втурна към пощата и бързо купи няколко марки. Стори ѝ се, че това трая цяла вечност, макар че прекара там само петнайсет минути. Докато пъхаше пликете в пощенската кутия отвън, хвърли поглед към витрината на съседния бутик. На манекена видя една рокля. С презрамки през врата

и богата тъмносиня пола, с щампа на стари морски пощенски картички.

„Миличка, това е твоята рокля. Трябва да я купиш. Хайде.“, сякаш чу един глас.

Клеър се вцепени на средата на улицата. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Скара се на себе си да не става смешна. Никой не можеше да разговаря от отвъдното. И въпреки това не можеше да отлепи очи от витрината. Роклята олицетворяваше по някакъв начин момичето, което беше някога. Трябваше да я купи.

А и кога за последен път си беше купувала нещо просто ей така? Нещо, което да ѝ харесва? Само заради удоволствието от това?

Тя влезе решително в магазина и откри продавачката.

— Роклята на витрината. Имате ли от нея четирийсети номер?

— Искате ли да я пробвате?

— Не. Ще я взема така. Сигурна съм, че ще ми стане. Бързам обаче...

— Няма проблем.

Продавачката отиде бързо до близкия щендер и измъкна желания номер, после занесе роклята на тезгяха, докато Клеър вадеше кредитната си карта.

— За специален случай ли е?

Клеър не знаеше. Просто имаше чувството, че трябва да я купи. Като че ли роклята щеше да промени последвалите събития.

— Не знам точно — каза тя. — Просто много ми хареса.

— Това е най-сериозната причина да се купи една рокля. — Продавачката я опакова в тънка хартия и я постави в торбичка. — Всъщност, единствената причина.

Когато се върна в хотела, там цареше хаос. Няколко души в бара очакваха да им сервират, така че тя остави покупката си и побърза към тях с извинения. За секунди измъкна със замах бутилка вино от хладилника и настани трима от тях на една маса, заведе друга двойка до трапезарията, където ги остави в ръцете на Чери — дневната сервитьорка. Анжелика седеше на рецепцията с притеснен вид и регистрираше набит мъж и младо момиче. Наоколо се разхождаше безцелно жена с отегчен вид, облечена по-скоро като за нощен клуб, отколкото за уикенд край морето. Клеър се сети за „приятелката“, която мистър Търнър спомена, когато резервираше местата. Бен,

момчето, което използваха през уикендите да помага с багажа, поведе странната групичка към стълбите. Клеър си помисли, че може би не само тя имаше затруднения в живота.

— Лука направо е полудял — изсъска Анжелика, щом Клеър се присъедини към нея на рецепцията. — Къде беше?

— Да, къде? — Лука се появи зад тях като с магическа пръчка.

Клеър опъна назад рамене. Нямахше да позволи да я разпитват.

— Отидох до пощата — заяви тя. — И си купих рокля. Какъв е проблемът?

Лука надникна в торбичката, която тя бе вдигнала като доказателство.

— На пазар. Била си на пазар. Когато тук цари хаос?

— Не е хаос. Оправяме се — възрази Анжелика.

— Просто си помислих, че няма да е зле да облека нещо ново на вечерята с Тревър и Моник. Знаеш колко наконтена е тя винаги. Реших и аз да се постарая.

Гениална. Тя беше гениална. Измъкна роклята от торбичката да я покаже.

Лука кимна одобрително. Това обаче не го успокои съвсем. Вместо това се тръсна в кожения стол на рецепцията и се завъртя с изпружени напред дълги крака.

— Та — каза той мило, — разкажи ми за как-му-беше-името. Твоят отдавна изгубен приятелю.

Нямахше смисъл Клеър да се преструва, че не разбира за кого става дума. Така само щеше да изглежда виновна.

— Ник ли? Родителите му имаха най-голямата къща в селото, където израснах. Ходех там от време на време. С него и с братята му... — тя преглътна. — Изгубихме връзка, когато майка му почина. — Тя му се усмихна закачливо. — Надявам се да му приготвиш ергенска вечеря, с която да се гордее. Репутацията ми в Мимсбъри зависи от това.

— Винаги съм си мислел, че едва си изтраяла да се измъкнеш оттам.

— Така е, но въпреки това ми се ще да мислят за мен хубави неща.

— Типична буржоазна несигурност.

Клеър го плесна игриво.

— Ти кого наричаш буржоазка? — и продължи с подчертан акцент на жител от Южен Лондон. — Аз съм от Айзълуърт, помниш ли?

Лука се ухили.

— Не бой се. Ще направя всичко възможно да не забрави никога ергенската си вечер.

Той поседя неподвижно, с поглед вперен нанякъде, после стана и се запъти към кухнята. Клеър въздъхна от облекчение. Струваше й огромно усилие да поддържа леката закачка, но това беше най-добрият начин да държи Лука по-далеч от тази история.

Анжелика седеше до нея с очи като чаени чинийки.

— Не казвай нищо — каза Клеър. — Не задавай въпроси. Бездруго ти казах твърде много.

— Значи тя умря? Майка му?

— Разбира се, че умря. Имаше рак четвърта степен.

— Четвърта степен ли? Какво означава това?

Клеър въздъхна.

— Нека ти го обясня така. Няма пета степен.

* * *

Беше повторила думите на Изобел.

След като тогава я намери в кухнята, Клеър стана нейна довереница, въпреки че все още не разбираше защо Изобел искаше да държи болестта си в тайна. Разбира се, че момчетата и Джералд щяха да се разстроят, но със сигурност трябваше да знаят.

Изобел беше непреклонна.

— Опитвам се да ги защитя, миличка. Не разбираш ли? Ако научат, това няма изобщо да ми помогне. Точно това затрудни толкова нещата преди. А сега, когато Ник и Филикс работят за Джералд, е дори още по-важно да ги държа на тъмно. Не мога да рискувам бизнесът да се разпадне. Знам, че изглеждаме богати, но от финансова гледна точка всичко е малко рисковано. „Мелкиор Барне“ трябва да се задържи на повърхността. Ако Джералд се тревожи за мен, той ще престане да следи бизнеса. Миналия път изгуби няколко големи договора, прецака купища доставки и едва не фалира. Трябваше му почти година да

вдигне бизнеса отново на крака. Какъв е смисълът да се рискува всичко?

Клеър стигна до извода, че щом Изобел бе достатъчно смела да се бори с болестта си сама, тя трябваше да уважи желанието ѝ и нямаше право да разкрие истината. Правеше всичко възможно, за да ѝ помогне. Забеляза, че Изобел лесно се изморяваше и възможно най-дискретно пое пазаруването и чистенето.

Дойде есента, а Изобел ставаше все по-слаба и по-бледа. Семейството не можеше да не забележи. Джералд постоянно ѝ натякваше да иде на лекар.

Клеър се разтревожи.

— Трябва да му кажеш. Очевидно е, че нещо не е наред.

Наблюдаваше слисано как Изобел лъже без затруднение семейството си, докато седяха около масата на вечеря.

— Получих резултатите. Пипнала съм някакъв вирус. Все не мога да му запомня името; нещо, което не може да се произнесе... но лекарят каза, че преминалите през химиотерапия са по-уязвими. Нещо във връзка с глупавата ми имунна система. Просто трябва повече да почивам. И ми препоръча ваканция. На слънце.

— Значи... няма рецидив? Проверили са? — Клеър виждаше тревогата по лицето на Джералд.

— Разбира се, че са проверили. Това е първото нещо, което проверяват — усмивката на Изобел беше ослепително убедителна. — Във всеки случай се обадох на Сали в Лансароте. Тя каза, че мога да ида там на Нова година и да остана, колкото си искам.

— Върви сега! — настоя Джералд. — Върни си силите за Коледа.

— Не — каза Изобел. — Бих предпочела да приключа с Коледата. И във всеки случай не мога да пропусна тази Нова година. Купонът на века?

Огледа всички с усмивка. Планираха го от месеци — тържество на тържествата, което да отбележи края на 1999 година.

— А после ще започна новото хилядолетие с почивка.

Като че ли всички останаха доволни от този план. С изключение на Клеър, която се чувстваше все по-неудобно. Предполагаше, че Изобел все пак продължава да се лекува.

Когато един ден я попита, Изобел я погледна право в очите.

— Никак — отвърна. — Нищо не могат да направят. Към края ще ми дадат обезболяващи. Палиативно лечение. Така стоят нещата.

Клеър свъси вежди.

— Как? Как стоят?

— Умирам, миличка. За четири месеца, ако имам късмет.

На Клеър ѝ се подкосиха краката и тя седна. Едва сега осъзна, че се опитва да прикрие предстоящата смърт на Изобел. Разбира се, при болните от рак винаги съществуваше опасност от подобен изход, но тя си мислеше, че двете просто кроят продължаващото лечение на Изобел. Сега осъзна колко е била глупава. Лечение нямаше.

Изобел хвана ръцете на Клеър. Седяха около кухненската маса. Масата, край която семейството беше прекарало толкова щастливи вечери.

— Слушай ме, Клеър — каза тя. — Ще замина през първия ден от Новата година. Ако изкарам дотогава, разбира се. Заминавам за един хоспис. И не искам никой да знае. Не искам никой да ме гледа как страдам. Що се отнася до тях, те знаят, че отивам за няколко седмици в Лансароте, на гости на старата ми съученичка Сали, за да се възстановя.

Клеър поклати глава.

— Не можеш да постъпиш така.

— И каква е алтернативата? — попита Изобел остро. — Да им кажа истината и да разваля последната ни Коледа заедно, после да легна горе, гниейки отвътре, докато те страдат и ме чакат да умра? Да ме гледат как се гърча от болка... защото дяволски ще боли; преживяла съм го достатъчно дълго. Не искам това за Джералд и за момчетата. Да не знаят със седмици кога всъщност ще настъпи краят. Защо да им причинявам това, Клеър? Защо?

Тя блъсна с юмрук по масата и примижа от болка. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Изобел рядко плачеше, но сега се разплака и риданията разтърсиха крехкото ѝ тяло.

— Трябва да разбереш защо правя това. Не искам да ме запомнят като ужасен скелетоподобен труп, който не ги познава. Искам да си отида триумфално. Ще направим най-големия купон в навечерието на Нова година, купон, който да е завършек на всички купони и туй то. Искам да ги запомня щастливи. И искам те да ме запомнят като мен самата. Разбираш ли?

Клеър никога не беше изпитвала такъв страх. Изобел беше толкова силна, но смъртта беше още по-силна. И както и да се опитваше, не намираще довод, с който да убеди Изобел, че планът ѝ е погрешен. Как да убедиш някого, че най-скъпият му човек ще пожелае да го гледа как страда до горчивия край? Разбира се, че няма да иска.

— Когато станеш майка — каза ѝ Изобел, — ще ме разбереш.

— Разбирам и сега — каза Клеър. — Така си мисля.

— Ти ще трябва да бъдеш тяхната опора — продължи Изобел. — Ти ще бъдеш за тях, каквото бях аз. Знам, че можеш да го направиш. Те всички страхотно те обичат.

— И как ще стане? — Клеър едва намери сили да попита. — Как ще разберат?

— Ще им се обадят от хосписа. Ще им кажат, че съм починала в съня си. Дори и да умра, крещейки от болки.

Клеър обори глава на масата и я закри с ръце.

— Не мога да го понеса — разрида се тя.

— Предложи ми алтернатива. — Изобел си беше възвърнала спокойствието. Беше решителна. Тя беше силната. — Предложи ми нещо по-добро и аз ще го обмисля. Като едно нещо е сигурно... че скоро ще умра.

Но колкото и да се мъчеше, Клеър не можа да измисли друго решение. В думите на Изобел имаше някаква изкривена логика. И тъй като тя умираше, Клеър трябваше да уважи желанието ѝ.

Не знаеше само дали Ник щеше някога да ѝ прости. Ако изобщо разбереше.

---

[1] Новозеландско вино от сорта „Совиньон блан“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Този не прилича на обичайния ни апартамент в „Палас“. Няма хол.

Карън стоеше нацупена в средата на стаята. Колин потисна раздразнението си. Това беше една от най-хубавите хотелски стаи, които бе виждал от доста време, защото след години петзвезден разкош вече предпочиташе индивидуалността и подценявания добър вкус пред показната натруфеност. Не и Карън обаче. Тя искаше декора да ѝ се набива в очи. Това беше твърде изтънчено за нея.

— Нямаха свободен апартамент с хол — каза ѝ той. — Но погледни само гледката. Не е ли фантастична? — Той отиде до прозореца и го отвори широко, вдишвайки чудесния свеж въздух.

Карън не му обърна внимание, докато вдигаше с мъка куфара си „Луи Вюитон“ на леглото.

— Челси? — повика Колин дъщеря си. — Ела да погледнеш. Все едно сме над морето.

Челси дойде при него и двамата се надвесиха навън. Отдясно реката се вливаше в океанския простор, който не можеше да се обхване с поглед от нивото на брега — миля подир миля тюркоазена: безкрайност, набраздена от леки вълни.

Карън отвори куфара с щракане и започна да рови из дрехите си. Беше донесла достатъчно за цяла седмица. Според Колин жените винаги се престараваха с багажа, но как ли чорапогащите ѝ с пайети и роклята с щампа на леопардова кожа щяха да паснат на обстановката наоколо? И както успя да забележи, не си беше взела никакви ниски обувки, така че идеята му да се разходят покрай брега вероятно нямаше да има шанс.

— Мамка му — каза тя. — Забравила съм си машата за коса. Оставих я вкъщи на шкафчето.

— Няма значение. Нали сме на почивка. На морския бряг — изрече Колин бодро и напевно, съзнавайки, че това няма да предотврати кризата.

Карън му хвърли унищожителен поглед и затръшна капака на куфара си.

— Обзалагам се, че в това забравено от бога място няма да има свестен фризьор.

Челси се измъкна тихичко и седна на края на леглото с нещастно изражение. Колин се извърна от прозореца. Не успя да сдържи повече раздражението си.

— Искаш да развалиш целия уикенд ли? — попита той. — Аз се надявах...

Карън пристъпи напред, вдигайки ръце в отбранителен жест.

— Съжалявам — каза тя. — Знам, че се държа като истерична крава. Стресирана съм от работата си, това е. Наистина не ми беше лесно. — Опита се да се усмихне и Колин осъзна, че наистина беше под стрес, че наистина съжаляваше.

— Защо не поръчаме чай? — предложи той. Но Карън нямаше намерение да изостави темата.

— Уволняват непрекъснато хора. Останалите работят за двама. И не можеш да се обадиш, за да не си ти следващият. Клиентите се оплакват, тъй като салонът не се стопанисва както трябва. Всички напускат и отиват в един салон в другия край на града, защото търсят лесното. И не можеш да ги виниш.

Избиваше я на сълзи. Колин ѝ съчувстваше. Случваше се из цялата страна. Той се гордееше, че управлява здрав кораб и все още не беше съкратил никого. Имаше неколцина бракувани по природа и разчиташе да махне тях, когато му се наложи да съкращава персонал. Дотук нещата вървяха добре и той полагаше всички усилия да увери работниците си, че ще се постарее да ги остави на работните им места, колкото се може по-дълго. Не беше човек, който ще жертва хората заради печалбата, това беше и една от причините за успеха му. За него работеха най-добрите, защото знаеха, че е добър шеф. Някога биха го нарекли филантроп.

Но не можеше да увери Карън, че мястото ѝ е сигурно, защото подозираше, че има голяма вероятност да не е така.

— Виж какво — каза той благо, — да обсъдим това по време на вечеря, след като пийнем по чаша хубаво вино и оправим кривините на света.

Той се обърна към Челси, която все още седеше на края на леглото и гледаше нещастно в скута си.

— Хайде да се разходим до пристанището, докато майка ти се освежи и разопакова багажа.

Челси с облекчение скочи нетърпеливо на крака. На Колин изведнъж му се допря да се спаси по-бързо от задушавания парфюм на Карън и от още по-задушавашото ѝ настроение. Може би наистина трябваше да резервира места в „Палас“? Но не, той беше избрал Пенфлит заради Челси. Този уикенд беше посветен на нея, а не на майка ѝ.

Точно след четири часа Тревър и Моник Парфит влязоха в „Крайморската къща“ с излъчването на новобогаташи, които не си знаят парите.

Всъщност от тях се носеше силен аромат на „Гучи“ — „Енви“ за нея, „Гилти“ за него, купени при последното им посещение в „Хародс“. Но фактът, че бяха въшливи с пари, се набиваше убедително на очи. Както и също толкова очевидния факт, че не биха желали това да остане незабелязано от околните.

И двамата бяха със силен тен. Тревър беше висок, с бръсната глава и пословично телосложение. Беше облечен в черен костюм и бяла копринена тениска, прилепнала към мускулестите му гърди. Носеше велурени мокасини на босо, дебела златна верижка около врата и естествено „Ролекс“ на китката. Съпругата му Моник, с почти детските си размери изглеждаше миниатюрна до него, облечена с бял панталон и сако на голо и парадирайки с внушително деколте. Дванайсетсантиметровите ѝ токчета и бухнала руса грива докарваха ръста ѝ до сто шейсет и един сантиметра. Щеше да бъде безупречна, ако цялостното впечатление не се разваляше малко от факта, че дъвчеше дъвка.

И двамата носеха слънчевите си очила, вдигнати на главата; „Прада“ за него, огромни „Шанел“ за нея.

— Мистър и мисис Парфит — изчурулика Анжелика като излезе с усмивка иззад бюрото на рецепцията да им стисне ръцете.

— Анжелика, бебчо — засия Тревър. — Изглеждаш разкошна, както винаги.

— Благодаря ви. А вие и двамата изглеждате много добре.

— Ще сме още по-добре след уикенда си тук. Кажете ми сега, Лука уредил ли е вече някой да паркира колите в този хотел? Защото съм оставил мерцедеса отвън върху двойната жълта линия.

— Ах, боя се, че не — каза Анжелика. — Но ако почакате за миг, ще накарам Бен да ви внесе куфарите...

Тя махна с ръка на Бен, който забърза към нея.

— ... и после ще видя ще мога ли да намеря някого да го паркира.

— Няма нищо — каза мисис Парфит. — Тревър ще паркира. Казах му, че това е различен тип хотел. Вече би трябвало да го знае.

Тревър сви рамене.

— Знаеш ме какъв съм перфекционист. И както вече казах на Лука, ако искаме пет звезди, трябва да има човек, който да паркира колите. Хората очакват перфектна услуга.

Анжелика кимна в знак на съгласие.

— Ако почакате две секунди, ще кажа на Клеър, че сте тук. Излезте навън, докато разтоварите.

Анжелика влезе в офиса отзад, където Клеър изчисляваше надниците на персонала за уикенда.

— Пристигнаха Тревър и Моник — прошепна тя. — Само да я видиш как лъщи от диаманти.

Тя завъртя разперените си палец и показалец край ухото си.

— Не може да са истински, но се обзалагам, че са.

Клеър се изправи. Изглеждаше изморена, помисли си Анжелика. Очевидно бе напрегната заради неочаквания си гост.

— Благодаря — каза тя и се отправи към рецепцията. — Тревър. Моник — поздрави ги с приветлива усмивка и протегна ръка.

Но Тревър не признаваше никакъв протокол. Той я сграбчи в меча прегръдка.

— Клеър. Бебчо. Не мога да ти опиша колко сме развълнувани. А ти си ни организираше и хубаво време.

— Е, опитваме се да доставим удоволствие на клиентите си — задъха се Клеър, докато се измъкна от хватката му и отиде да даде въздушна целувка на Моник. — Анжелика уреди ли да ви донесат багажа?

— Бен го носи в момента — каза Анжелика.

Клеър се обърна и видя как Бен се бореше с два огромни куфара от един комплект.

Тревър му протегна ключовете от колата и банкнота от двайсет лири.

— Ето, приятел. Можеш да я паркираш вместо мен. Застрахована е за всичко. И не забравяй да вдигнеш покрива.

Бен погледна ключовете с ужас.

— М-м-м... всъщност не мога да шофирам. Аз съм само на шестнайсет години.

— Аз ще я паркирам — Анжелика излезе напред и протегна ръка.

— Да доверя ли колата си на една жена? Та тя е от най-висока класа. — В очите на Тревър светнаха весели пламъчета и той вдигна ключовете така, че Анжелика да не може да ги стигне.

Очите на Анжелика леко се разшириха.

Моник се усмихна с любов.

— Той не говори сериозно, миличка. Такъв му е маниерът.

— Разбира се, че не говоря сериозно. Моята Моник е по-добър шофьор от мен. Има търпение.

Тревър пусна ключовете в разтворената длан на Анжелика, точно когато Лука прекоси бара с широка усмивка.

— Тревър! Моник!

Анжелика се измъкна незабелязано в последвалата суматоха от възбудени поздравявания, ръкостискания и целувки.

Колата беше паркирана на улицата — мерцедес SL със сгъваем покрив, лъскав наситеночервен на цвят — и видът му накара устата ѝ да се напълни със слюнка. Тя отвори вратата на шофьора и се плъзна на седалката. Миришеше възхитително — на кожа и на ново, въпреки че предпазния колан вонеше на афтършейва на Тревър. Тя се сгуши в кожената мекота на седалката, която обгърна дупето ѝ, после прокара пръсти по лъскавото командно табло, последна дума на техниката.

Пъхна контактния ключ и се огледа за миг, опитвайки се да си припомни инструкциите на Джеф.

Онова, което не беше споделила с Тревър Парфит, бе, че не беше изкарала шофьорския си изпит. Беше взела няколко урока с вана на Джеф. Джеф проявяваше невероятно търпение, бог да го поживи. Не трепкаше нервно и не изпадаше в истерия, беше само премерено

спокоен и съчетаваше това с добросъвестни инструкции. Беше работил преди като инструктор в шофьорски курс и ѝ беше казал, че има усет и е родена за шофьор, така че Анжелика се чувстваше съвсем сигурна, че ще се справи с мерцедеса.

След миг двигателят замърка. Тя даде мигач, после на първа и подкара колата внимателно по стръмната улица към паркинга за коли, наслаждавайки се на завистливите и възхитени погледи на минувачите. Излъчваше възбуда от тръпката, че го прави. Блясъкът, мощта, непослушанието. Натисна бутона за включване на уредбата и изригна Елтън Джон — е това не беше нейният избор.

Но нямаше значение. Музиката се завихри около нея, басите отекнаха през тялото ѝ.

Потисна порива си да изпищи от възбуда. Отдясно се появи входа на паркинга. Тя забави, разочарована, че приключението ѝ щеше толкова бързо да свърши, после срещна погледа на един мъж — поглед на чиста завист.

По дяволите! — помисли си тя. Кога ще ѝ се отдаде отново да седне зад волана на такава кола? Ще направи едно кръгче. Ще каже, че е трябвало да чака дълго за свободно място. Продължи гладко нататък и се изкачи по хълма извън града.

Можеше да шофира така завинаги. Да остави Пенфлийт зад гърба си. След колко време щяха да я настигнат? Пътят се простираше примамливо пред нея, следвайки крайбрежната линия. Анжелика натисна педала на газта и усети мощта на колата.

Това беше животът, за който копнееше. Свобода. Лукс. Бързи коли.

Вятърът развяваше косата ѝ, тя не се сдържа и извика от радост. Знаеше, че постъпва неразумно, но не я беше грижа. Нали през всички останали дни от живота си беше разумна и отговорна?

Спря на един хълм, откъдето се откриваше страхотна гледка към морето. В далечината бяла моторница цепеше вълните. Анжелика си представяше вълнението, което изпитваха пътниците ѝ, също като нейното собствено вълнение в този миг. После сърцето ѝ се сви. *Кого се опитваше да излъже?* Животът на баровците беше абсолютно недостъпен за нея. Трябваше да го приеме. Погали жълто-кафявата кожа на волана и се замисли за семейство Парфит — откъде имаха парите си, дали Моник се беше омъжила за Тревър по тази причина. За

една привлекателна жена това беше очевидният път към богатството и лукса, помисли си тя.

Свали надолу огледалото на шофьора. Разполагаше с необходимото да привлече мъж като Тревър, знаеше това. Беше забелязала гладните погледи на мъжете. Вдигна високо косите си, присви очи, нацупи устни и кокетно се огледа. *Толкова ли е трудно?*

Дълбоко в сърцето си обаче знаеше, че не иска да поеме по такъв път. Като му дойдеше времето, щеше да се омъжи по любов, помисли си тя, и сякаш зърна сянката на Лука. Тя я пропъди, напомняйки си, че има късмет; живееше в град, в който мнозина биха дали мило и драго да живеят; имаше работа, която обичаше, работеше с хора, на които се възхищаваше...

Самотно облаче закри слънцето и тя потръпна. Трябваше да се върне, преди някой да се почуди къде е. Постепенно адреналинът се изпари и тя се почувства смутена и объркана. Обратно в реалността, помисли си тя, и за миг ѝ се дощя да не беше флиртувала с нещо, което никога не можеше да има. Спря музиката и подкара колата надолу по хълма, внезапно уплашена, че ще я блъсне или ще оплеска паркирането. Пулсът ѝ се уталожил, докато шофираше през познатите покрайнини на града и все се надяваше майка ѝ да я зърне отнякъде.

Може би някой ден, помисли си тя. Може би някой ден.

Лора беше включила алармата на телефона си, опасявайки се, че и двамата ще заспят и ще пропуснат гарата. Алармата забръмча пет минути преди Пенфлийт. Тя отвори очи с глава върху рамото на Дан. Той ѝ се усмихна и тя се изправи объркана, чудейки се отначало къде са. После скочи и започна да смъква багажа.

— Хей — каза Дан. — Успокой се. Дори не сме пристигнали на гарата.

— Знам — отвърна Лора, като вече се насочваше към изхода на купето. — Знам, че съм невротичка, но съм такава.

Дан смъкна раницата си и я последва. Докато стояха пред вратата в очакване влакът да спре, той я обви с ръце. Лора се облегна върху него, благодарна, че е дошъл с нея. Щеше да ѝ е много неприятно да пристигне на непознато място съвсем сама.

Влакът най-сетне спря и Дан отвори вратата към перона. Гарата на Пенфлийт не беше особено привлекателна. Сива, занемарена, с железни парапети и трева, която избиваше в пукнатините на асфалта, беше на милиони мили от веселата морска сцена, която очакваха.

Тръгнаха да търсят такси. Имаше две на пиацата, шофьорите си бърбяха лениво под следобедното слънце. Те постояха за малко в очакване шофьорите да приключат разговора си, докато на Дан не му се изчерпа търпението и не изсвири с уста.

— В „Крайморската къща“, моля — каза Лора на шофьора.

— У-у, шик — отбеляза той и тя се почуди дали нямаше скришом да подправи показанията на брояча, считайки, че те могат да са позволят да платят повече.

Обикновено Лора не си позволяваше да използва скъпи бутикови хотели, но перспективата за целия уикенд беше толкова плашеща, толкова стряскаща, че ѝ се доця да бъде в комфортна среда и „Крайморската къща“ ѝ се стори направо идеална. Не ѝ се искаше да отиде в някое ужасно хотелче, предлагащо нощувка и закуска, с оранжево-кафяви килими и легло, в което не ти се ще да легнеш, защото не си сигурен дали са сменили чаршафите.

Таксито излезе от пиацата. Докато се облягаше на седалката, Лора си помисли, че тази вечер биха могли да пътуват с приятелите си за Камдън, да пийнат по някой коктейл и да попият последните слънчеви лъчи, а после да обикалят нощните клубове — обичайният им ритуал в петък вечер, завършвайки вечерта с възхитителен кебап и огнена хариса^[1] на път за вкъщи. Идването им тук май ще е само прахосване на време и пари.

— Готови ли сте? — попита ги шофьорът, когато приближиха един завой. — Такава гледка човек вижда веднъж в живота си. Почакайте само.

Дан и Лора се надигнаха на седалките в очакване, докато таксито вземаше завоя. Тя ахна от удоволствие, защото пред очите им се разкри широката панорама на блесналото море и градчето Пенфлийт, кацнало над пристанището, безгрижно и съвършено.

— Ау-у — каза Дан.

Шофьорът се ухили.

— Всички реагират като вас — каза той. — Трябва да си мъртъв, за да не разбереш колко е специално.

— Не си ли го гледала вече?

— Стотици пъти. Но ми е любим.

Колин погледна дивидито, което му подаваше Челси. „Оплетени“.^[2] Сърцето му прескочи леко.

Малко преди това се бяха разправяли с Карън дали Челси да дойде с тях на вечеря. Колин много искаше да вечеря с дъщеря си. Винаги му беше приятно да сяде с децата на масата и с Алисън, често ги водеха по ресторанти. Той смяташе, че така се учат да се държат както трябва, а и какъв беше смисълът да имаш деца, ако не се наслаждаваш пълноценно на компанията им? Карън обаче имаше други идеи.

— Нали не искаш да вечеряш с досадните възрастни, Челс?

Колин разбираше, че Челси беше свикнала да ѝ подават подобни реплики и беше програмирана как да отговаря.

— Не... тук си ми е добре.

— Ще си поръча вечеря в стаята. Има и телевизор.

Колин подозираше, че е по-добре да не клати лодката. И в известен смисъл Карън беше права. Те определено трябваше да поговорят без Челси да е наблизо. Като начало, той имаше да ѝ каже едно-две неща. Но за да успокои съвестта си, заведе Челси в магазина за вестници и списания да си избере някое дивиди, което да гледа.

— Защо не си вземеш две? — попита я той.

Тя се поколеба.

— Наистина ли?

Тя отново огледа рафтовете с дивидитата. Колин си помисли, че ако беше Мишел, щеше да добави и пликче бонбони, но последното нещо, от което Челси имаше нужда, беше да погълне още калории. Какво да направи? В стаята на хотела имаше фруктиера с пресни плодове, но щеше да изглежда като скръндза, ако ѝ ги предложеше. Искаше му се да я поглези през този уикенд. Той вярваше с цялото си сърце в глезенето на децата.

Въздъхна и взе пакетче глазирани шоколадови бонбони. Едно пакетче в повече нямаше значение. По време на вечерята щеше да поговори с Карън за хранителните навици на Челси. Макар че подозираше, че тя нямаше да го чуе.

Челси си избра още едно дивиди и тромаво му го подаде. Той се сети за стаята за игра на децата у дома, за огромния телевизионен екран и безбройните редици дивидита, почти колкото бяха изложени в магазина. Сега стаята беше празна през по-голямата част от годината и призрачно тиха. Толкова много му липсваха и двамата. Знаеше, че и на Алисън ѝ липсват.

Той вдигна пликчето с бонбони.

— Тези обичаш ли ги? На мен са ми любимите.

Челси кимна и той тръгна към касата. Погледна към цигарите зад тезгяха и му се допуши. Беше ги отказал преди петнайсет години. Постоянното пушене на Карън обаче го подтикваше да запали отново. Нямаше да се поддаде. Вместо това си взе пакетче дъвки „Орбит“.

— Искаш ли нещо друго? — попита Челси и тя само поклати глава.

Той усети как сърцето му се стопява. Нима не разбираше, че той щеше да ѝ даде всичко, което поискаше? Всичко.

* * *

Анжелика се върна от шофьорското си приключение, ни лук яла, ни лук мирисала. Остави ключовете от мерцедеса в едно чекмедже на рецепцията и се усмихна на младата двойка.

Усети как сърцето ѝ се сви. Момичето беше малко по-голямо от нея и двамата изглеждаха толкова симпатични. Без намек за неудобство момчето държеше сак на цветя, както и собствената си раница и беше прегърнал с другата ръка момичето през рамото.

— Имаме резервация за уикенда — каза ѝ момичето. — На името на Старлинг? Само за две нощувки.

— Човек не би могъл да предположи, че ще са само две нощувки — ухили се момчето. — Като се има предвид колко багаж си взела.

Тя го сръга в ребрата за дързостта му.

— Човек трябва да е готов за всичко — каза момичето. — Нали? — и се обърна към Анжелика за подкрепа.

— О, да — съгласи се Анжелика. — Знае ли се как ще се извърти времето? Или какво може да се случи?

Намери имената им на компютъра и видя, че са регистрирани в най-малката стаичка в хотела, която служителите шеговито наричаха „килера за метли“. Беше сладка, но ставаше само за един човек, въпреки двойното легло.

Анжелика погледна импулсивно часовника си. Беше късен следобед и вероятността още някой да потърси стая за уикенда на този етап беше малка.

Тя се наведе напред с весели пламъчета в очите.

— Знаете ли какво? Все още една от по-големите ни стаи е на разположение — каза им тя поверително. — Ще ви преместя в нея без допълнително заплащане — усмихна им се. — Не казвайте на никого.

— Ау — зарадва се момичето. — Благодаря ви.

Момчето кимна в знак на признателност.

— Яко — каза, а и самият той изглеждаше така.

Много яко наистина, помисли си Анжелика, омаяна от дълбоките му сиви очи и с надежда момичето да съзнава късмета си.

След като им връчи ключа, Анжелика ги изпрати с поглед, докато вървяха подир Бен нагоре по стълбите. Сърцето ѝ се стопли от пламъчето на удоволствието, че бе успяла да направи нещо хубаво за тях. После се почуди дали някога щеше да влезе в хотел като „Крайморската къща“ с мъжа, когото обича, и да получи по-добра стая. Не можеше да си представи какво ли щеше да изпита тогава. Поправи резервацията в компютъра, като пламъка на щедростта ѝ малко поугасна. Остана надеждата, че жестът ѝ е добра карма и че някой ден, някъде, същото можеше да се случи и на нея.

Минути по-късно Лора подскачаше в средата на огромното легло с табла, накамарено с възглавници.

— Не мога да повярвам. Дадоха ни тази стая! — Прегърна една възглавница и се огледа наоколо с широко отворени от радост очи. — О, всичко е толкова разкошно!

Стаята беше боядисана в бледокоралово и кремаво. Завесите с морски десен се спускаха до пода. До прозореца имаше огромно сребристо надуваемо кресло. Увеличена снимка на илюстрацията на корицата на „Петимата отиват на море“ от Инид Блайтън^[3] висеше в рамка над леглото, а на стената срещу прозореца три картини от

Пандора Монд лъщяха с калаено-оловните си и сини цветове. Дан включи айпода си в гнездото за зареждане. Минути по-късно звуците на любимия му нов състав изпълниха стаята.

Лора излезе от банята, размахвайки в ръка шишенце с олио за вана.

— Виж! „Молтън Браун“^[4]. Ще си взема най-страхотната вана в живота. — Тя разви капачката и го помириша одобрително.

Дан откри сребриста кутия за бисквити. Беше пълна с домашни маслени сладки.

— Уикендът ще е хубав — предположи той на глас, като извади една сладка и я захапа.

Протегна друга на Лора, но тя поклати глава и отиде до прозореца. Стаята беше разположена отстрани на хотела, но ако човек извиеше врат, можеше да види морето. Отдясно се разгъваше градчето Пенфлийт с приканващ лабиринт от тесни улички. Докато ги гледаше, тя се сети за какво бяха дошли тук. Не за романтичен уикенд, уви, не. Лора хвърли поглед на къщите, залепени отстрани на хълма, чудейки се коя ли от тях принадлежеше на мъжа, който може би беше — а може би не — неин баща.

Дан се приближи отзад и я прегърна. Тя се разтопи в обятията му. Беше благодарна на бога за Дан. Знаеше, че никога нямаше да успее да стигне толкова далеч без него. Каквото и да станеше, в края на уикенда той все още щеше да бъде неин.

Моник прекоси хола на апартамента и отвори вратата към малкия балкон, който гледаше към пристанището. Солен повеи влезе в стаята и тя вдиша дълбоко, затваряйки очи под топлото слънце.

— Магия — каза Тревър.

Моник се усмихна и огледа лодките, тласкани от бриза.

— Ето я — тя посочи голямата бяла моторница.

Тревър застана зад нея с горда усмивка на уста. „Русата бомба“. Подаръкът за четирийсетия рожден ден на Моник, който ѝ беше направил преди повече от десет години. Накара да му я построят по строго зададени спецификации, като всяка седмица ходеше в корабостроителницата, за да се увери, че всичко е така, както го искаше, до последната бяла кожена възглавница. Знаеше, че подлудява

корабостроителите, но не го беше грижа. Парите бяха негови, подаръкът беше за жена му и той искаше да е съвършен.

Спомни си изражението на лицето ѝ, когато ѝ я подари. Очите ѝ светнаха от изненада и радост, когато пуснаха моторницата на вода в пристанището на Лимингтън. Тя разби ликуващо бутилка шампанско в борда ѝ. И моторницата донесе на двама им повече удоволствие, отколкото можеха да си представят.

Но там, където някога цареше смях, сега цареше мрак. Очите на Моник продължаваха да търсят следа от онази сянка, която никога нямаше да се върне. И Тревър не можеше да направи нищо за любимата си жена. Разкъсваше се от мъка, че е безсилен да сложи край на агонията ѝ. И я отрупваше с какво ли не, за да я разсее, с напразната надежда, че някой ден тя ще спре да се надява.

Самият Тревър бе спрял да се надява много отдавна.

Беше сигурен обаче, че този уикенд някак си ще отбележи поврат. Да отворят картел в Лондон бе щастливото му хрумване и той се радваше, че Моник прие идеята с ентузиазъм. Това със сигурност щеше да занимава мислите ѝ, да сложи край на мрачните ѝ настроения, да прекрати неспокойното ѝ търсене? Оставаше само да се моли Клеър и Лука да се съгласят да участват в проекта. Той им имаше доверие, вярваше им и не искаше да му се налага да търси някой друг, който да ръководи проекта. Въпреки престорената си общителност, Тревър не се доверяваше на мнозина. Напоследък семейство Парфит не допускаха никого близо до себе си.

Бяха се усъвършенствали в преструвките. Който и да се запознаеше с тях, щеше да си помисли, че нямат никаква грижа на този свят, че живеят живота си пълноценно. Да, погледнато отстрани, животът им беше мечта. Независимо от всичко, финансовите успехи на Тревър се множаха и двамата не се ограничаваха в нищо.

Той обаче се измъчваше като разпнат, че не можеше да купи на Моник единственото нещо, което тя желаше. Би направил всичко, за да ѝ върне някогашната усмивка. Усмивката, от която очите ѝ светваха. Не можеше повече да гледа леко празния ѝ поглед, който не се оживяваше от антидепресантите, макар че Тревър знаеше, че те ѝ помагаша да преживее поредния ден. А ги предписваха за далеч по-незначителни неща.

Наблюдаваше я в мълчаливо отчаяние как отива до ръчната си чанта. За милионен път извади телефона, провери за съобщения, вдигна го, за да се увери, че има сигнал. В Пенфлийт сателитното покритие беше неравномерно, но днес явно имаше, защото тя кимна със задоволство и пушна телефона отново в чантата си.

Съобщение нямаше. И никога нямаше да има. Тревър го знаеше, но Моник не преставаше да се надява.

Тя се върна до прозореца и надникна отново. Морският бриз разроши косите ѝ. Изглеждаше толкова млада, толкова уязвима и той усети онази ужасна буца в гърдите си, която му напомняше колко безпомощен е всъщност. Преглътна с мъка.

— Ще се разходим ли малко преди вечеря?

Тя се усмихна и кимна с глава.

— Да, да идем до пристанището. Да глътнем малко морски въздух. Да поогладнеем.

Понякога Тревър си мислеше, че сигурно щеше да му е по-лесно, ако Моник не беше толкова храбра.

---

[1] Пикантен северноафрикански сос с люти чушки, чесън, кимион и други подправки. — Б.пр. ↑

[2] Рисувано филмче за дългочосата Рапунцел, заключена с магия във висока кула, и разбойникът Флин, с когото тя тръгва да опознава света. — Б.пр. ↑

[3] „Прочутата петорка“ е заглавието на серия детски книжки, написани от Инид Блайтън. Първата книжка от серията излиза в 1942 г. — Б.пр. ↑

[4] Известна фирма — производител на козметика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Клеър обичаше най-много ранните вечери в хотела. Между пет и шест часа, когато слънчевите лъчи влизаха косо през прозорците, във въздуха витаеше блажена леност, съчетана с чувство на очакване. Докато в кухнята кипеше работа, а барманът пълнеше кофичката с лед и купичките с маслини, гостите се оттегляха по стаите си да подремнат набързо или да погледат новини, или да гримират зачервената си от слънцето кожа, или пък да се отдадат на мързелива ваканционна любов.

Клеър използваше това време, за да се увери, че всичко е идеално, да види, че вестниците са прибрани, цветята не са увехнали, а баните са лъснати. Разбира се, имаше си персонал да върши всичко това, но не пречеше да се увери повторно и да е сигурна, че високият ѝ стандарт се спазва. Барманът Мич често ѝ носеше за проба последния си коктейл и, ако имаше късмет, щяха да ѝ останат няколко минути да поседи на терасата, наслаждавайки се на възхитителните аромати от кухнята.

Към шест без петнайсет почивката ѝ свършваше. Започваха да влизат външни хора, за да проверят не могат ли в последния момент да докопат някоя маса, редовните местни клиенти пристигаха за обичайното си ранно вечерно питие и барът започваше да се пълни с гости, които слизаха за вечеря.

А при прогнозата за прекрасно време през този дълъг уикенд хотелът се пълнеше дори още по-бързо от обикновено. Всички места в ресторанта бяха резервирани и Клеър вече беше отпратила неколцина разочаровани посетители.

В бара забеляза компанията от ергенското парти на Ник. Бяха забележителна групичка — всичките около трийсетгодишни, самоуверени и преуспели, но без да парадират. Клеър беше сигурна, че щяха да спазят обещанието си да не хулиганстват, но беше ясно, че възнамеряват да се забавляват. Тази вечер нямаше да вечерят в „Крайморската къща“, бяха оставили тържествената вечеря за утре.

Вместо това си бяха резервирали места в една кръчма нагоре по реката, която им беше препоръчал Лука.

Клеър им занесе чиния апетитни хапки със сирене и заешко със сос, кифлички с розмарин и козе сирене и кюфтенца от рачешко месо с майонеза, чили и лайм — миниатюрни, но със силен и събуждащ апетита вкус.

Един от тях стана да я поздрави.

— Здравейте... аз съм Гюс. Кумът. Мисля, че разговарях с вас по телефона?

Той ѝ представи набързо останалата част от групата — както можеше да се очаква, списък от Уиловци, Джеймита и Тобита. После видя, че Клеър гледа коктейлите мохито, наредени пред тях на масата.

— Не се притеснявайте... Просто да разтопим леда.

С къдравата си кестенява коса и лунички, Гюс не изглеждаше достатъчно възрастен да му се сервира алкохол. Клеър се почуди дали Ник му е намекнал нещо за отношенията си с нея. Тя се усмихна успокоително.

— Разрешава ви се да се забавлявате — каза му тя. — Просто... да не повръщате и да не тичате голи. За предпочитане.

— Няма да повръщаме голи — обеща ѝ Гюс тържествено. — Просто чакаме младоженеца. Той си взема душ.

— Последна седмица свобода — каза един от другите. — Горкичкият.

— О, хайде — скара му се Гюс. — Софи е кукличка. Ще са идеалната двойка.

Всички се разсмяха.

Освен Клеър. Внезапно си представи малката черква в Мимсбъри, с Ник и Гюс до олтара, докато гостите наблюдават как една красива булка върви по пътеката и Ник се обръща да я погледне с обожание.

Тя бързо остави чинията с хапките.

— Това е за сметка на заведението — успя да каже и бързо се отдалечи от масата.

Не можеше да слуша повече. Скри се в тоалетната, която обслужваше ресторанта, и се заключи в една кабинка. После свали капака на тоалетната чиния и седна отгоре, оборила замаяна глава върху ръцете си.

Седмиците, след като Изобел сподели окончателния си план на Клеър, бяха ужасни. Беше ѝ почти непоносимо, да се преструва, че всичко е нормално. Докато Изобел се държеше, като че ли нищо не се беше случило.

От време на време Ник се чудеше защо Клеър изглеждаше толкова затворена и изморена.

— Да не би баща ми да те юрка с твърде много работа? — питаше той. — Знам, че очаква много от хората, но трябва само да му кажеш, че ти идва в повече.

Клеър не знаеше какво да му отговори. Тя обичаше да работи за „Мелкиор Барне“. Изобщо не ѝ се струваше напрегнато. Но беше по-лесно да се оправдае с това, отколкото да каже на Ник истината, макар че на няколко пъти едва не го направи. Но празниците приближаваха. Не можеше да провали последната Коледа на Изобел, казваше си тя.

И през цялото време се молеше и надяваше да се случи някакво чудо, нещо да отмени присъдата ѝ. Разбира се, че такова чудо нямаше и, преди да усети, Коледа дойде. Клеър се събуди с възпалено гърло, размътена глава и натезжало сърце, но се измъкна от леглото, заради родителите си. Знаеше, че напоследък те се тревожеха за нея и не искаше да разваля коледната им сутрин, още повече че следобед отиваше в Мил Хаус.

Седяха в кухнята по халати, ядяха сандвичи с бекон и пиеха нескафе. Сцената беше на милиони мили далеч от онова, което Клеър знаеше, че се случва в Мил Хаус — там щеше да има пушена съомга и бъркани яйца, шампанско, коледни песни от Кингс Колидж в Кеймбридж по уредбата, истинско кафе, безупречно сервирана маса за закуска, — но за пръв път, откакто се беше запознала със семейство Барне, тя копнееше целия ден да си остане у дома.

Чувстваше се в безопасност с родителите си, които въпреки недостатъците си никога нямаше да я поставят в ситуацията, в която се намираще сега. Ако научеха за уговорката ѝ с Изобел, щяха да бъдат ужасени. Изобщо нямаше да я разберат. Родителите ѝ никога не се преструваха. Това беше извън природата им. Може би точно на това се дължеше и липсата им на въображение, но пък с тях човек знаеше точно къде се намира. Винаги.

Клеър беше невероятно трогната от подаръка им — дадоха ѝ много щедър чек да си ремонтира стаята.

— Нямаме представа какво ще искаш — каза майка ѝ. — Би могла да декорираш стаята си по свой вкус. Не сме направили кой знае какво по къщата, откакто сме се нанесли.

— Ще ти помогна с боядисването — продължи баща ѝ. — Ще успеем за един уикенд.

Цифрите на чека се размазаха пред очите ѝ, особено след като си спомни за всички онези пъти, когато негодуваше и се възмущаваше колко малко внимание обръщат родителите ѝ на заобикалящото ги в сравнение с Джералд и Изобел.

В Мил Хаус трябваше да иде в ранния следобед, но сърцето ѝ се изпълваше с ужас при тази мисъл. Как да седи спокойно там, съзнавайки, че това е може би последната Коледа на Изобел със семейството ѝ, докато останалите празнуват?

Нямаше да отиде, реши тя. Беше настинала. Нямаше да е честно да пръска микроби. Тя се обади и остави съобщение на телефонния секретар в къщата, че не е добре, но на семейство Барне тия не им минаваха. Обадиха ѝ се три пъти да разберат къде е и да ѝ кажат, че я чакат да дойде и да си отвори подаръците преди обяда, който винаги започваше късно следобед. В четири и половина Ник почука на вратата.

— Какво, за бога, е станало? — настоя той. — Та това е само някаква настинка. Хайде. Няколко чаши шампанско и ще се почувстваш като нова. Доведи и родителите си, ако се притесняваш, че ги оставяш сами.

— Не е това — подсмръкна Клеър.

— Тогава какво е? Хайде. Мама ти е напълнила коледния чорап.

И въпреки протестите си, Клеър измина дългия път до Мил Хаус, където Джералд ѝ наля чаша шампанско, а Изобел ѝ връчи чорап от червено кадифе, пълен с примамливи пакетчета.

— Никога не купувам подаръци за момиче — каза тя. — Писна ми да пазарувам лосиони за след бръснене, чорапи и разни работи с батерии. Недей да храниш големи очаквания... всъщност е пълен с боклуци.

Клеър беше победена. След десет минути беше заобиколена с парчета сребриста хартия и повече подаръци, отколкото беше виждала през живота си — чантичка от мъниста, пантофи от овча кожа (подовете в Мил Хаус бяха ледени през зимата), дантелени

чорапогащи, книга на Джили Купър^[1] с меки корици, парфюм „Романс“ от Ралф Лорен...

— А това е от мен — каза Джералд.

Беше чаша за дегустация на вино от „Ридъл“. Той скочи да отвори една бутилка, като криеше от нея етикета и й наля два пръста бургундско.

— Какво ще кажеш за това? — нареди той.

Клеър избухна в сълзи.

— Съжалявам — успя да изрече през сълзи. — Не се чувствам много добре.

Избяга от стаята и се заключи в тоалетната на долния етаж. Трябваше да се стегне, заради Изобел. Тя се държеше така, като че ли нищо на света нямаше значение. За бога, откъде намираще сили, чудеше се Клеър, след като знаеше, че това е последната Коледа, която щеше да прекара със съпруга и любимите си момчета?

Дори и в тоалетната Клеър не можеше да избяга от присъствието на Изобел. Помещението отразяваше природата ѝ. Беше боядисано в млечнорозово. От тавана висеше старинен полилей, чиито висулки блестяха и се въртяха. Кърпите бяха дебели и меки, а големият кремав калъп сапун миришеше на лавандула. Сети се за тоалетната на долния етаж в дома на родителите си. Стерилна, празна. Опърпана стара кърпа, която рядко сменяха за пране. Напукано парче сапун от супермаркета, чиито пукнатини бяха запълнени с мръсотия. Единственият опит за разкрасяване беше някакъв стар календар от Лейк Дистрикт^[2]. Нямаше представа откъде се беше взел. Родителите ѝ никога не отиваха на почивка. Внезапно отново ѝ се дощя да се върне при тях. Кухнята в дома ѝ тази сутрин ѝ се стори безопасна.

Тя свали седалката на тоалетната, седна и опря глава на стената. На срещуположната стена имаше фотоколаж — идеалната хронология на живота на семейство Барне. Дебели щастливи бебета, които се търкаляха по килимите. Три русокоси деца с разрошени коси лудуваха в градината. Мачове по крикет. Ваканции на ски. Тържества. И навсякъде сред тях — Изобел. Красива, усмихната, пълна с живот и любов, със светнали от радост очи.

Клеър никога не беше виждала майка си да изглежда така. Безгрижна. Запалена. Щедра духом. Майка ѝ никога не се отпускате. Никога не показваше, че хората имат значение за нея.

В гърлото ѝ се надигна корава буца и тя се почуди дали би жертвала собствената си майка заради Изобел. Сигурно щеше да скърби по-малко. Ако скръбта можеше да се измерва количествено. Тя изтласка тази мисъл, мразеше се, че изобщо ѝ беше минала през ум, защото знаеше, че е егоистична. Защото, ако нейната майка умираше, тя щеше поне да има шанс за щастие с Ник. Те с баща ѝ щяха, разбира се, да скърбят, но...

Не искаше да мисли за това. Просто не беше честно да сравнява последствията от смъртта на един човек с тези от смъртта на друг, като че ли единият беше по-важен от другия. Във всеки случай тя знаеше, че майка ѝ я обича. Просто нямаше яркото излъчване на Изобел.

След пет минути Ник почука на вратата на тоалетната.

— Клеър? Добре ли си?

Тя се измъкна предпазливо навън.

— Извинявай. Не знам какво ми става. Коледа винаги ме изнервя малко.

— И се чувстваш виновна — погледна я Ник с разбиране.

Клеър го зяпна. Знаеше ли нещо? Как можеше да знае?

— За какво? — заекна тя.

— Че не си с родителите си, разбира се.

Клеър разтри лицето си с ръце. Главата ѝ щеше да се пръсне. Не трябваше да пие толкова шампанско, но в Мил Хаус чашата ти веднага се пълнеше отново. За миг си помисли, че ще припадне.

Ник я хвана за раменете.

— Може би трябва да легнеш.

— Ник — промълви тя през сълзи. — Не мога... не мога повече.

— Какво?

Трябваше да му каже. Товарът беше твърде огромен. Не можеше да го носи сама нито миг повече.

В този миг Изобел излезе от всекидневната в антрето.

— Клеър, миличка... изглеждаш ужасно. Ела с мен. Имаш нужда от горещ чай с антигрипал и мед и двойна доза витамин С. Ник имаме нужда от още дърва за огъня. Ще донесеш ли?

И преди двамата да се окопитят, Клеър бе завлечена в кухнята, където Изобел ѝ приготви обещания антигрипал.

— Не мога да го направя — промълви отчаяно Клеър.

— Трябва — Изобел добави лъжичка целебен австралийски мед в чашата. — Така трябва да бъде — каза тя твърдо на Клеър. — Всички се забавяваме чудесно. Една Коледа, която ще запомним. Какъв смисъл има да я разваляш?

Клеър пое димящата чаша.

— Как можеш да си толкова... Жизнерадостна. Очарователна. Непосредствена. Силна. Безгрижна.

Но Изобел ѝ се усмихна мрачно в отговор.

— Вътрешно — каза на Клеър, — съм абсолютна развалина. Но ще разполагам с цялото време на този свят да се разкисна, когато му дойде времето.

Първия ден от Новата година. На Клеър ѝ приля при мисълта за него. Междувременно трябваше да продължи играта. Трябваше да се изравни с неустрашимия дух на Изобел. Тя изпи антигрипала, глътна още една чаша шампанско и залепи на лицето си усмивка. Тази нощ в леглото беше прегърнала Ник колкото може по-здраво, прогизнала от пот и ужас. Щеше да го изгуби. Усещаше, че натам вървяха нещата.

В навечерието на Нова година тя все още беше ужасно хремава. Цял ден помага с приготовленията за тържеството. Не смееше да погледне Изобел в очите, нито пък някой друг от семейството. За щастие можеше да обясни лошото си настроение с настинката. Облече си черната дантелена рокля от Изобел, която се плъзгаше по бедрата и високите ластични ботуши, сложи си и висящите обици.

— Изглеждаш... невероятно — каза ѝ Ник.

Тя се усмихна вяло.

— И ти изглеждаш поразително.

Извърна се, преди той да види сълзите в очите ѝ. Момчетата бяха с официални костюми. Всички изглеждаха невъзможно красиви. Не можеше да понесе мисълта колко щеше да се гордее с тях Изобел.

Някак си издържа до края на вечерта. Имаше толкова много хора и тя постоянно доливаше чашите и разнасяше сандвичи. Когато стрелките на часовника приближиха полунощ и възбудата от настъпването на новото хилядолетие нарасна, тя се промъкна в кухнята — всички се тълпяха около часовника в антрето. Парчето

„1999“ на Принс беше надуто докрай, а настроението ставаше все потрескаво.

Клеър се сви в мекото кресло до готварската печка. Чувстваше се зле. Сякаш Изобел беше прехвърлила цялата си вина и скръб върху нея и сега тя ги разнасяше като приемна майка, скрила в утробата си кълбо болка, което щеше да расте безкрайно. Изобел, разбира се, страдаше, но на Клеър щеше да ѝ се наложи да се изправи пред последиците. Клеър щеше да се бори с частиците от разпада след ядрения взрив на ужасната новина и да лекува болката и мъката на всички останали. Болката и мъката, които Изобел така умело избягваше.

Чуваше ги как брояха оставащите минути до полунощ. Врява и крясъци се надигаха от изпълненото с хора помещение, хора, увлечени от устрема на момента, от настъпването на новото хилядолетие. Изпълнени с оптимизъм за една нова година, но в многохилядно издание. За всички тях бъдещето беше обещаващо. Дъската беше чиста. Годината 2000 беше шанс да започнат наново и да постигнат нещо различно.

Трябваше да стане и да иде при тях. Ник щеше да я търси. Ще иска да я целуне, когато удари полунощ. Това би трябвало да е идеалният момент за двамата, млади и влюбени. Но тя не можеше да го целуне с онзи таен товар, който носеше.

Не можеше и да продължи да се крие.

Отвори вратата на кухнята и влезе в антрето. Беше претъпкано с гости, които следяха как минутната стрелка на стенния часовник с трепване се присъедини към другата и двете се спряха на дванайсет.

Вдигна се мощна врява. Чуваше се звукът на тапите от шампанско, на детските свирки и пиянският хор, изпълняващ „Олд лонг синс“^[3], докато всеки търсеше любимия си човек да го прегърне, а във въздуха хвърчаха серпантини.

Тя видя Изобел в другия край на помещението. Беше отслабнала толкова много, че приличаше на дванайсетгодишно момиченце.

Но беше красива в сребрилата рокля с пайети. Изглеждаше като че ли се забавлява страхотно, сякаш нямаше никаква грижа в този свят, но Клеър знаеше, че бе прекарала по-голямата част от следобеда в сън, за да има енергия да издържи вечерта. Клеър наблюдаваше как Изобел притегли Джералд към себе си и го целуна дълбоко, както се целуват двама души, когато всеки един е всичко за другия. После се огледа за

синовете си в тълпата. Грабна Филикс и го прегърна силно, посегна за ръката на Шримп и го притегли към себе си, като през цялото време търсеше Ник, който пък търсеше Клеър.

Тя стоеше на вратата на тоалетната, когато той я сграбчи.

— Къде беше?

Той я помете в обятията си, вдигайки я във въздуха и я целуна, като че ли животът му зависеше от това. Клеър затвори за миг очи, пожелавайки си това да е истина, пожелавайки си бъдещето им да бъде толкова щастливо, колкото със сигурност заслужаваха. Когато отвори очи, Изобел стоеше до тях, изчаквайки търпеливо момента да честити Новата година на сина си и Клеър се отдръпна и остана да ги наблюдава как се прегърнаха — майка и син.

А после Изобел се обърна към нея и обвини ръце около врата ѝ и Клеър вдъхна уханието на теменужки.

— Така трябваше да бъде — шепнеше Изобел напрегнато в ухото ѝ. — Просто така трябваше да бъде, Клеър. Благодаря ти.

Клеър усети устните на Изобел върху страната си, сухи и топли.

Искаше ѝ се да я отблъсне, да изкрещи истината пред всички. Не искаше повече да пази тайна. Трябваше ѝ само миг да я сподели с всички на тържеството, да разпредели товара между гостите и да се освободи от зловредната му хватка.

Но това нямаше да промени нищо от онова, което предстоеше да се случи. Нямаше да спре ужасната болест и да донесе облекчение на Изобел. И в този миг Клеър разбра, че Изобел е права. Нещата се свеждаха до ограничаване на щетите. Какво щеше да донесе истината в тази къща, пълна с гости, които танцуваха, пееха, веселяха се шумно и празнуваха настъпването на новата ера? Какво право имаше тя да лиши Джералд и Филикс, Шримп и Ник от този исторически момент?

Ник гледаше надолу към нея. Взе лицето ѝ в ръцете си.

— Плачеш — подразни я той. — Ти, сантиментално човече.

Клеър не беше усетила, че очите ѝ са пълни със сълзи. Не му отговори. Не можеше. Погледна часовника.

Една минута след полунощ, а вече беше най-лошата година в живота ѝ.

През първия ден от Новата година тя остана на легло, треперейки под завивките, използвайки като извинение комбинацията от махмурлук и настинка. Не можеше да понесе да гледа как Изобел се

сбогуваше с Джералд и момчетата, прегръщайки ги за последен път, докато таксито чакаше отвън, уж да я откара на летището, но всъщност да я закара до хосписа. Вместо това Клеър се сви на кълбо под юргана, опитвайки се да не гледа как Изобел махва за последен път на семейството си, поемайки към смъртта...

И сега, загледана в светлозеления под на тоалетната, на Клеър ѝ приля при спомена. Цялата вина и ужас се надигнаха отново в нея. Но те бяха нищо в сравнение с обхваналото я чувство.

Тя си мислеше, че се е излекувала. Въобразяваше си, че е щастлива с Лука. Внушаваше си, че е продължила по пътя си и е оставила спомените зад гърба си. Но като че ли годините, които я деляха от този миг, изобщо не се бяха случили. Чувствата ѝ бяха силни, както тогава. Тя облегна глава на стената в отчаяние.

Все още обичаше Ник.

А той беше на път да се ожени.

Трябваше да го намери. Да му каже, че не може да остане тук. Или той, или тя трябваше да напуснат хотела през уикенда, но за нея това беше просто невъзможно, освен ако не се престореше, че има криза от апандисит. Не, Ник трябваше да се извини, че се налага да напусне. След това вече Клеър щеше да се справи с уикенда — с Лука, Моник и Тревър. Срещата тази вечер беше жизненоважна, но докато беше под един покрив с Ник, тя не можеше да се съсредоточи, да действа, да общува. А двамата с Лука трябваше да се представят като екип.

Клеър излезе от кабинката и пусна студената вода в умивалника, за да наплиска лицето си с надежда, че това може да проясни мислите ѝ. Погледна се в огледалото. Лицето ѝ беше безизразно. Не издаваше нищо за тайните, които криеше. Избърса лице и приглади коси, после излезе от тоалетната, като пресече решително бара на път за рецепцията.

— Ще бъдеш ли така добра да държиш фронта вместо мен за няколко минути? — каза тя на Анжелика.

Анжелика вдигна очи, надушвайки неприятности.

— Добре ли си? — попита я тя.

За миг Клеър се изкуши отново да ѝ се довери. Анжелика притежаваше способност да не съди околните. Но нямаше време.

— Просто трябва да прегледам едни бележки за срещата тази вечер — каза ѝ тя, съзнавайки колко неубедително прозвуча.

Анжелика кимна, без да се заблуди дори и за секунда.

— Ако искаш да поговорим... — предложи тя.

Клеър кимна с притеснена усмивка.

— Благодаря, добре съм.

Хукна нагоре през две стъпала. Откри стаята на Ник и почука на вратата. Мич продължаваше да налива останалите ергени, Лука щеше да е зает с приготвянията в кухнята с Фред и Лоз. Имаше достатъчно време да убеди Ник.

Той ѝ отвори вратата още мокър от душа, с кърпа около бедрата и въпросителна в очите.

Тя плъзна очи по тялото му, толкова добре познато. Раменете му бяха натезали малко и гърдите му бяха станали малко по-широки. Спомняше си усещането, дори без да го докосва. Устата ѝ пресъхна.

— Хей — каза той. — Какво има?

— Не мога — каза тя и очите ѝ се изпълниха с горещи сълзи. — Трябва да си вървиш... Съжалявам. Не мога да се справя с това.

Ник помълча за момент.

— Знам — каза той накрая. — Трябваше веднага да си вървя.

Замота кърпата още по плътно около бедрата си и отстъпи назад.

— Ще си опаковам багажа. Кажете на момчетата, че в работата е възникнала криза или нещо подобно...

Но не помръдна. Стояха и се гледаха един друг. Клеър се почувства глупаво, като истерична хлапачка, която поставя условия и срокове. На нейната възраст би трябвало да се справи с това по-елегантно. Тя проваляше онова, което би трябвало да е най-щастливия момент от живота на Ник, защото мислеше само за себе си. Беше ѝ време да порасне. А като остави настрана всичко останало, ергенската вечер беше и добър бизнес. Ако прогонеше Ник, останалите можеха да се пръснат и да отменят вечерята утре вечер. С Лука не можеха да си позволят да изгубят тези пари. А и нямаше да изглежда добре в очите на Тревър и Моник.

— Съжалявам — каза тя. — Аз само...

Какво се очакваше да каже? Как да му обясни как се чувстваше? Че усещането беше все така болезнено, както в деня, когато се видяха за последно? Че единственото нещо, което искаше, бе да го докосне? Че ревнуваше лудо?

— Трудно ми е — отрони най-накрая. Думата прозвуча толкова безлично.

— Знам.

Той я гледаше. Не помръдваше.

Клеър се опита да се усмихне. Не трябваше да се качва тук. Трябваше да остави всичко както си е и да продължи живота си, независимо от всичко. Тя си пое дълбоко дъх, стегна се. Можеше да го направи. Ако изгонеше Ник, това щеше да придаде излишна тежест на ситуацията. Класически случай на правене от мухата слон. Клеър винаги се гордееше с това, че не е кралица на драмата.

— Не ми обръщай внимание — присмя се тя сама на себе си. — Разбира се, че не трябва да си вървиш. Не искам да ти развалям срещата. А сега добре се облечи. Приятелите ти са напреднали доста с пиенето.

Тя се обърна да си върви.

— Клеър!

Усети ръката му на рамото си. Обърна се към него. Той я хвана за ръката, продължавайки да държи кърпата с другата си ръка.

Ако не я беше докоснал, тя щеше да се оправи. Щеше да слезе долу, да очарова гостите си, да се приготви за вечеря. Но с едно плавно движение Клеър се намери в обятията му, двамата влязоха в стаята, вратата се затвори и кърпата му падна на земята.

Тя притисна устни като полудяла до влажната му кожа. Паднаха върху едно от единичните легла, докато той вдигаше роклята ѝ. Нямахте нищо деликатно. Нямахте никакви протести. Нищо не можеше да ги спре. Нямахте угризения, нямахте страх, че може да ги хванат, нямахте вина.

Беше лудост.

Беше съдба.

Беше погрешно.

Беше толкова правилно.

Дори земята да спреше да се върти в този миг, нямахте да има значение.

Като че ли не бяха се разделяли. Усещането за косата му беше същото, когато се плъзгаше между пръстите ѝ. Гърдите му бяха по-широки, ръцете му — по-силни, но щеше да го познае навсякъде. Тазът ѝ прилягаше към неговия, както и преди. Тя усещаше как се изгубва в него, онзи миг на безтегловност, като че ли беше само дух.

Усети сълзи по лицето си и после разбра, че са неговите.

Сърцата им блъскаха лудо, дишането им постепенно се забави и се синхронизира.

— О — отрони Клеър тихо и тази едничка дума бе изпълнена с милион емоции.

Благоговение, изненада, трепет, признателност, болка. Ник се откъсна от тялото ѝ и легна до нея. Ръцете им се срещнаха и преплетоха пръсти. Сега какво? Имаха само секунди, за да решат. Не след дълго някой от останалите ергени щеше да се втурне в стаята или някой щеше да тръгне да търси Клеър.

— Ще си тръгна в неделя вечер — каза ѝ Ник. — Ако искаш да дойдеш с мен, ще отменя сватбата.

Клеър не му отговори. Нямаше нищо за обсъждане. И двамата отлично знаеха какво щяха да изгубят и какво ще спечелят. Тя се изтърколи от леглото и вдигна дрехите си. Облече се бързо. Изправи се над него, като прибираше косите си с шнолата. Гърлото ѝ се беше свило от копнеж, въпреки че сърцето ѝ още не си беше възвърнало нормалния пулс след съвкупяването им.

Той седна и посегна да я прегърне отново, но тя вдигна предупредително ръка.

— Недей — гласът ѝ беше тих. Предупредителен.

Клеър приглади дрехите си и го погледна. Вдигна рамене несигурно.

— Вече знаем, че невинаги има щастлив край — каза му тя.

Той я погледна.

— Това „не“ ли означава?

— Не знам...

Наведе се над него и го целуна.

— Трябва да вървя.

— Добре. Разбирам — той зарея очи през прозореца за миг. — Искаш ли да си тръгна? Ще ти бъде ли по-лесно, ако си тръгна?

Тя се поколеба. Щеше да бъде много по-лесно.

— Не — отговори.

— От теб зависи. Да решиш какво да правим. Защото аз вече взех решението си.

Тя кимна.

— Знам.

След две секунди вече беше пресякла стаята и излязла през вратата. Вратата се затръшна след нея.

На рецепцията Анжелика се опитваше да разпечати вечерните менюта, когато усети чифт топли ръце на кръста си.

Обърна се с възглас и откри, че се визира право в очите на Лука.

— Не трябва да правиш така!

— Не можах да устоя — той ѝ се ухили.

Тя вдигна намачканите листове хартия.

— Проклетият принтер сдъвка всичко отново.

Лука взе хартията от ръцете ѝ и я метна в кошчето.

— Ще купим нов — той се огледа бързо. — Къде е Клеър?

Анжелика се стегна. Беше почти сигурна, че Клеър разчиташе Лука да остане в кухнята още малко.

— Мисля, че отиде да се преоблече — каза му тя.

— И аз щях да направя същото. — Лука свали банданата от главата си. — Оставил съм Фред и Лоз да се занимават. За нас това е важна вечеря.

Анжелика мислеше бързо. Ами ако Клеър все още се разправяше с онзи ерген?

— Лука... — подхвана тя, точно когато той се канеше да си тръгне.

Той се обърна.

— Да?

— Клеър... ми разказа какво може да стане. За хотела в Лондон. Със семейство Парфит.

— Така ли? — свъси вежди Лука.

Може би не трябваше да му казва точно това. Но, по дяволите, беше по-добре, отколкото да хване Клеър, че прави нещо, което не бива да прави.

— Само се чудех... какво ще означава това. За тук. За... ами, всъщност — за мен.

Лука се върна обратно при нея. Беше толкова близо. Погледна я със загрижена усмивка.

— Ти се тревожиш заради това, нали?

Анжелика кимна. Сърцето ѝ блъскаше. Дали от страх заради Клеър, или заради присъствието на Лука, не беше сигурна. Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Ние с Клеър те ценим извънредно много. Ако тази работа стане... което се надявам, че ще се случи... каквото и решение да вземем, ще стане, след като се консултираме с теб. Ти си много важен член от екипа ни.

— Благодаря.

— Няма просто да зарежем кораба. Ние с Клеър вероятно ще се редуваме да идваме тук.

Тя срещна погледа му. Изражението му беше безстрастно, но смисълът беше съвсем ясен.

— О — каза тя и успя да се подсмихне, показвайки трапчинки.

Беше готова на всичко да задържи вниманието му върху себе си и да го спре да се качи горе. Не биваше да го насърчава. Беше абсолютно неуместно. Само наливаше масло в огъня на фантазиите си, свързани с него. Всичко вътре в Анжелика ѝ подсказваше, че Лука е лоша идея. Тя щеше да бъде за него само една играчка. Той щеше само да я нарани.

— Макар че, като се замисля за това — продължи той, — може да се отвори възможност за теб и в Лондон. Ще ни трябва екип, на който да можем да се доверим. А пък не мисля, че ти би желала да заседнеш в Пенфлийт до края на живота си, нали?

Анжелика осъзна, че не ѝ беше минавало и през ум, че може да имат нужда от нея в Лондон. Но това, разбира се, също беше възможност. Тя беше лоялна и работяга. Беше обещаваща. Защо да не я използват в новия си ресторант?

Лондон, помисли си тя. При мисълта гърлото ѝ се сви от копнеж. Представи си как живее в малък апартамент, може би делейки наема с някой друг от персонала на хотела. Видя се как крачи по някаква лондонска улица, размахвайки торбичка с покупки. Платежоспособно и независимо момиче, което познава града.

Двамата с Лука седят в бар за коктейли.

Мечтай си, Анжелика, каза си тя. Ами къде точно в тази картинка ще вместиш Дил? Не си и помисляй.

— Е — каза тя. — Тогава стискам палци сделката да стане.

— Наистина.

Той задържа погледа ѝ. Тя не знаеше как да постъпи. Обикновено не губеше самообладание, но Лука винаги я караше да се чувства развълнувана и несигурна.

Добре че Клеър слезе по стълбите, преди да измисли какво да отговори.

— Мислех, че се преобличаш за вечеря — каза Лука.

— Не — Клеър погледна озадачено, после улови погледа на Анжелика. — Всъщност, да... ама нали знаеш как става. Отплеснах се.

— Да — каза той. — Знам точно как става. Аз самият се отплеснах.

Той се усмихна палаво на Анжелика, преди да се обърне към Клеър.

— Да вървим да се приготвим. Запазил съм маса за осем и половина, но трябва да обсъдим нещата. Да се уверим, че пеем в синхрон.

Клеър кимна.

— Защо не се качиш пръв? Вземи душ. Аз ще си взема вана след теб.

Лука пресече с широки крачки фойето и се заизкачва по стълбите. Анжелика и Клеър го проследиха с очи, после се спогледаха.

Никоя от двете не каза нито дума. Беше твърде неловко.

Ник лежеше на леглото и се вслушваше в тишината на стаята. Трябваше да стане. Да се облече. Трябваше да изтича долу и да се напие с приятелите си. Но все едно че го бяха ударили с брадва. Бе неспособен да се помръдне или да вземе решение, както в деня на смъртта на майка си. Денят, в който осъзна, че Клеър го е предала.

Разбира се, те всички бяха повярвали на Изобел — че отива в Лансароте да се възстанови от грипа си. Тя беше абсолютно убедителна. И, разбира се, не им се стори странно, че рядко се чуваха — във вилата на Сали в Лансароте нямаше телефон им беше казала тя.

Обади им се два пъти, като гласът ѝ долиташе сякаш много отдалеч и обвиняваше за това телефонната будка в Тегис. Скоро разбраха, че Изобел се е обаждала от хосписа, от леглото, в което е умирала, когато в края на януари позвъни сестрата и им съобщи, че е починала.

И четиримата бяха смазани. Абсолютно объркани и замаяни, те не можеха да се примирят с онова, което бе направила Изобел. Джералд беше съкрушен, неспособен да взема решения и трите момчета се опитаха да се стегнат и да организират нещата. Клеър беше спасителната им молитва. Клеър, която поддържаше къщата, разправяше се с погребалното бюро, свърза се със свещеника. Тя беше тяхната опора. Тя инстинктивно знаеше как да постъпи правилно във всички случаи и беше денонощно на тяхно разположение — държеше ги за ръка, прегръщаше ги, готвеше им, връщаше или пускаше посетителите в зависимост от това кои бяха те. Тя организира цветята, химните, сандвичите, уведомяването. Готвеше и насила ги караше да се хранят. Заведе Джералд на лекар, който му даде хапчета за сън. Проведе разговор с директора на училището на Шримп, свърза се с основни клиенти на „Мелкиор Барне“, за да ги уведоми за трагичното събитие, влезе във връзка с адвоката.

През нощта Ник потъваше в топлината ѝ. Чувстваше се отнесен, беше бесен на себе си, че не знае какво да направи и как да се държи, неспособен да общува с баща си, всеки от тях затворен в скръбта си толкова дълбоко, че не можеха да функционират. Просто не можеше да си представи живота без Изобел. Отсъствието ѝ бе нарушило рутината в къщата. Тя беше тяхната котва. Без нея те бяха без посока и никой поотделно не беше достатъчно силен, за да оглави нещата. Бяха благодарни на бога поне за Клеър. Той се чувстваше виновен, че толкова много разчитаха на нея, но тя като че ли се справяше, въпреки че настинката ѝ от Коледа беше слязла надолу в гърдите и не можеше да се отърве от нея. Всички имаха нужда от Клеър. Тя бе заела толкова храбро мястото на Изобел, без да задава въпроси.

А после, три дни преди погребението, той разбра защо.

Бяха в кухнята и спореха за нещо тривиално — дали да пуснат музика, когато хората дойдат после в къщата — и Клеър каза: „Да, тя искаше музика“.

Ник я погледна.

— „Тя искаше музика?“

— Да — отговори Клеър.

— Сигурно искаш да кажеш „Би искала музика“?

Настъпи мълчание. Дълго, дълго мълчание, преди Клеър да се изсмее нервно и да каже, „Да. Би искала“.

И в този миг Ник разбра, че Клеър е знаела през цялото време. Че е участвала в измамата. Беше възпитана за тази роля. Беше готова. Знаеше точно какво иска Изобел. Беше подготвена да се грижи за тях.

Той стана от масата разтреперан.

— Знаела си.

Клеър нямаше сили да го погледне.

— Какво съм знаела?

— Знаела си къде е мама — той пристъпи към нея. — Признай си, Клеър. Тя те е примамила на своя страна, нали? Ти си била проклетата ѝ съучастничка. Сега разбирам. Мама ги вършеше точно такива...

С обляно в сълзи лице Клеър му разказа всичко, което трябваше да знае.

— Махай се — каза ѝ той. — Махай се от тази къща и да не си посмяла да дойдеш на погребението. Ти предаде мен и татко... и всички нас. Как можа?

— Тя ме накара да ѝ обеща — ридаше Клеър. — И може би беше права. Какво щеше да помогне, ако знаехте? Нямаше да спрете смъртта.

Ник чу как баща му влезе през входната врата.

— Кажу това на татко — каза той на Клеър. — Застани пред него и оправдай постъпката си. Виж дали ще се съгласи.

Клеър го гледаше ужасена. После взе чантата си и се обърна към него.

— Направих го, защото я обичах. Обичам всички ви. И защото смятах, че постъпвам правилно.

И преди Ник да успее да я спре, тя изтича през френските прозорци навън и прекоси моравата. Когато Джералд влезе в кухнята, я видя как изчезва през моста и от погледа му.

— Къде отива Клеър? — попита той.

Ник не можа да му отговори. Той седна край масата, обори глава върху ръцете си и си изплака душата. Не можеше да повярва какво бе

направило момичето, което обожаваше. Не искаше да я види никога повече през живота си.

* * *

На пръв поглед погребението беше също толкова изпълнено с достойнство и красиво, колкото и Изобел. Но под повърхността истината беше грозна като рака, който я беше отнесъл. Джералд, Шримп, Филикс и Ник стояха един до друг на церемонията, но шокът от измамата на Клеър само увеличи мъката им. Защото Ник трябваше да каже истината на останалите, за да обясни отсъствието на Клеър. Четиримата всъщност не бяха имали време да осъзнаят всички последствия от това, нито пък да обмислят кое е правилно и кое — не, когато адвокатът им връчи на всеки по едно писмо от Изобел.

Бяха написани на ръка с познатото тюркоазено мастило, което тя използваше за благодарствените картички и поканите, почеркът ѝ бе изпълнен с екстравагантни завъртулки. И всичките бяха с едно и също съдържание.

„Мили мои, прекрасни момчета,

Зная, че когато прочетете това писмо, ще се ядосате. Но моля ви, помислете, надвийте завладелите ви в момента чувства и се опитайте да разберете защо избрах да постъпя така. Зная, че ще решите, че изборът си е бил само мой, че не съм ви дала възможност и вие да избирате и може би това е вярно. Може би съм постъпила егоистично. Може би съм го направила заради мен самата. Но преди всичко изобщо не съм искала да ми се налага да избирам. Точно в това е жестокостта.

И така, надявам се, че ще ми простите и ще ме помните, както аз бих желала да ме запомните. Точно както аз запомних за последно всеки един от вас — щастливи, засмени, безгрижни. Останете така завинаги в мислите ми.

С цялата ми обич, всеки ден и завинаги,

Мама хх“

В писмото на Ник обаче имаше отделен послепис.

„Миличък Ник,

Не обвинявай Клеър, че е била моя съучастничка. Имах голяма нужда от някого и тя прояви смелост да уважи желанията ми. Зная колко ѝ беше трудно, но моля те, чуй го от мен, че е постъпила правилно. Тя те обича толкова много, колкото и аз, и знам, че сърцето ти ще бъде на сигурно място в нейните ръце.

Мама“

Той лежеше на леглото си и се взираше в думите. Вече бе разбрал, че нямаше да може да понесе да изгуби едновременно двамата души, които обичаше най-много на света. Скръбта от загубата на майка му беше притъпила скръбта от загубата на Клеър, но поне нея можеше да си върне.

Знаеше колко убедителна можеше да бъде майка му. Как можеше да те върти на малкия си пръст. Представяше си как яркосините ѝ очи притегляха Клеър, как дрезгавия ѝ глас изричаше медени увещания.

В него изведнъж се надигна гняв към Изобел. Какво право имаше тя да застрашава връзката му с Клеър? Досещала се е, че Ник ще е бесен, че няма да приеме постъпката ѝ.

Той смачка писмото и го метна през стаята, после се изтърколи от леглото, грабна кецовете си и хукна към вратата, по коридора, надолу по стълбите и през входната врата. Профуча по моста и по уличката, прескочи стобора, който водеше към нивите, откъдето се стигаше направо до къщата на Клеър.

Пристигна задъхан през входната ѝ врата. Безличният роувър на родителите ѝ беше паркиран на автомобилната алея. Нямаше чукче, нито звънец, като че нямаха нужда от тях, защото никога нямаха посетители. Той почука по стъклото, оглеждайки фасадата на къщата, опитвайки се да си спомни кой прозорец беше нейният. Беше влизал

само веднъж в стаята ѝ, когато тя отиде да си потърси някаква жилетка.

Баща ѝ отвори вратата.

— Здравейте? — той погледна Ник предпазливо. — Чудех се... дали Клеър си е у дома. Трябва да поговоря с нея.

Усмихна се, като че ли за доказателство, че не е луд, макар вероятно да приличаше на такъв, както дишаше тежко и се потеше.

— Съжалявам, но не си е вкъщи.

— Знаете ли кога ще се върне?

Мистър Марлоу се свъси леко.

— Боя се, че нямам представа.

— На работа ли е? Ще се върне ли по-късно?

— Боя се...

Баща ѝ не довърши изречението, като че нямаше желание да му съобщи лошите новини. Сърцето на Ник прескочи. Може да е станала катастрофа. Разбира се, че е можело да стане, а той нямаше да знае нищо за това.

— Боя се, че тя замина. И не знаем кога ще се върне.

— Искате да кажете... като на почивка?

— Не — изражението му беше тържествено. Почти безизразно.
— Тя замина в чужбина.

— Къде?

Ник усети металния вкус на страха. Това не го беше предвидил.

Клеър не правеше впечатление на любител на пътешествията, на авантюристка, на човек, който ще хвърли няколко дрешки в сака и ще си вземе паспорта. А после ще замине.

— Съжалявам. Помоли ни да не казваме на никого.

Мистър Марлоу го погледна строго, сякаш го осъждаше. Почуди се какво ли е разказала Клеър на родителите си. Обикновено не им казваше нищо за живота си, но след като се бе отнесъл към нея по този начин, може би им се беше доверила. Към кого другиго да се обърне?

Той погледна мистър Марлоу преценяващо, чудейки се какво ли знае.

— Много е спешно. Имам нещо, което трябва да ѝ кажа.

— Е — каза мистър Марлоу, — боя се, че ще трябва да почака.

Как смееше този човек, който не бе показал никаква любов или интерес към дъщеря си, да го съди?

— Ако Клеър пожелае да се свърже с вас, ще го направи. Междувременно смятам, че трябва да уважите желанието ѝ за усамотяване. Моля ви, не идвайте пак.

И с тези думи той затръшна вратата.

Ник нямаше представа какво повече да направи. Нямаше смисъл да я търси по мобилния телефон, който ѝ подари за Коледа — беше го оставила на масата в кухнята, когато побягна от Мил Хаус.

През следващите няколко дни той опита навсякъде, където би могъл да научи къде е отишла Клеър. Отиде в стария ѝ колеж и се повъртя около сградата на отделението по изкуства, заговаряше хора, които биха могли да бъдат от випуска след нейния, разпитваше за нея, но те само го гледаха странно, докато най-сетне не излезе един учител и не го предупреди, че ще го изведат принудително от територията на колежа.

Отиде в кръчмата. Клеър все още помагаше понякога там в събота, когато бяха много натоварени. Смяташе, че сигурно щеше да им остави новия си адрес или пък някакво обяснение, което да го наведе на следа.

Мел обаче нямаше никаква идея. Тя го накара да седне и го почерпи със светла бира и сок от касис, като че още беше на петнайсет години.

— Просто ни каза, че няма да се върне. Дори не дойде да си прибере надниците, които ѝ дължахме. Каза да ги дадем на родителите ѝ. Не ми каза къде отива.

Ник зарови глава в ръцете си на бара. Мел го гушна.

— О, горкото пиленце — каза тя. — Непоносимо е и за двама ви. За всички ви. Животът е толкова несправедлив.

— Не толкова, колкото смъртта — измърмори Ник в ръкава на пуловера си.

— Няма нищо, ако си поплачеш — каза му Мел и той се обърна, ридаейки, и зарови глава в барманската ѝ гръд, която миришеше на парфюм „Обсешън“. Тя беше толкова добра и макар че изобщо не приличаше на майка му, това го накара да почувства липсата на Изобел толкова силно, че почти му секна дъхът. Те, четиримата, никога не плачеха у дома, защото ако започнеха, сигурно нямаше да спрат. Той плака около час, Мел го прегръща и гали, шепна му утешително на ухото и го люлееше като бебе.

След това Ник си отиде у дома, промъкна се в стаята си, изми си очите отново и отново, за да прикрие зачервяването им. После легна на леглото си и се втренчи в тавана, чудейки как да открие някого, който не иска да бъде открит. Можеше само да се надява и да се моли, че тя някак си ще усети любовта му и ще се върне при него. Че ще стигне там, накъдето се беше запътила и ще реши, че решението ѝ е било погрешно.

Но тя не се върна.

Ник прекара следващите няколко години скърбейки, за майка си, за любимата си и за ужасния обрат на събитията, който му бе отнел всичко скъпо. Постепенно болката заглъхна, макар че никога не изчезна напълно и той лека-полека се върна към нормалния си живот, като излизаше с приятели и се забавляваше, както си беше редно. И, разбира се, имаше момичета — хубави момичета, които му помогнаха да се излекува.

После се появи Софи, в която той лека-лека се влюби. Това не беше страстна всепоглъщаща любов, а лека, приятна любов, каквато чувстваше, че трябва да бъде и която можеше да управлява. Една вечер той ѝ разказа цялата история, защото не можеш да решиш да споделиш остатъка от живота си с някого и да не му разкриеш кой си всъщност. Тя се държа мило и прояви разбиране. Прегърна го силно и му каза, че всичко ще бъде наред, че могат да бъдат щастливи, че иска да го накара да забрави и да гледа само напред.

До днешния ден той си мислеше, че Софи е отговорът. Чакаше с нетърпение да му стане съпруга, чакаше перспективата да имат семейство, за което бяха говорили. Но сега, след като Клеър отново беше навлязла в живота му, всичко се промени.

А приятелите му го очакваха долу, за да го изпратят. Той трябваше да слезе долу и да се преструва, че всичко е наред. *Докато не разбереше какво ще реши Клеър, не трябваше да затръшва вратата.*

Той стана неохотно от леглото и навлече джинсите и ризата, които го очакваха. Не можеше да подведе приятелите си. Те възнамеряваха твърдо този уикенд да се запомни.

* * *

Щом Лука излезе изпод душа, Клеър веднага се вмъкна в банята, заключи вратата и си напълни ваната, изстъргнайки от кожата си доказателствата за срещата си.

Не се чувстваше виновна. Чувстваше се потресена. Внезапно я бяха залели всичките ѝ чувства от последната среща с Ник. Спомняше си онзи следобед, като че ли беше вчера. Тя избяга от Мил Хаус по моста и тича до дома си, без да спира, като блъсна входната врата и изтича по стълбите до стаята, където падна на леглото и се разплака. Отчаянието ѝ беше толкова шумно, толкова осезаемо, толкова помитащо, че родителите ѝ нямаше как да не разберат.

Всъщност единственото хубаво нещо от тази трагедия бе, че отношенията с родителите ѝ се промениха за една нощ. Те влязоха в стаята ѝ разтревожени и измъкнаха от нея цялата история.

Баща ѝ беше величествено гневен. Не на Клеър, ни най-малко. Но на Изобел, на останалите от семейство Барне, на себе си, на майката на Клеър, че са позволили това да се случи.

— Какво, по дяволите, си е мислела тази жена? — гърмеше гласът му. — Да остави Клеър да поеме целия товар? Трябва да е била чудовище. Егоистично, безчувствено чудовище.

— Не беше чудовище — ридаеше Клеър. — Просто много ги обичаше.

— Но сега нея я няма и ти плащаш цената.

— Вината е наша — каза майка ѝ. — Клеър трябваше да знае, че може да се обърне към нас, а не го е направила.

Клеър не отрече това. Нито за миг не ѝ беше минало през ум да въвлече родителите си в интригата. Сега разбираше, че след като се беше преструвала, че може да се справя сама, те наистина са предполагали, че тя си живее живота и е щастлива. Те съжителстваха заедно — всеки в своя мъничък свят, без да забелязват нуждите на другите, без да ровят под повърхността на нещата.

Сега обаче, когато истината лъсна, родителите ѝ бяха непоколебими. Превърнаха се в опора на Клеър — лоялни, любещи и загрижени. Обсъдиха с нея цялата история, уверяваха я, че не бива да се чувства виновна, че е била поставена в патова ситуация. Тя не можеше да повярва колко добре я разбираха и колко бяха мили. Защо не им се е доверявала никога досега? Клеър се засрами, че се бе

отнасяла с такова пренебрежение към тях и им бе обърнала гръб, заради лъскавия си нов живот със семейство Барне.

Междувременно настинката ѝ от Коледа упорито отказваше да се излекува и слезе надолу в гърдите с раздираща кашлица, от която не можеше да се отърве. Травмата от откритието на Ник само влошаваше нещата. През нощта Клеър вдигна висока температура.

Към полунощ не можеше да диша. В един часа през нощта родителите ѝ повикаха линейка.

Пет дни беше много зле с двойна бронхопневмония. Оцеля на косъм. Постепенно започна да реагира на антибиотиците. Изписаха я след една седмица, беше бледа и едва стоеше на краката си.

Когато се върна у дома, в сигурния подслон на кухнята им, тя попита баща си дали Ник е идвал да я види.

— Не — каза баща ѝ. — Не, не е идвал.

Никой не се е обаждал, Клеър лежеше на дивана, онемяла от скръб. Той явно не искаше да я види повече. Наистина не го интересуваше. Ако имаше някакъв шанс да ѝ прости, вече щеше да я е потърсил.

Нито пък самата тя имаше силата или смелостта да иде в Мил Хаус и да изложи своята страна на историята. Там трябваше да се изправи не само пред Ник. Там щяха да бъдат също така Джералд и Филипс, и Шримп. Беше ги предала всичките.

— Трябва да заминеш да погостуваш при Ани в Калифорния — предложи майка ѝ. — Имаш нужда от малко слънце. И присъствието на Ани действа тонизиращо. Ще ѝ се обадя веднага.

Ани беше сестрата на майка ѝ — неин пълен антипод и петнайсет години по-малка от нея. Живееше в Саусалито със своя съпруг-архитект и двете им дечица и животът ѝ беше направо калифорнийска мечта.

Клеър лежеше на дивана и обмисляше предложението. Това беше единственият отговор. Тя беше без работа — едва ли би могла да се върне в „Мелкиор Барне“. А и мисълта да се отдалечи колкото се може повече от кошмара беше твърде примамлива. Винаги бе харесвала Ани — тя бе толкова темпераментна и ентузиазизирана, колкото майка ѝ беше сдържана.

— Мислиш ли, че ще ме иска? — попита тя. — Ами парите за самолетния билет?

— Разбира се, че ще те иска — отвърна майка ѝ, която вече набираще номера на сестра си.

— И не се тревожи за билета — каза баща ѝ. — Не се тревожи за нищо. Заделили сме достатъчно, за да ти стигне, докогато имаш нужда.

Ани се зарадва при новината, че ще има гостенка. Замисляше да започне нов бизнес с производство на сребърна бижутерия и смяташе да вземе бавачка за децата. Тя предложи Клеър да изпълнява това задължение шест месеца, докато се разбере дали бизнесът ѝ ще потръгне. След това можеха да преразгледат всичко, но за момента това като че ли беше решение за проблемите на всички.

Ако не успееше да оздравее в Саусалито, помисли си Клеър още при пристигането си, тогава за нея нямаше никаква надежда. Къщата беше зашеметяваща — изпълнено със светлина убежище на морския бряг с изглед към моста Голдън Гейт и Клеър се хвърли в отпускащия живот по калифорнийски. Пасна идеално на семейството, защото тя самата бе част от него. Децата бяха спокойни и лесно се гледаха. Животът ѝ придоби спокоен ритъм — разходки в парка, обиколки с велосипед, возене на семейната яхта. Беше на милиони мили далеч от Мимсбъри. И ако от време на време я обхващаше изкушението да драсне няколко реда на Ник, успяваше да се откаже точно навреме.

Докато преживяваше отново онези топли, лековити дни, Лука заблъска по вратата и я върна насила обратно в настоящето.

— Да не си изтекла през канала?

— Още две минутки — извика в отговор Клеър.

Трябваше да се облече, да се гримира и да се настрои за вечерята с Тревър и Моник. Последното нещо, което ѝ се искаше да направи в момента, бе да обсъжда смело ново начинание. Но нямаше избор.

Тя навлече новата рокля и накара Лука да ѝ вдигне ципа.

— Изглеждаш приказно — каза той и я целуна по врата, а тя едва се пребори с желанието да го отблъсне.

— Дали пък това, което правим, не прилича малко на маниакално преследване?

Лора погледна имейла, който беше разпечатала с указанията как да намери къщата на Тони Уестън.

— Ужасно маниакално преследване — погледна я Дан развеселен. — Но понякога това не е чак толкова лошо — той помълча. — Аз минах покрай апартамента ви три пъти, преди да те поканя на среща.

— Няма начин! — изгледа го тя смаяно.

Той кимна.

— Понякога човек трябва просто да проучи нещата.

Тя свъси вежди, но се разсмя.

— И какво видя, когато минаваше?

Дан също се разсмя.

— По дяволите. Просто... апартамента ти. Имате обаче странна съседка, която ходи да пазарува по пижама.

— Не — каза Лора. — Просто така се облича — тя се разсмя, когато той я погледна объркано. — Това е откаченият моден стил на Хокстън^[4].

Дан се плесна по челото, като че ли беше забравил нещо.

— Разбира се.

Лора погледна от терасата с присвити очи.

— Мисля, че е онази там. Кларънс Хаус.

Не посочи с пръст, само наклони дискретно глава в съответната посока. Не искаше някой да ги види и да реши, че се държат странно.

Кларънс Хаус беше в средата на редица викториански вили, кацнали на високия бряг. Вилите се намираха в различна степен на разруха или обновление. Някои изглеждаха много съсипани, други бяха реновирани съвсем авангардно — с черна украса и балкони от стъкло и неръждаема стомана. Кларънс Хаус беше някъде по средата — запазила оригиналните си черти, но деликатно пооправена, да пасва на двайсет и първи век. Терасата пред нея беше пълна със саксии с буйно растящи мушката и диганчета. Дървените граждански мебели бяха боядисани в бледолилаво. Между саксиите бяха пръснати марокански фенери и на стената на къщата беше облегло антично тройно огледало, в което се отразяваше морето.

Лора установи с разтуптяно сърце, че прилича на дома й.

— Какво мислиш? — попита тя Дан.

— Фантастична къща. Гледката трябва да е зашеметяваща.

— Искам да кажа, мислиш ли, че може да е на баща ми?

Дан я прегърна през рамо.

— Лора, не можеш да познаеш, само като гледаш саксиите. Няма да разбереш, докато не го попиташ.

— Ами ако се откажа?

Дан въздъхна.

— Хайде да забравиш за това тази вечер. Де се върнем в хотела и да пийнем по нещо. Да се порадваме на хубавото време. Не искам да се стресираш заради това.

— Съжалявам. Знам, че съм досадна.

— Не си. За теб това значи много. Но няма никакъв смисъл от предположения. — Той обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна по носа. — Утре ще говорим достатъчно за това. Тази вечер просто да се забавляваме.

Хвана я за ръка и я повлече обратно към хотела. Лора трябваше да подтичва, за да върви в крак с него, но знаеше, че е прав.

Стигнаха до някаква пролука между къщите, където имаше ниска стена с изглед към пристанището. Вечерното слънце беше невероятно оранжево, водата си играеше със светлината му, разпилявайки златни и сребърни искри из залива.

— Застани тук — нареди ѝ Дан и извади от джоба си миниатюрен апарат, онзи, който използваше за моментални снимки.

Лора се опря усмихната на топлата стена. Морският бриз развяваше кичури коса около лицето ѝ и тя се опита да ги приглади.

— Не. Остави ги. Така е добре. Развята от вятъра е добре.

По-късно тя разгледа снимките си на екрана. *Това съм аз, помисли си тя, в деня преди да се запозная с мъжа, който може да ми е баща. Как ли ще изглеждам утре?*

---

[1] Авторка на романтични романи, родена в 1937 г. — Б.пр. ↑

[2] Планински регион с езера в Северозападна Англия. — Б.пр. ↑

[3] Шотландска поема от Робърт Бърнс, която се пее по мелодията на традиционна народна песен при изпращането на старата и посрещането на Новата година в Англия и някои англоговорещи страни. — Б.пр. ↑

[4] Район в Ист Енд, Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Вечерята не се услаждаше на Колин. Една от причините, поради която бе избрал „Крайморската къща“ бе, че менюто му се стори чудесно. Но Карън му даде ясно да разбере, че това не е нейната представа за хубава храна. Като начало, не обичаше риба и тъй като това бе специалитетът на заведението, изборът ѝ значително се стесняваше. Накрая си избра пастет и пържола, докато Колин си поръча миди, които му сервираха в дълбок съд, от който се вдигаше пара. Тя го гледаше с отвращение, докато той изтребваше черупките и поглъщаше лакомо месото.

— Не знам как можеш да ядеш такива неща.

Когато някой мръщи нос на храната в чинията ти, това неизменно разваля удоволствието от нея.

Освен това Алисън му телефонира точно преди да слязат на вечеря. Обикновено не му звънеше, когато той пътуваше някъде. Казваше, че мрази да му дотяга с дреболии, докато той работи нещо. Тази вечер обаче трябваше спешно да ѝ потвърди една дата и когато я увери, че не работи в момента, тя започна да му разказва как е минал денят ѝ — малко клюки от селото, за снимките, които изпратил Райън, за работника, който най-сетне оправил живия плет... Докато се сбогуваха, на Колин вече му се искаше да си е у дома, да седне кротко на вечеря със съпругата си, вместо предстоящата далеч не толкова спокойна вечеря с бившата му любовница.

Карън изпи твърде много за твърде кратко време. Не искаше вино — не пиеше такива работи — затова Колин си избра бутилка бяло вино, а Карън си остана на водка със сода.

— В нея има най-малко калории — каза му тя.

Беше невротична по отношение на теглото си. Независимо от това, вече пиеше пета голяма водка и той реши да подхване въпроса, преди да е станала агресивна.

— Трябва да поговорим за Челси.

— Да — съгласи се тя и тресна чашата на масата. — Трябва.

— Не ми се струва много щастлива.

— Не е. — Карън даде знак на сервитьора да ѝ донесе още едно питие. — Казах ти, че я дразнят в училище.

— Мислиш ли, че е заради това че е дебела?

Карън сви рамене.

— Вероятно. Но какво можеш да направиш?

— Всъщност, доста неща. Можеш да започнеш с това да не ѝ даваш толкова много боклучава храна.

— Какво? — Възмущението на Карън беше почти комично.

— Изглежда яде ужасно много боклучи.

— Каза човекът, натрупал милиони от пробутването на бисквити и кексове.

— Аз не храня с тях насила децата си. Гледам да се хранят разумно и балансирано.

Знаеше, че стъпва върху опасна почва, но с Карън трябваше да е твърд. Деликатността не вършеше работа.

— Не и ти. — Карън присви опасно очи. — Жена ти го прави. Тя е човекът, който изцяло им готви и пазарува. Лесничко е да си идеален родител, когато сте двама. — Тя повиши глас. Колин вдигна ръка.

— Окей. Извинявай. Знам, че не ти е лесно.

— Да. Така е.

Колин я погледна. Няколкото питиета подчертаваха колко е остаряла и той разбра, че годините не я бяха пощадили. Гримът не помагаше, нито пък пушенето ѝ и той си помисли, че тя сигурно често си пийваше, защото очите ѝ бяха зачервени. Упрекна се, че е жесток — може би тя просто бе изморена. Не смяташе обаче, че начинът ѝ на живот бе в нейна полза. Или може би твърде много се стараше да изглежда млада, вместо просто елегантно да се предаде на възрастта.

Помисли си за Алисън, която, ако не друго, то поне се беше разхубавила с възрастта. След като се оправи от онази депресия, се поддържаше в добра форма и обичаше да изглежда добре. Беше си изработила стил — нищо екстравагантно, но винаги изглеждаше добре поддържана. Беше може би десет години по-възрастна от Карън, но изглеждаше по-млада. Макар че Карън със сигурност щеше да се подиграе на начина, по който се обличаше Алисън, щеше да я сметне за старомодна.

Нито едно от тези разсъждения обаче нямаше да разреши висящия проблем.

— Мога ли да помогна с нещо? За Челси.

— Всъщност, да, можеш. — Карън се наведе и извади от огромната си чанта бял плик А4. — Работя по всяко време на денонощието. В гимнастическия салон искат да вземам късните смени. Не се прибирам у дома преди десет часа. Не мога да им откажа, защото уволняват всеки, който не им сътрудничи. Така че непрекъснато трябва да пращам Челси някъде. Или да викам някой при нея.

— Разбирам, че е трудно.

Тя извади съдържанието на плика и му го плъзна през масата. Беше диплянка. Лъскава диплянка за частно училище.

Същото училище, което бяха посещавали неговите деца. Кое току-що беше завършил Райън.

Карън го гледаше, преценявайки реакцията му. Той нарочно запази изражението си безизразно. Долавяше през масата парфюма ѝ. Лъхтеше на горчив бадем. Цианид, помисли си той. Палците на краката му се сгърчиха в обувките.

— Въпросът е, че ако иде там, ще е на пансион през част от времето. — Тя прокара пръсти през косата си. — Всъщност и така не ме вижда много. Поне ще има компания и ще могат да следят домашните ѝ.

— Ами Челси? Какво мисли тя?

Карън примигна.

— Още не съм ѝ казала. Не исках да я окуражавам напразно.

— Наистина ли мислиш, че това е решението? Да я изпратиш в частно училище, след като бездруго вече я дразнят? Училището ще е пълно с кльоцави момиченца с повече пари, отколкото мозък. Повярвай ми, знам го. Мишел имаше големи затруднения по едно време, докато не се научи да се справя с тях.

Карън се намуси.

— Просто се опитвам да направя най-доброто за нея.

— Най-доброто за Челси ли?

Очевидно намекваше, че решението ѝ е егоистично.

— Училището беше добро за твоите деца, нали? Но може би Челси не стои толкова високо в класацията ти?

По-добре да беше взела ножа за пържолата и да го беше наръгала в корема.

— Не мога да осчетоводя това, Карън. По четири хиляди на семестър. Дванайсет хиляди годишно. Толкова, колкото ти плащам сега.

— Значи... извънбрачната ти дъщеря не заслужава такъв разход, това ли ми казваш?

— Не.

— Сумата е... колкото разходите за една ваканция на семейството ти на Малдивските острови.

Не трябваше да й казва за това.

— Не увъртам заради парите... макар че няма да е лесно. Тревожа се, защото не мисля, че Челси има нужда точно от това в момента. Мисля, че й трябва стабилност. И внимание. А не да бъде захвърлена във враждебна среда, което без съмнение ще я разстрои.

Той разчупи една франзелка с излишна свирепост. Карън му кимна тържествено, като че ли беше съгласна с него.

— Така ли? — попита, а после взе питието, разклати небрежно чашата и се облегна назад в стола. — Явно не смяташ, че съм в състояние да преценя кое е най-добро за дъщеря ни. Въпреки че аз съм тази, която се грижи за нея.

— Не съм казал това... просто си изказах мнението.

— Е, мисля, че трябва да си изясним някои неща, преди да вземаме по-нататъшни решения за нашата дъщеря.

Тя се наведе през масата.

— Аз те подкрепих, Колин, когато ти беше трудно. Когато бракът ти се разпадаше и имаше нужда да се обърнеш към някого. Слушах те, подкрепях те и никога не съм ти поискала нищо в замяна. А после изведнъж ти каза: „Съжалявам, Карън, не мога повече така. Алисън има нужда от мен“. И изчезна. И аз просто трябваше да приема, че напусна живота ми. Не ритах, не писках и не се превърнах в отмъстителна фурия. Знаех каква е сделката. А после открих, че съм бременна с Челси...

Стискаше чашата си толкова силно, че Колин си помисли, че ще я счупи. Той протегна ръка да докосне нейната.

— Хей, спокойно.

Тя дръпна рязко ръката си и му хвърли унищожителен поглед. Той видя болката в очите ѝ. Не злоба, каквато очакваше, а болка.

— Можех да постъпя, както постъпват другите. Да си уредя преглед и да се отърва от нея, но не мислех, че това е правилно. Знам какво си мислиш, че съм решила да я използвам като ваучер за изхранване, че съм си помислила „Ура! Чек в банката“.

— Никога не съм си го помислял.

— Глупости.

Тя отново се втренчи в него и той не може да издържи погледа ѝ. *Разбира се, че си го беше мислил от време на време.*

Тя се наведе над чинията си. Виждаше деколтето ѝ, гърдите, от които бе онемял преди толкова години, гърдите, които го бяха подмамили в капана.

— Обичах те, знаеш ли това? Мечтаех си бракът ти да рухне. Някой ден да ме потърсиш и да ми кажеш, че ще живеем заедно. Но никога не съм те притискала. Не се прави така с женени мъже. Такъв е законът.

Колин усети как се изпотява. Това бе абсолютно откровение за него — след толкова години срещи, той така и не се бе досетил за чувствата ѝ към него. Огледа се да види дали някой не чува разговора им. Масите бяха на достатъчно разстояние една от друга, но без съмнение, ако имаше някой да подслушва, разговорът щеше да го заинтригува.

— Слушай ме! — Карън отново привлече вниманието му. — Не спирах да мечтая през цялата си бременност. Това ме държеше. Какво ли не си представях. Малка къщичка с рози до вратата. Почивки край морето с кофичка и лопатка. Ей такива неща... — Тя махна с ръка, обхващайки всичко наоколо. — Това. Ти, аз и тя.

Колин виждаше, че е на път да се разплаче.

— Разбрах, че мечтите ми няма да се осъществят, когато не дойде да ме видиш в болницата. Защото как би могъл, когато имаше такова прекрасно семейство, което не искаше да застрашаваш?

Колин помнеше този ден. Беше с Алисън, Мишел и Райън на обяд с приятели в новата им оранжерия. Агнешкото му заседна в гърлото при мисълта, че пет мили по надолу по пътя тайната му токущо е излязла на бял свят. Той отиде да види Карън и бебето у дома им

веднага щом стана възможно, даде ѝ щедър чек, за да купи всичко, което ѝ трябваше, уреди ежемесечната сума, която ѝ плащаше.

— Беше дяволски трудно, знаеш ли? Да, ти беше щедър и спази финансовия си дълг — тя изплю думите като проклятие. — Но кой беше наоколо, когато трябваше да се вземат решения? Кой беше наоколо, когато Челси беше болна от морбили, а аз трябваше да ходя на работа? Към кого трябваше да се обърна, когато я тормозеха? На кога да разчитам сега, когато в работата е толкова напрегнато и ако откажа играта, ще съм следващата, която ще окастрят? Защото твоят принос — тя отново изплю думата — не покрива всичко, знаеш ли?

Тя повиши глас.

— Карън, моля те. Успокой се. Ще обсъдим това.

— Всъщност не мисля, че има нещо за обсъждане. — Карън вдигна салфетката от скута си, смачка я и я сложи на масата. — Направих най-доброто, което можах за нея, но не мога да се справям. Няма да крия от теб, че съм на антидепресанти, за да не рухна. Точно както едно време беше жена ти. Да ти звучи познато?

Тя се изправи и се наведе над него.

— Изтощена съм, Колин. На ръба съм. Не мога да се справям повече.

Почти крещеше. Хората започнаха да се обръщат.

— Карън.

Колин се изправи и постави успокоително ръка на рамото ѝ. Тя се отърси от нея.

— Не ме докосвай. И не се дръж покровителствено с мен. Знаем какво си мислиш. Виждам го в очите ти, когато ме погледнеш. „Къде ми е бил акъла?“ Е, направих най-доброто, на което съм способна, за да отгледам детето ти, но за да съм съвсем честна, не мисля, че то вече е в безопасност с мен.

Тя посочи диплянката, която все още беше на масата.

— Смятах, че това може да бъде решението. Мислех, че ще ми помогне, докато превъзможна трудния период. Но ти ми показва доста ясно какво мислиш. Че се опитвам да те метна. Да получа нещо срещу нищо.

— Кълна ти се. Не съм си помислял такова нещо — Колин говореше тихо, но отчаяно се мъчеше да я успокои.

— Да, помисли си го — тя беше непреклонна. Взе чантата си. — Отивам да пуша.

Той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Високите токове, твърде тесните орязани панталони, небрежният смъкнат през едното рамо корсаж, развятата ѝ изкуствена коса, притиснатата към бедрото ѝ чанта. Видя как всички останали също гледаха подире ѝ. Езикът на тялото ѝ крещеше с пълен глас, а токовете ѝ тракаха силно, надмогвайки разговорите.

Колин остана на масата. Нямаше да тича подире ѝ. Да се опитваш да успокояваш жена в такъв стадий на истерия, беше да си търсиш белята. Ще я остави да се успокои.

Погледна чинията си, девствена и недокосната, парченцата бекон подредени на идеално ветрило. Вече нямаше апетит. Взе чашата си с вино и отпи голяма глътка, после я доля от бутилката, която се изстудяваше в кофичката до масата.

Взе диплянката и се опита да смели думите ѝ. Че винаги е била влюбена в него. Че се надявала на нещо повече. Изобщо с нищо не беше издала това. Винаги му изглеждаше толкова самодостатъчна.

Сети се за първата им среща. В онези времена, които той наричаше „мрачния век“, когато Алисън се беше затворила и свила в себе си. Той беше започнал да ходи на фитнес, за да разтовари стреса и да отслабне, защото изкушението да се натъпче до блаженство и да се напие, когато нещата вкъщи не вървяха, беше твърде голямо. Опита се да придума и Алисън да дойде, да я накара да свали малко от килограмите, които мразеше, но тя отказа. Не искаше да оставя децата, въпреки че майка му предложи да постои с двамата, докато те са навън.

И така той тръгна сам. Карън беше винаги там — като допълнение към уредите, беше една от терапевтките по разхубавяване към фитнес залата. Когато не работеше — тренираше и той се възхищаваше на фигурата ѝ, докато въртеше педалите или гребните весла. Разменяха любезности край апарата за вода или при гирите. Любезности, които месец подир месец се трансформираха в лек флирт, докато Колин си оправи фигурата и самочувствието му се подобри.

А когато салонът организира коледно тържество, той отиде, защото беше спонсорира една от наградите в томболата — по един безплатен кейк всяка седмица в продължение на цяла година, което

ужасно го развеселяваше, защото повечето хора се мъчеха отчаяно да свалят изконсумираните калории.

Прекараха вечерта в пиене на евтини сладникави коктейли и бърбрене. После танцуваха — Колин обичаше да танцува, а напоследък нямаше голяма възможност да се раздвижи на дансинга. И когато Карън го покани на кафе в края на вечерта в апартамента си от другата страна на улицата, не му беше никак трудно да каже да. Не му беше никак трудно, когато тя смъкна роклята си в хола и застана пред него по корсаж и чорапи и онези нейни високи токове, които ѝ бяха нещо като търговска марка. Включи по уредбата „Сексуално оздравяване“ на Марвин Гей и започна да танцува за него без никакво стеснение. В тогавашното му състояние на сексуален глад — повече от две години — той си помисли, че е умрял и е попаднал в рая.

Тогавашно беше красива. Оправдаваше се той сега за слабостта си. Трябваше да е от стомана, за да ѝ откаже.

Не, каза си той. Няма смисъл да се опитва да се извинява. Той беше отчайващо слаб. Поддаде се на най-ниските си инстинкти, без да помисли нито за Алисън, нито пък, както излизаше сега, за Карън. Мъже като него бяха окаляли името на пола му. Мъже като него, чийто мозък беше в панталоните.

Забежката му не продължи кой знае колко дълго. Най-много шест месеца. Тайни срещи след фитнеса. Или понякога сутрин, преди той да иде на работа, защото тя работеше на смени и започваше късно, така че Колин се отбиваше и тя му отваряше вратата, облечена с една от онези смайващо къси и прозрачни нощници, които обичаше да носи. Толкова далече от закопчаните догоре пижами, които напоследък носеше Алисън, за да се предпази от всякакви възможни опити за съблазняване. Опити, които отдавна бе престанал да прави.

Той не се залъгваше, че Карън получава кой знае какво от връзката им по онова време. Смяташе, че вероятно харесва цветята, които ѝ изпращаше, и гъдела да спи с мъжа с най-луксозната кола на паркинга на фитнес залата. За трийсет и шестия си рожден ден той си купи порше и се разкарваше с него със свален покрив и надута музика. Спря да го прави, щом навърши четирийсет. Не му се искаше да прилича на фукльо.

Прекъсна връзката, когато Алисън най-сетне потърси помощ и започна да се лекува. Лекарствата ѝ дадоха възможност да подаде глава

над водата, докато постепенно жената, в която се беше влюбил, се завърна. И семейството им укрепна още повече, процъфтявайки заедно с децата. Идилията се нарушаваше единствено от екскурзията, която правеше с Карън и Челси веднъж годишно.

Погледна часовника си. Карън отсъстваше вече доста време. Почуди се дали да тръгне да я търси. Сервитьорът се приближи.

— Всичко наред ли е, сър?

Колин погледна към недокоснатите чинии и се почувства неудобно.

— М-м-м... дайте ни още малко време. Всичко е страотно. Благодаря ви.

Сервитьорът кимна и изчезна, обучен да не притеснява гостите.

Десет минути. Колко време ѝ трябваше, за да изпуши една цигара? Може би е изпушила две? Не можеше да живее без никотин, може би се зареждаше. Или може би беше отишла в тоалетната.

Колин почака още три минути, преди да я потърси. Трябваше да решат какво да правят с храната си — ще я ядат ли или да я отнесат. Той в момента определено не можеше да изяде своята. Стана и възможно най-небрежно прекоси салона за хранене. Един-двама от гостите го изгледаха, докато минаваше, и той си помисли, че долавя в усмивките им следа от съчувствие. Кимна, без да издава нищо.

Отиде пред рецепцията и излезе през входната врата, където си мислеше, че Карън кръстосва паважа, всмуквайки живителна сила от цигарите си. От нея нямаше и следа. Само обичайните туристи по улицата, отпавили се към някоя кръчма за вечеря.

Със свит от безпокойство и празен стомах той се върна на рецепцията.

— М-м-м... виждали ли сте моята... — не знаеше как да я нарече — партньорка за вечеря — завърши неловко. — Висока, слаба, с дълги коси?

Момичето на рецепцията изглеждаше разтревожено.

— С лъскав корсаж и впити джинси? Току-що замина с такси.

Колин преглътна.

— С такси ли? Знаете ли накъде?

— Боя се, че нямам представа. Замина някъде преди... пет минути?

Пет минути ли? Щяха да са му необходими поне десет да изтича до стаята, да намери ключовете от колата и да хукне към паркинга. И пак нямаше да знае в каква посока да тръгне. Вероятно към гарата... но дори и при това положение не можеше да остави Челси сама, докато той търси майка ѝ.

— Обърнахте ли внимание на фирмата на таксито? Може би те ще могат да ми кажат къде е отишла?

Момичето сви рамене.

— Не съм сигурна дали ще ми кажат, но мога да се опитам...

Тя вдигна телефона, когато мобилният му звънна в неговия джоб. Съобщение. Потта, която се беше събрала край яката му, сега потече по гърба му.

— Не, всичко е наред. Не се безпокойте.

Излезе навън и застана на паважа. Извади телефона си от джоба и прочете съобщението.

„Сега е твой ред. Дадох най-доброто от себе си, но не мога повече. Решавай ти, ти извикай социалните служби. Те ще ѝ намерят хубав приеман дом.“

Той затвори съобщението, върна телефона в джоба си и вдигна лице към небето.

За своя изненада се чувстваше абсолютно спокоен.

Докато Лука прекосяваше трапезарията на ресторанта със семейство Парфит, останалите гости не можаха да се удържат да не го проследят с очи. Жените зяпаха перфектния му задник и прясно изкъпаните къдрици, още по-буйни от всякога. Мъжете забелязваха излъчването на власт, което като че ли абсолютно си противоречеше с тесните черни джинси и наситено синята му риза, пусната отвън. Излъчваше блясък като рок звезда, от който на жените им прималяваше, а пък у мъжете събуждаше завист.

Зад него Клеър се оглеждаше, за да се увери, че всичко е идеално. Ресторантът беше пълен до дупка, всички маси бяха заети, но персоналът владееше положението.

Тя обичаше салона за хранене. Отне ѝ доста време, за да го направи както трябва. Не искаха да е сладникав или претрупан, или пък твърде аскетичен. Не искаха да разсейват гостите от зашеметяващата гледка, която се откриваше от него. Стените бяха боядисани в металносиво и отразяваха меката светлина на стенните фенери и свещите. Подът беше от светъл полиран дъб, дебели дъски, разкриващи всичките си чворове и несъвършенства. Тапицираните столове — бяха обикаляли с месеци, докато намерят каквито им трябваха, защото беше важно човек да седи удобно, докато се храни — бяха на тъмносиви райета, с коралово, тюркоазено или виолетово — единствените цветове в неутралната палитра.

На стената, с тънки черни букви, бе изписана поемата на Джон Мейсфийлд „Морска треска“. Когато поръчаха да им я направят, Клеър се тревожеше, че ще звучи като клише, но не можеше да отрече задоволството, което плъзваше по лицата на посетителите, когато я четяха.

*Морската шир ме зове отново
самотните вълни и небето.
Трябва ми само един здрав кораб
и звезда да го вода в морето,
да въртя руля, вятър да пее,
да плющи бяло платното,
и зората сива да пуква отново
във мъгла над вълните кросното.*

*Морската шир ме зове отново,
зове ме шумът на прибоя, този зов отеква,
ясен и див, и не мога да го преборя.
Трябва ми само обрулен от вятъра ден
с бели облаци като хали, морска пяна,
отвята в лицето ми пак и на чайките крясъка
жален.*

*Морската шир ме зове отново,
с волен-волен чергарски живот,*

*като на чайка, като на кит, с остър вятър,
като наточен нож.*

*Трябва ми само разказ весел
на някой друг като мен скиталец,
а после сън, дълбок и спокоен
и сладки блянове душа ми да гаят.*

Беше толкова красноречиво, толкова напомняше за Пенфлийт. Беше единствената украса, от която имаше нужда помещението.

Когато Клеър седна на масата с Тревър и Моник — най-хубавата маса в помещението, до френските прозорци, които водеха към терасата, макар че беше твърде хладно да ги отворят толкова късно вечер — стомахът ѝ се свиваше. Нямахше представа как ще издържи вечерята.

— Това е приказка — каза Тревър, който седна срещу нея. — Приказка, както винаги. Трябва да ти призная, Клеър, че ние с Моник често се храним навън... наистина често... и все още не сме открили място, което да бие това тук. Приветливо е, стилно е, всичко тук е точно каквото трябва. А това не се постига лесно... знам го.

— Гордън Рамзи — каза Моник. — При него всичко е както трябва.

— Да, ама той е в друга категория, Моник.

— Това не значи, че не можем да подражаваме на стандарта им — отбеляза Лука, като придържаше стола на Моник. — Човек трябва да се цели нависоко.

Тревър насочи към него пръст.

— Харесва ми стилът ти. Да се целиш нависоко е добре.

Клеър потисна усмивката си — когато Лука започваше да се подмазва, винаги беше забавно, защото не му беше много присъщо.

— Онова, което се опитваме да кажем — продължи Тревър, — е, че се гордеем много да сме част от „Крайморската къща“.

Разсея го появата на сервитьора с бутилка шампанско.

— Точно уцелен момент! — изграчи той. — И „Тейтингер“. Любимата ни марка. Откъде знаете?

Клеър сви престорено свенливо рамене, тъй като не ѝ се щеше да признае, че беше погледнала сметката им, за да разбере какво бяха

поръчвали последния път. За светски мъж, Тревър се ласкаеше много лесно. Втори сервитър излезе от кухнята със сребърно блюдо, потънало в лед, върху което се мъдреха дузина от най-хубавите и тлъсти стриди. Той церемониално постави блюдото на масата.

Моник се разтревожи.

— Не съм сигурна дали ще ям стриди — каза тя.

— На всяка цена трябва да пробваш една — настоя Лука. — Това е храна на боговете. Прясно извадени днес от морето. По-добри не могат да бъдат, Моник.

Клеър го наблюдаваше нежно как избра една стриди, поднесе я до устните си и наведе назад глава, докато я поглъщаше. После избра една за Моник.

— Хайде — настоя той. — Просто не можеш да умреш, без да си опитала стриди преди това. Това е абсолютният вкус на морето.

Моник се усмихна престорено и пое стридата. Клеър си помисли, че когато Лука е в такова настроение, тя самата би изляла и черупката, ако я беше помолил.

Всички на масата наблюдаваха Моник, която последва примера на Лука. Тя потръпна леко, а после доби приятно изненадан вид.

— Господи — каза. — Ама доста е вкусно.

— Е, хайде тогава — каза Тревър и протегна огромната си лапа да сграбчи следващата стриди. — Щом Моник може.

Той я всмукна и кимна с наслаждение.

— Малко ми напомня времето, когато едва не се удавих в Ярмът като дете — каза той. — Но не е лошо.

— Хайде, Клеър — подкани я Лука. — Ти обичаш стриди.

Клеър погледна към блюдото. Най-малко ѝ се ядеше в момента. Но на тази среща бе жизненоважно да изглежда, че подкрепя екипа. Тя взе една и се замисли за Ник, който празнуваше с приятелите си в една кръчма надолу по реката, като се зачуди за какво ли си мислеше той.

Какво да му отговори? Какво да реши?

Всмукна стридата и се задави от солта на голямата хапка в устата си.

— Възхитително — усмихна се тя и Лука ѝ отвърна с усмивка.

Колин се промъкна в стаята, където Челси лежеше на леглото си. Спеше дълбоко, телевизорът продължаваше да работи и по тялото ѝ пробягваха разноцветни светлини. Беше заобиколена с празни опаковки от бонбоните, които ѝ беше купил, и от други сладкиши, с които очевидно се беше запасила в чантата си.

Колин постоя и я погледа как спи, както бе стоял и гледал толкова много пъти двете си деца. Това е едно от най-хубавите неща на родителството, помисли си той, да можеш да наблюдаваш децата си, без те да знаят за това, като се чудиш какво ли сънуват, като се радваш как се повдигат гърдите им, докато дишат. Обзеха го чувство на любов и желание да я закриля.

Тя беше негова дъщеря, помисли си той. Негов дълг беше да я обича и пази, да е сигурен, че получава най-доброто. Как щеше да го направи, все още не знаеше. Но нямаше да я изостави. Нямаше да позволи никога повече детето му да почувства, че е в тежест.

Не беше сигурен как да постъпи и къде да легне да спи. Не искаше Челси да изпадне в паника, ако се събуди и Карън я няма, но не му беше приятно да легне в леглото на Карън. Накрая реши да остане да спи в креслото.

Той обиколи внимателно стаята, като почисти боклуците, изключи телевизора, включи една нощна лампа и угаси централното осветление. После взе мохерното одеяло от леглото на Карън и седна в стола до телевизора. Имаше нужда от сън. Трябваше му цялата възможна енергия, за да се справи с утрешния ден и решението, което щеше да му донесе. А освен решението, трябваше на всяка цена да направи така, че Челси да прекара чудесно деня — деня, който заслужаваше.

Стридите бяха погълнати; донесоха втора бутилка „Тейтингер“. Когато сервитьорът поднесе малки глинени съдове с аспержи, запечени в карамел с естрагон, Моник извади кожена папка за документи и измъкна три екземпляра с подробна информация за местонахождението на ресторанта.

— Бях впрегнала всички агенти за недвижимо имущество в Лондон да се занимават с това — каза тя. — Разгледах седемнайсет

различни обекта. И сведох броя им до три. Ние с Тревър имаме свой фаворит, но дойде време и вие да си кажете думата.

Тя остави листовете на масата, за да ги разгледат.

— Работата е — каза Тревър, — че трябва да действаме бързо. Ако не реинвестирам бързо печалбите си тази година, ще ме отупат с яки данъци. В идеалния случай ни трябва оферта и заключителна процедура до края на лятото.

Клеър вдигна един от екземплярите с разтуптяно сърце. Нещата се развиваха твърде бързо.

— Със сигурност ще ни трябва бизнес план, нали? — попита тя. — Искам да кажа, бих искала да видя някакви конкретни цифри, преди да продължа. Като начало, един хотел в Лондон ще струва доста повече, отколкото това място тук.

Тревър махна с ръка, за да пропъди тревогите ѝ.

— Калкулаторът ни изпуши през седмицата — увери я той. — И не се тревожи, няма да се захванем с подобно нещо, без да сме си направили сметката. Абсолютно сме сигурни. И искам да подчертая, че инвестицията от ваша страна сте по-скоро вие самите, отколкото парите ви. На този етап няма да има нужда от финансово обвързване.

Моник измъкна два комплекта документи — един за Клеър и един за Лука, стегнато подвързани със спирала.

— Тук са всички изчисления — усмихна се тя. — Не очакваме от вас да подпишете веднага. Решението е твърде сериозно. Елате в Лондон и се огледайте. Кажете ни какво мислите.

Клеър се почувства неловко. Семейство Парфит се държеше твърде повърхностно и наивно — като че ли мислеха, че отварянето на хотел е въпрос само да избереш сграда и да вкараш в нея майстор готвач. Имаше най-различни неща, които трябваше да се вземат под внимание. Кои ще са потенциалните им клиенти? Туристи, бизнесмени? Колко луксозна можеше да бъде категорията им? Ресторантът ли беше по-важен или хотелът? През ума ѝ преминаха милион въпроси и не на последно място, можеха ли да се доверят на семейство Парфит. Бяха чудесни безгласни партньори с двайсетте си процента инвестиция в „Крайморската къща“, но как щеше да се промени балансът на силите при този нов обект? Все ѝ се струваше, че щеше да се промени. И колкото чаровни и щедри да изглеждаха отвън, семейство Парфит не беше натрупало богатството си само с мило

държание. Затова тя беше подозрителна към лековатия им тон. Къде се криеше уловката? Или просто се опитваха да изпомпат идеи от нея и Лука, които после сами да използват? Тя прелисти страниците, чудейки се дали пък не ги водеха за носа.

Странно, но Лука, който по природа беше подозрителен, като че ли не споделяше нейната резервираност. Клеър знаеше, че той си умираше за такъв ресторант, въпреки това се изненада от явния му ентузиазъм. Обикновено беше по-хладнокръвен.

— Хайде да го направим тази седмица — предложи той. — След дългия уикенд тук ще настъпи затишие, преди започването на истинския сезон. Можем да дойдем във вторник. Да останем няколко нощи. Хотелът ще се погрижи сам за себе си ден-два.

— Но как ще съчетаваме всичко в дългосрочен план? — попита Клеър. — Не можем да го поддържаме „Крайморската къща“ тук и същевременно да организираме нов хотел в Лондон.

— Разбира се, че можем — каза Лука. — Ако искаме да се развиваме, трябва да мислим мащабно, Клеър. Много големи готвачи постъпват точно така. Рик Стайн, Мич Тонкс. Джейми Оливър, за бога.

— Много готвачи също така фалират — посочи тя. — Исторически погледнато, твърде големият залък е класическа грешка.

— Най-голямата грешка — каза Тревър, — е да нямате богат човек с дълбоки джобове, който да ви подкрепи. Възхищавам се на предпазливостта ти. Това е една от причините, поради която искам да инвестирам във вас двамата. Вие не сте безразсъдни. Внимателно следя как стопанисват това място.

При тези думи Клеър повдигна вежди — не ѝ беше приятно да чувства, като че ли някой я шпионираше, нищо че Тревър притежаваше част от хотела.

— Но освен това вие притежавате магия. И аз искам именно тази магия.

Моник се наведе към Клеър.

— Какво да направим, за да те склоним? — усмихна ѝ се тя с най-очарователната си усмивка. — Не сме глупаци. Знаем, че не можем да го направим без вас. Е, предполагам, че бихме могли. Да го кажем другояче. Не искаме да го направим без вас.

Тревър се изсмя тихичко.

— А пък сме свикнали да получаваме онова, което искаме. Каквото и да ни струва.

Клеър се втренчи в чинията си. Беше истински кошмар. Насилваха я. Ситуацията я притесняваше, дори и без огромната тайна, която ѝ се налагаше да пази. Как ли щеше да прецени това предложение, почуди се тя, ако тази сутрин Ник не беше навлязъл отново в живота ѝ?

Тя взе единия комплект с подробности за предполагаемия хотел. Идеална къща от епохата на крал Джордж, на границата на Сохо. Представи си я. Десетина стаи, оживен ресторант, хипарски бар за коктейли...

Усети как Лука притиска крак до нейния. Тя не вдигна поглед. Знаеше, че е втренчил в нея очи, питайки я безмълвно какви игрички играе, по дяволите, и защо протака нещата. А тя трябваше да се престори на ентузиасирана. Все пак това не беше обвързване с договор.

Клеър успя да се усмихне.

— Тази къща изглежда идеална — посочи тя.

Моник се наведе.

— Тя ни е фаворитката! Разбира се, е и най-скъпата. Но нали знаете какво казват...

Моник, Тревър и Лука издекламираха в хор:

— Местоположение, местоположение, местоположение.

Клеър ги изгледа. При други обстоятелства щеше да кипи от ентузиазъм. Това беше върховната им мечта с Лука. Започнаха заедно с намерението да се наложат. Тревър и Моник бяха ключът към осъществяването на тази мечта. Но коя от мечтите си искаше да осъществи сега?

Тревър измъкна своя „Блекбъри“.

— Добре, хора — каза той. — Ще изпратя имейл на секретарката си да ви резервира места в някой наистина хубав хотел за вторник. И ще изпратя кола да ви посрещне. Не приемам отказ.

Палците му захвърчаха по миниатюрната клавиатура. Клеър си представи как в петък вечер секретарката му завърта очи, когато получава имейла. Тревър беше от хората, които очакваха подчинените му да са на разположение двайсет и четири часа в денонощието.

И точно това събуждаше подозренията ѝ. Беше чаровен, но Клеър знаеше, че чарът му се подхранва изключително от собствения му интерес. Нямаше да е лесно да работят със семейство Парфит. Макар че от това не следваше, че не биваше да го правят.

— Предполагам, че не е зле да погледнем — изрече тя най-накрая.

— Фантастично! — Моник изглеждаше доволна.

— Това не означава да — предупреди я Клеър. — Само ще погледнем.

— Щом я видите, ще я харесате — каза уверено Моник.

Клеър се усмихна.

— Ще видим.

Лука прегърна Клеър през раменете.

— Причината да обичам Клеър — каза той на Тревър и Моник, — е, защото е предпазлива. Не е като мен. Аз съм импулсивен. Клеър е моят глас на разума. Моята рейка за измерване на дълбочини. Затова сме такъв страхотен екип.

— Знам — отвърна Тревър. — Същото важи за мен и Моник. Ин и ян. А пък четиримата заедно ще покорим света.

И с триумфална усмивка той изпрати съобщението.

Анжелика чу скандала още преди да стигне до края на улицата си.

Е, поне онази част, в която ечеше гласът на майка ѝ. Труди крещеше пронизително. Анжелика знаеше, че Джеф сигурно седи на дивана кротък и спокоен, с косматото шкембе надничачо изпод тениската му. Всичко можеше да изкара Труди от търпение. Не ѝ трябваше много. Беше толкова гневна. През цялото време. На всички и на всичко.

Анжелика въздъхна. Хич не ѝ трябваше подобно нещо. Цяла вечер размишлява върху думите на Лука. Мислеше си за Лондон и дали би могла да ѝ се отвори изобщо подобна възможност. Дали наистина говореше сериозно или просто си играеше с нея. Тя си представи какъв би могъл да бъде животът ѝ. И се чудеше как, за бога, би могла да използва подобна възможност при нейните обстоятелства. Би могла да работи две вечери в Лондон, а през останалото време в

Пенфлийт? Така нямаше да изостави Дил и в същото време щеше да опита и друг живот, да направи нещо за себе си. Мисълта за подобен компромис я ободри, когато се запъти към портата, точно когато Джеф излезе през входната врата с ключовете от вана в ръка.

— Не мога повече — каза той. — Дотук. Тръгвам си.

— Не можеш да си тръгнеш — отвърна му Анжелика. — Имаме нужда от теб.

— Тя ме нарече импотентен миризлив простак.

Анжелика трепна. Нямаше представа дали беше верен първият намек, но вторият беше жесток. Джеф не беше първа хубост, но беше жестоко да го захапва за врата, заради външния му вид. Да не говорим, че и майка ѝ не беше кралицата на красотата, вече не, нито пък беше образец на чистница.

— Тя е кучка. Не ѝ обръщай внимание.

— Направих всичко, което можах, за да е щастлива. Но стигнах до заключението, че тя не иска да е щастлива.

Джеф изглеждаше абсолютно смазан, но неотстъпчив. Анжелика не можеше да го вини за това, но пък и не искаше да си върви. Без мъж в къщата, майка ѝ беше десет пъти по-непоносима. Труди не можеше да функционира без мъжко одобрение.

Изведнъж на горния етаж се отвори прозорец и от него изхвърча голям чувал за боклук. Анжелика и Джеф се хванаха за ръце и хукнаха да се спасяват, като застанаха под уличната лампа, докато Труди се надвесваше от прозореца.

— Вземай си проклетите лайняни дрехи и дим да те няма.

Тя затвори прозореца с трясък.

Джеф и Анжелика се спогледаха.

— Тя е луда. Знаеш го, нали — каза му Анжелика.

— М-м-м... да. Стигнах до това заключение. — Той отиде бавно до чувала и го вдигна. — Вие останалите ще се оправите ли?

Анжелика сви рамене.

— Ще се наложи.

— Дръжте я по-далеч от пиячката.

— Как? — въздъхна Анжелика. — Да знаех поне какво иска.

— И тя самата не знае — каза Джеф.

— Добре е само когато е бременна. Но това не е решение. Бездруго е твърде стара.

— Имаш номера на мобилния ми. — Джеф неловко протегна ръка и я потупа по рамото. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен. Не е проблем.

— Ти беше твърде добър за нея, знаеш ли?

Джеф се втренчи в краката си.

— Знам, че не съм Джордж Клуни и не нося у дома купища пари, на я обичах...

Сърцето на Анжелика се изпълни с жалост. Горкичкият Джеф, беше пропилял твърде голяма част от живота си с майка ѝ.

— Не губи ни минутка повече, Джеф. Тя е неблагоприятна крава. Луда, неблагоприятна крава.

В къщата с пълна сила гръмна музика. Стените се разтресоха. Проклетите „Флитуд Мак“.^[1] Майка ѝ си въобразяваше, че е Стиви Никс.^[2] Анжелика вече не помнеше броя на опитите ѝ да изпълни „Сънища“ по време на караоке вечерите.

Джеф изду бузи и се почеса по главата.

— Къде ще идеш сега? — попита го Анжелика.

— У майка ми. Там поне знам какво мога да правя и какво не — той погледна надолу. — Мъчно ми е за Дил. Щях да го водя на футбол.

Анжелика отмести поглед, защото почувства, че ще се разплаче. Джеф се държеше великолепно с Дил. Често го водеше на малки екскурзии. Това сваляше донякъде напрежението. Но не можеше да очаква от него да продължава, след като Труди вече го беше изритала.

— Дил ще е окей — увери го тя. — Той има мен.

Тя разпери ръце да прегърне Джеф, като задържа дъх, за да не видиша миризмата на леко застояла пот, замаскирана с евтин лосион за след бръснене. После го проследи с поглед, докато слизаше бавно по хълма, за да открие вана си и да отиде при майка си в Сейнт Остъл.

Джеф имаше добро сърце, да, а това означаваше много. Но дълбоко в душата си Анжелика разбираше неудовлетворението на майка си. Гадното държане беше много по-привлекателно от добротата. Достатъчно беше да вземе собствения си случай. Да се ядосва на това копеле Лука и да го смята за толкова по-привлекателен именно заради това.

Ами къде беше нейният Джеф? — почуди се Анжелика. Някоя добра душа, която да я направи щастлива. Може би, ако си имаше един Джеф, нямаше да се заплесва толкова.

Тази вечер наблюдава как Лука влезе в салона за хранене с Клеър и семейство Парфит. Би дала дясната си ръка да е на мястото на Клеър — да чертае и планира с тях. А по лицето на Клеър се виждаше, че тя би предпочела да е, където и да било другаде.

Странно, помисли си Анжелика, *как винаги искаме онова, което не можем да имаме.*

Стегна се и влезе да намери майка си.

Гледката беше позната. Всекидневната приличаше на кочина. Дил и двете ѝ полусестри очевидно бяха вечеряли пред телевизора и просто бяха оставили чиниите си, без да ги вдигнат. Някой беше купил кофа с пуканки и половината от тях бяха стъпкани върху кафеникавочервения килим. Коженият диван, купен с разсрочен четиригодишен безлихвен кредит, който някога беше гордостта на помещението, беше одран, ожулен и разпран и пълнежа му надничаше навън. Имаше половин бутилка с някаква газирана напитка без капачка, няколко пластмасови чаши, разхвърляни навсякъде, и две празни бутилки от евтино вино от гаражния магазин.

Труди кършеше бедра в средата на стаята в такт с музиката, с разпиляна по раменете дълга руса коса с цъфнали краища и размазан грим. Пушеше и жестикулираше, изцяло погълната от музиката, с напрегнато съсредоточено лице.

— „Върви по своя пъ-ъ-ъ-т“ — пееше тя фалшиво, насочила фаса си към Анжелика, преди да вдигне високо ръце и да ги размаха.

Беше абсолютно къркана. Докато гледаше безнадеждната си, негодна за нищо и безполезна майка, Анжелика проумя, че всичките ѝ мечти за евентуален нов живот в момента определено бяха попарени.

— Защо трябва да разрушаваш всичко, което някога е било хубаво в живота ни? — изкрещя тя. — Защо все ти си важната?

Труди я погледна неразбиращо. Нямаше смисъл да крещи. Беше се отнесла твърде далече.

Анжелика напусна стаята, кипяща от гняв. Вдигна поглед и видя Дил горе на стълбите. Пижамата му с щампа на „Супер Марио“ бе вдигната наполовина и едва прикриваше корема му. При първа възможност трябваше да хване влака за Ексетър, за да му купи някои неща от „Праймарк“. Толкова бързо растеше.

— Не мога да спя — оплака се той кисело и сънено.

Тя изтича нагоре по стълбите.

— Хайде. Да те върнем в леглото.

Гушна се до него и зави и двамата през глава, за да заглуши музиката. Той скоро задиша до нея равномерно, заспивайки отново. Анжелика го притискаше здраво до себе си. *Ето това е любов, помисли си тя. Това има значение. Как може да си помисли изобщо да го изостави?*

---

[1] Британско-американска рок банда, създадена в 1967 г. в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Стефани Лин „Стиви“ Никс е американска певица и автор на текстове, която работи с „Флитуд Мак“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Минаваше полунощ, една след друга вратите са затваряха и светлините в хотела гаснеха. По това време в разгара на лятото в Пенфлийт все още щеше да е оживено, но сезонът едва започваше и беше твърде рано за пиянски крясъци и веселби. Дори и ергените си бяха легнали с мисълта, че ще трябва да станат рано, за да плават с яхта, а знаеха от опит, че махмурлукът и морето бяха лоша комбинация и си пазеха силите за празненството следващата вечер. Сградата потъна в блажено спокойствие, докато нощта обгръщаше стените ѝ със своята мекота.

В най-горната стая Лука лежеше на леглото по боксерки, със скръстени зад главата ръце. На светлината на лампата тялото му изглеждаше слабо и изваяно, а очите му — потъмнели от изпитото вино.

— Ела тук — каза той и протегна ръка.

Клеър се поколеба на вратата на банята, пристягайки кимоното още по плътно около тялото си.

Трябваше да се престори на болна. Нямахше алтернатива. Нямахше начин да прави секс с Лука тази вечер. Той щеше да очаква секс и обикновено тя се наслаждаваше на възможността да се люби с него, след като бяха прекарвали заедно вечерта. Твърде често той оставаше в кухнята до късно и докато стигнеше до леглото, тя вече беше заспала. При всеки друг случай тя би се насладила на лукса да разполага изцяло с вниманието му.

Нямахше смисъл да го чака да заспи. След като е правил секс той угасваше като свещ. Но нямахше да миряса, докато не бъде задоволен.

— Каква изумителна вечер — каза той. — Мисля, че ще заковем сделката, Клеър. На път сме. Направо да не повярваш? Хотел в Лондон.

— Още не сме казали да — отвърна му тя, докато вървеше боса към леглото. — Има много неща за обмисляне.

— Да, ама е фасулска работа, нали? Те дават парите, ние влагаме време. Никога повече няма да ни се предостави такава възможност.

Клеър се поколеба. Не искаше да изтъква точно сега всичките си възражения. Беше изморена и объркана. Ако започнеше да търси слаби места в проекта, Лука нямаше да я остави на мира. А на нея ѝ трябваше време да помисли. Колкото по-бързо заспеше Лука, толкова по-добре.

Затова тя само се усмихна.

— Късметлии сме.

— Това ме подсети за нещо друго — каза Лука. — Нещо, което обмислям от известно време.

— Какво?

Клеър седна колебливо на ръба на леглото, като си придаде вид на заинтересувана, чудейки се кога да спомене, че не се чувства много добре. Можеше да обвини за това стридите.

Той вдига към нея очи с усмивка.

— Омъжи се за мен, Клеър.

На Клеър сега наистина ѝ призля.

— Какво? — усети как лицето ѝ побледнява. — Сигурно се шегуваш.

През лицето на Лука премина тъмна сянка.

— Не очаквах точно такава реакция.

Тя се разсмя нервно, за да спечели време.

— Просто съм... изненадана. Не ми изглеждаш семеен тип.

— И в собствените си очи не изглеждам така.

Той се примъкна по-близо до нея, надникна в очите ѝ, докато галеше бедрото ѝ от вътрешната страна под копринената тъкан на кимоното. В момент като този обикновено тя се разтапяше.

— Но знаеш ли... може би си ме накарала да порасна. Помогна ми да осъществя мечтите си, Клеър. Това означава много за мен. Ти означаваш много за мен. Искам да ти призная това. А има ли по-добър начин да го направя от този?

Клеър нямаше представа как да реагира. Ако ѝ го беше казал двайсет и четири часа по-рано, тя щеше да плаче от радост и пламенно да приеме предложението му. Сега се ужаси. *Как, по дяволите, ще успее да се измъкне?* Лука не беше от хората, които щяха да приемат спокойно отказа на предложението му за брак.

Той се изтърколи на другата страна и се изправи. Обхвана я паника. Не искаше да започва кавга.

— Съжалявам. Не исках да прозвуча неблагодарно. Просто съм шокирана...

Тя млъкна. Той ровеше в чекмеджето на нощното си шкафче, докато я гледаше с усмивка. Намери онова, което търсеше и го вдигна към светлината.

Беше кутийка. Малка кутийка, която можеше да съдържа само едно нещо. Тя усети как я разтърсва ледена тръпка, докато той заобиколи леглото и седна до нея.

— Ако не го харесваш или не ти е по мярка, можем да го сменим.

Това не можеше да е истина. Лука не беше такъв човек. Дори и в най-смелите си мечти Клеър не беше сънувала такъв момент. Но тя продължи да гледа безмълвно, докато той отвори кутийката и извади пръстена, като го хвана благоговейно с показалеца и палеца си, пресегна се за лявата ѝ ръка и върна кутийката обратно върху нощното шкафче.

Погледна я с трескав от възбуда поглед.

— Искам да се оженим, Клеър. — И преди тя да запротестира, той плъзна пръстена на пръста ѝ. — Искам да се оженим тук. На терасата. Веднага щом можем. Искам да се впуснем в това ново начинание като съпруг и съпруга.

Тя сведе очи към ръката си. Пръстенът беше съвършен. Любовен възел от кафяви диаманти — необикновени, дискретни, елегантни. Едва ли тя самата би могла да си избере нещо по-хубаво.

Преглътна. Сякаш устата ѝ бе пълна с пясък.

Той я гледаше.

— Клеър?

Клеър изпита диво желание да избухне в смях. Боже, каква комбинация се получи от мечтите и кошмарите ѝ! *Нима можеше да откаже?* Не можеше. Не и без да разкрие онова, което се беше случило между нея и Ник. Сцени от скорошното им любене преминаха през ума ѝ, прекъснати рязко от образа ѝ в бяла булчинска рокля на терасата, като миналото, настоящето и бъдещето ѝ се извиха в безкраен кръговрат.

— Не знам какво да кажа... — едва отрони тя.

Пръстенът изгаряше пръста ѝ, горещият метал се впиваше в плътта ѝ.

— Да! Само това трябва да кажеш! Да.

Той я сграбчи, притисна я към себе си, надникна в очите ѝ.

— Да... — пророни тя.

Какво друго можеше да каже? Лука летеше на крилете на романтичния си жест — нямаше да приеме отрицателен отговор. Той я прегърна и я целуна с дива страст, за която тя досега само мечтаеше. Паднаха върху леглото.

Не, помисли си Клеър. Моля те, това не може да е истина. Той целуваше врата ѝ, дърпаше връзките на кимоното ѝ. Когато разтвори хлъзгавата коприна, тя отчаяно се опита да измисли как да избегне това. Лука я издърпа върху себе си, като я галеше с ръце и милваше гърдите ѝ.

Имаше само едно решение. Тя отблъсна ръцете му.

— Чакай, чакай! — каза му с игрив тон и вдигна предупредително пръст. — Не пипай. Само остани да си лежиш така и дръж ръцете си мирни.

Хвърли му порочна усмивка, без да сваля поглед от очите му и той ѝ се усмихна в отговор, проумявайки намерението ѝ. Нямаше да ѝ откаже. Тя го възседна и прокара пръсти по гърдите си, с коси разпилени по раменете. Докато я гледаше, очите му помътняхха от похотливо възхищение.

Клеър се наведе и като змия се плъзна надолу по гърдите му, като го целуваше и лижеше, дразнеше го с език и коси, докато стигна до пениса му. Пое го нежно с устни и той простена. Хвана го. Нежно и опитно завъртя език около него, задвижи устни нагоре и надолу, докато получи желания резултат. Той стисна ръцете ѝ, докато свършваше, стегна тялото си за цели десет секунди, докато не падна назад, очевидно изтощен, като дишаше тежко.

Минути по-късно вече се унасяше. Клеър го погледна и не можа да устои да не прокара пръсти по стомаха, гърдите и раменете му. Винаги ѝ се искаше да го докосва. Въпреки това, красотата му вече не ѝ беше достатъчна, дори и съчетана с енергията и жизнеността, която той внесе в живота ѝ. Тя копнееше за нещо по-нежно, по-меко, по-дълбоко.

Изтърколи се встрани и остана по гръб, с очи приковани в тавана. После вдигна ръка и се загледа в пръстена. Той блещукаше в полумрака. За миг това я омая.

Беше всичко, което би могла да си пожелае.

* * *

Тревър Парфит не беше религиозен въпреки всичко, през което беше преминал. Но докато стоеше на балкона на спалнята си и гледаше звездите, обсипали мастиленосиньото небе, се почуди дали пък това не беше грешката му, дали там горе нямаше някакво по-висше същество, към което да се обърне за помощ.

Нито една сделка не беше по-важна за него от тази. А той бе сключил не една или две навремето си. Не беше и доходна като сделка — всъщност, можеше да се обзаложи, че ще изгуби доста пари, поне в началото. Собственият му таен бизнес план, онзи, който не бе показал на никого, показваше значителни загуби поне през първите три години, защото Тревър беше реалист. Който и да отвореше хотел при сегашната ситуация, трябваше да очаква загуби, докато не си гарантира лоялността на постоянните си клиенти.

Не, причината този нов хотел да означава толкова много за него, бе, защото той означаваше толкова много за Моник.

Той хвърли поглед към леглото и съпругата си. Тя спеше дълбоко и щеше да продължи да спи до девет идната сутрин, благодарение на хапчетата. Нямаше начин да заспи без тях. След години на обикаляне из стаите, зяпане през прозорците и пушене на цигари (които в крайна сметка успя да я накара да спре) той успя да се наложи. Изпрати я на лекар. Не искаше Моник да взема успокоителни, но трябваше да спи. Иначе щеше да полудее.

Тази вечер по време на вечерята тя сияеше и блестеше, досуц като някогашната Моник. Утре щеше да ги очарова и придумва. Продължаваше да бъде идеалната домакиня. Можеше да се включва и изключва като такава, като че ли завърташе кран на чешма. Само той знаеше истината. Тя беше като призрак, призрак, който с усилие на волята можеше да се върне от страната на мъртвите, когато това е

необходимо, само за да свали маската и да се свие в мъртвата си същност веднага щом вниманието се отклонеше от нея.

Тревър потръпна, когато един облак закри луната и водата отдолу почерня. Отиде до минибара и извади миниатюрна бутилчица с бренди. Докато парливата течност се плъзгаше по гърлото му, той си помисли за Лука и Клеър. Беше почти сигурен, че Лука е захапал стръвта. Не ставаше за покерджия, помисли си Тревър. С годините се беше научил да разчита много добре настроенятията на хората.

Не, Клеър беше слабото звено. Клеър имаше резерви. Клеър беше човекът, към когото трябваше да насочи усилията си. Имаше нещо, което я възпираше. Тревър още не беше сигурен какво е то. Трябваше да поговори с нея насаме, да спечели доверието ѝ и да успокои страховете ѝ.

И може би начинът да направи това беше да ѝ се довери. Той погледна към провансалското легло с табла, отрупано със спално бельо и декоративни възглавници, меки като пух. Сред тях лежеше Моник, неподвижна като Спящата красавица. Моник мразеше хората да знаят подробности за тях. Разбира се, старите им приятели знаеха. Но по-новите им познати, сред които Лука и Клеър, не бяха в течение на истината за нея. Не беше уместно, твърдеше Моник. Нямахте причина хората да знаят. Тревър винаги бе зачитал желанията ѝ — готов на всичко, само тя да успее да се справи — но усещаше, че моментът е подходящ да разкрие тайната на Клеър. Нямахте защо да уведомява Моник.

В стаята два етажа по-нагоре Ник въздъхна и погледна часовника си. Минаваше един и половина. Отдавна вече трябваше да е заспал, но не се получаваше. Той отхвърли завивката си, стана от леглото и застана до прозореца, наблюдавайки как луната срамежливо надникна зад един облак, като момиче зад завесата на някоя съблекалня. Помисли си дали да не се надвеси през прозореца, за да изпуши една цигара. Знаеше от опит, че това нямаше да задейства противопожарната аларма. Но някак си не му се щеше да нарушава правилата в хотела на Клеър. Може би трябваше да излезе навън, да се разходи на чист въздух и да си проветри главата. Беше изпил доста тази вечер, но далеч не толкова колкото повеляваха стандартите на

ергенските вечери. Въпреки това се чувстваше объркан, потиснат и изплашен, сякаш като резултат от изпитите коктейли, вино и текила. В съседното легло Гюс се обърна и седна. По дяволите, помисли си Ник. Искаше да остане насаме с мислите си.

— Какво има, приятелю?

— Не мога да спя.

— Да не те хваща шубето?

Въпросът беше добродушен. Ник не отговори. Не беше въпрос на шубе. Беше много по-сложно от това.

Той погледна към Гюс, който го зяпаше въпросително. С Гюс бяха добри приятели от пет години. Е, нямаха зад гърба си общи детски или ученически спомени, но бяха извършили няколко бизнес сделки заедно, които определено изискваха доверие. Беше сигурен, че можеше да му сподели.

Ако Филипс или Шримп бяха тук, може би щяха да знаят какво да направи. Историята им беше известна. Но той не ги беше виждал от четвъртък и не можеше изневиделица да се обади на никого от тях по това време на нощта.

— Не знам какво да правя, Гюс.

— Хей! — Гюс смъкна крака от леглото. — Това твоето са просто нерви, остават няколко дни до сватбата. Щеше да си ненормален, ако не те стягаше шапката. Крачката е сериозна.

— Не е това.

Тонът на Ник накара Гюс да свие вежди.

— Тогава какво е?

— Момичето, което е собственичка на този хотел. Клеър.

— Онази хубавичката? С... — Гюс показа с ръце много коса. — Нали не си хлътнал по нея?

— Тя ми беше... гадже. Излизах с нея, когато мама почина. Разделихме се. Беше доста неприятно.

— Ъ-хъм — кимна Гюс, съвсем сигурен, че има още какво да чуе.

Ник го погледна с болка в очите.

— Тя беше любовта на живота ми. Какво да ти кажа? И ето я тук. Седмица, преди да се ожения се появява отново в живота ми.

Гюс се плъосна обратно на леглото със стон.

— Не казвай, че това те е накарало да се разколебаеш.

— Разбира се, че ме накара! — Ник се извърна от прозореца и закричи из стаята. — Никога не съм спирал да мисля за нея, Гюс. Дори и сега, след дванайсет години. Мисля за нея всеки час. Къде е, какво прави, с кого е. А сега знам.

— Е, добре. Сега знаеш. Тя е добре и е щастлива. Има доста готино гадже... партньор... какъвто и да е. И сега можеш да продължиш. Да сложиш кръст.

— Не е толкова лесно.

Ник седна на леглото си с лице към Гюс.

— Казах й... трябва да реши през уикенда. Ако иска да дойде с мен, ще отменя сватбата.

— Не можеш да направиш това, Ник! — При други обстоятелства възмущението по лицето на Гюс щеше да е комично. — Не можеш да го направиш. Ами Софи? Няма начин да й причиниш подобно нещо...

— Защо не? — Ник не сваляше поглед от приятеля си. — Сигурно ще е по-добре, отколкото да се ожения за нея, след като обичам друга?

Гюс изглеждаше скандализиран. Прииска му се да не беше споделял нищо. Гюс нямаше да му каже нищо повече от онова, което той вече знаеше. Съветите му само щяха да задълбочат дилемата на Ник.

— Но ти обичаш Софи! — настояваше Гюс. — Не можеш да спреш да обичаш някого просто така.

— Да, но има любов? И... — Ник млъкна, несигурен какво да каже, без да прозвучи глупаво. — Любов. С главно Л.

Гюс стана и отиде до минибара, отвори вратата на хладилника и извади две миниатюрни бутилчици „Джак Даниелс“. Отви капачките, връчи едната на Ник и изпи своята почти на един дъх.

— Над стотина гости — изрече най-сетне. — Всичко уредено. Нов апартамент, за бога. Ти трябваше да се нанесеш в нов апартамент...

— Не е твърде късно да се оттегля.

— Ама ти сериозно го мислиш, нали? Всъщност вече си го обмислил.

— Имаш ли представа какво изпитва човек, когато от живота му изчезне някой, когото обича? Изчезне безследно, за една нощ. До края

на живота си не спираш да се чудиш какво се е случило. Не казваш просто „добре де“ и забравяш за това. Случката опетнява всичко. Тя те... преследва. Няма ден, в който Клеър да не е била първият човек, за който се сещам, когато отворя очи...

— Мамка му — каза Гюс. — Лошо.

И метна миниатюрната бутилчица в кошчето.

— И какво мисли тя?

— Не знам — отвърна Ник с нещастен вид.

— Би трябвало да имаш някаква представа. Би трябвало... да знаеш дали се е зарадвала да те види или не. Искам да кажа, тя беше ли... учтива? Споделя ли чувствата ти? Хвърлихте ли се в прегръдките си един на друг?

— Е, не, не и пред всички. Обаче...

Ник реши, че ще е по-добре да не признава повече.

— Какво?

— Нищо.

— Хайде. Разкажи ми историята.

Ник погледна през прозореца.

— Дойде тук преди вечеря. Беше доста очевидно, че споделя чувствата ми.

— Под „доста очевидно“ имаш предвид...?

Гюс се втренчи в него, нетърпелив да чуе нещо повече. Когато Ник отказа да срещне погледа му, той включи.

— О, божичко. Ти си я изучал.

— Не казвай „изучал“.

— Господи, Ник. Седмица преди сватбата си. Ужасно! — Като всеки кум Гюс изглеждаше разстроен да чуе подобна новина. — И какво ще правиш сега?

— Чакам я да реши. Нямахме възможност да поговорим за това, както трябва.

— Не... но явно сте намерили време да поомачкате чаршафите в името на доброто старо време.

Ник го изглежда вбесен. Гюс вдигна ръце.

— Извинявай, но не мога да се отърва от мисълта за едно мечтано чукане в последния час.

Ник изведнъж го сграбчи за тениската и поднесе юмрук към гърлото на Гюс.

— Това не е мечтано чукане, разбра ли? — изръмжа той. — Тя е любовта на живота ми.

Гюс го погледна с изпепеляващ поглед и махна ръцете му, като вместо това положи своите на раменете на Ник.

— Не — каза той. — Повтаряй след мен. Тя беше любовта на живота ми. Софи е любовта на живота ми. Софи, която в момента има моминска вечер. Софи, която те обича и обожава. Софи, която ще застане до теб в събота и ще каже „Да“... — Той пусна Ник и започна да търси дрехите си в хаоса. — Трябва да тръгнем веднага. Вземам те със себе си.

Грабна джинсите си и започна да ги навлича.

— Не бъди идиот. Забрави ли, че не може да шофираме. И двамата пихме твърде много.

Гюс спря и остави джинсите да се свлекат до глезените му.

— Току-що проумях. Вината е изцяло моя. Аз избрах това място. — Той обори глава в ръцете си в полупияно отчаяние.

— Това е съдба — каза Ник.

— Дрън-дрън — отвърна Гюс. — Това е трън в задника, ето какво е.

Ник седна на леглото.

— И сега какво да правя?

Гюс изрита джинсите си.

— Ти си влюбен в идеята да си влюбен. Пометен си от романтичността на случая. Стегни се, Ник.

Ник заби поглед в пода. Само ако можеше да поговори с Клеър, да обсъди с нея всичко. Миналото, настоящето. Тяхното бъдеще.

Но Лука не приличаше на човек, който щеше да посрещне любезно бившето гадже на собственото си гадже, ако почука на вратата посред нощ за задушевен разговор. А Ник не можеше да прецака по този начин живота на Клеър. В крайна сметка, ако тя не споделяше чувствата му, щеше да остане да живее своя живот. А Ник я обичаше достатъчно силно, за да не изгори мостовете ѝ.

Ако искаше да бъде с него, тя щеше да дойде.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

На другата сутрин Клеър се събуди малко преди зазоряване. Знаеше, че няма смисъл да се опитва да заспи отново, затова навлече най-размъкнатите си дрехи и слезе в кухнята, за да си направи кафе с мляко и двойно еспreso. Чувстваше главата си изпразнена от безсънната нощ. И преди на Лука да му хрумне да прави сънен секс рано сутринта...

Стоеше на терасата с кафето си и потръпваше във влажния сутрешен въздух. Над пристанището се стелеше прозрачна мъгла, но високо над нея слънцето си пробиваше път. След половин час щеше да е спечелило битката и мъглата щеше неохотно да се изпари, като разкрие лодките и селото на далечния бряг. Денят щеше да е великолепен.

Тя издърпа един стол и седна, вдигайки босите си крака върху дървения парапет, обвила чашата с пръсти. Единственият признак за живот до момента бяха чайките, макар че не след дълго първите рибари също щяха да вдигнат платна. Тя огледа терасата, мястото с най-идеалното положение в Пенфлийт, с поглед към морето и надолу към реката, като тучните дървета на отсрещния бряг смекчаваха гледката и я правеха още по-вълшебна.

Нямаше съмнение по въпроса. Мястото беше идеално за сватбен прием — вече няколко такива церемонии се бяха провели тук. Щяха да разпънат голяма тента-платно над терасата. Щяха да увият парапетите в зеленина, кремави цветя и ивици воал. Джазтрио щеше да изпълнява мелодии на Били Холидей; дългата маса щеше да се огъва от *plateau de fruits de mer*^[1], а вместо обикновената сватбена торта щеше да има огромна целувчена торта с едри ягоди, полята с бял шоколад. Нямаше защо да се преструва, че не си го беше представяла никога — всички момичета си представяха идеалната си сватба, нали, дори и да не си признаваха? Тя изобщо не вярваше, че нейната някога щеше да се сбъдне.

Или че когато настъпи този ден, това щеше да е последното нещо, което би си пожелала...

Клеър завъртя пръстена върху пръста си. Какво да измисли, за да не го носи? Не можеше да каже, че не ѝ е по мярка и се страхува да не го изгуби, защото ѝ лепваше точно на пръста. Тя го свали и го завъртя в длан. Можеше да го изпусне върху дървеното дюшеме на терасата и той щеше да се изтърколи в някоя пукнатина и да падне долу във водата. Тя щеше да се престори на отчаяна. Нямахше да е трудно.

Утринното слънце най-сетне си проби път и заблестя в розово-кафеникавите диаманти. Никога не би предположила, че Лука ще прояви такъв идеален вкус за годежен пръстен. *Кога го е купил?* — почуди се тя. Кога е успял да отиде при бижутер, да разгледа предлаганата колекция и да избере този пръстен? Откога бе планирал това предложение? Тя не бе забелязала никакъв знак. Дори не ѝ беше намекнал.

Лука, който винаги я държеше на нокти. Лука, комуто никога не вярваше докрай, защото очевидно беше негодник, макар че именно това я привличаше.

Всички я предупреждаваха за него. И мъжете, и жените. Всички го обожаваха, защото беше страхотен в компания, купонджия до мозъка на костите, но всички бяха наясно за недостатъците му. Описваха го като играч, като вълк в овча кожа, като човек, който се интересуваше само от себе си. Пияница и женкар. Халосен патрон. Направо невъзможен. Кошмар.

Ще те съдвече и ще те изплюе, а ти няма да го преживееш — предупреди я едно момиче, което го познаваше от доста време. Клеър само се усмихна. Беше преживяла много повече от егоцентризма на някакъв фукльо, който се мислеше за Божи дар. Ако не друго, това поне правеше предизвикателството по-примамливо. Беше постъпила като класическо добро момиче — смятайки, че ще опитоми лошото момче.

Божичко, изведнъж осъзна тя със свиване в стомаха, докато нахлуваше пръстена обратно, май че го беше опитомила.

Звукът на телефона предупреди Ник, че има съобщение.

Той полежа още миг. Знаеше от кого е и нямаше желание да го прочете.

После обаче протегна ръка и взе телефона.

„Хей! Как ти е главата? Тук не сме много зле. Ще закусим и ще хукнем по магазините. Пожелавам ти прекрасен ден, xxxx“

Не знаеше какво да отговори. Можеше да не отговаря и да се оправдае с лош сигнал. Но това му изглеждаше някак си подло. Пръстите му захвърчаха по клавиатурата.

„И тук не сме направили главите. Очаквам да прекарам деня в морето. Поздрави момичетата и се забавлявайте, х“

Представи си ги шестте, седнали около масата в хотела, как се наслаждават на декадентски греховната солидна английска закуска, въпреки че знаеха, че ще трябва да влязат в роклите си другата събота. Софи щеше да е безупречна, с току-що изкъпани руси коси, които падат по раменете ѝ. Щеше да е облечена с джинси и комплект блуза с жилетка, с блестящи очи, готова за настъпващия ден, организиран до последното капучино. Софи никога не оставяше нищо на случайността. Не че беше досадна, но обичаше да има план. Смяташе, че по този начин човек получава максимума от живота. Сигурно беше изпратила по електронната поща на всички момичета подробен маршрут за уикенда. Те бяха свикнали с нейната взискателност и като че ли я обичаха още повече заради това. И Ник знаеше, че всички щяха да се забавляват до дупка. Софи щеше да е проучила всичко подробно — хотела, ресторантите, спапроцедурите, баровете — щеше да е запазила най-хубавите маси, както и всичко възможно, за да задоволи всичките им изисквания. В крайна сметка, това беше просто продължение на задълженията ѝ като организатор на събития — бяха се запознали, когато Ник достави вината и шампанското за отбелязване

на Златната купа, което тя бе организираща в градината на богат клиент. Ник си спомняше всичко пределно ясно, видя я да обвива подпорите на беседката с жълт воал, а тениската ѝ се вдигна, разкривайки талията ѝ, когато протегна нагоре ръце.

Сега не можеше да мисли за нея. Зави главата си с възглавницата в опит да потисне спомена. Но ето че тя се обърна към него, очарователна и непринудена, като го насочи към мястото, където искаше да остави виното... а после се разсмя притеснено и му се извини, след като разбра, че той е директор по продажбите, а не момчето за доставка. Тогава на „Мелкиор Барне“ не им достигаше персонал. Тя настоя да го заведе в кръчмата от другата страна на улицата за по едно питие и да му се извини.

След осем месеца бяха сгодени.

Обичаше ли я? Да, абсолютно, обичаше я. Обичаше неустрашимия ѝ ентузиазъм, невъзмутимото ѝ спокойствие, увереността ѝ. Начинът, по който винаги изглеждаше перфектна. Начинът, по който получаваше онова, което искаше, без да се прави на принцеса. Знаеше, че животът му с нея щеше да е организиран — в никой случай нямаше да е натъпкан в тесни рамки, а приятно спокоен, без неочаквани катаклизми или драми. Той очакваше с нетърпение да се ожени за нея, да свие гнездо и да създадат семейство.

Нещо обаче липсваше. Никога не му се приискваше да зарови лице във врата на Софи и да се изгуби в тялото ѝ. Устните му не потръпваха като от електрически ток, когато ги прокарваше по кожата ѝ. Не я сънуваше като далечна сянка, която не може да достигне.

Не искаше да умре в ръцете ѝ.

Всеки път, когато се сетеше за Софи, Клеър я засенчваше. Всеки път, когато си помислеше за предстоящата сватба и момента, когато се обръща към булката при олтара си представяше лицето на Клеър. Клеър изпълваше главата, сърцето и душата му.

Беше се примирил подсъзнателно, че вероятно човек изпитва подобно нещо към някой друг един-единствен път в живота си. Също така беше приел, че вероятно животът би бил по-лесен с човек, който не те кара да се чувстваш по такъв начин. С положителност щеше да има по-малко страст, но много по-лесно щеше да живее, да прави кариера и да има семейство с човек, когото обича и уважава, но който не витае в мислите му всеки час, когато е буден.

Като Клеър. През годините се чудеше дали пък не я беше превърнал в творение на въображението си, защото не можеше да я има? Но сега, след като я беше видял, след като я беше докоснал отново, знаеше, че това не е така. Магията, привличането, копнежът, чувството, че Клеър е човекът, не изчезваха. Софи никога не би могла да събуди у него подобни чувства.

И ако Клеър решише, че не е правилно да останат заедно, можеше ли той да се ожени за друга жена, след като знаеше, че сърцето му принадлежеше на нея?

Междувременно трябваше да изтърпи докрай ергенския си уикенд. Шестимата щяха да си наемат яхта за деня. Вдигаха котва в десет часа — до това време трябваше да са станали, облечени и закусили. Той погледна часовника си. Седем часът. Салонът за хранене отваряше всеки момент. Но ако я видеше, той нямаше да може да закуси. Реши да поръча закуска в стаята.

Според собствения му опит, светът винаги изглеждаше по-приятеллив след голям сандвич с тлъст резен бекон.

Дан и Лора слязоха първи на закуска в събота сутринта. Седнаха до прозореца, за да се наслаждават на гледката.

Дан беше на седмото небе. Поръча си класическа английска закуска, протегна удобно крака и с въздишка на задоволство отвори съботния „Индипендънт“.

— Господи, страхотно е да не трябва да препускаш към някоя църква в проклетия Котсуолдс — подхвърли той, отпивайки глътка от великолепното кафе.

В съботите той често снимаше сватби — повече на приятели или приятели на приятелите, отколкото официално, но понеже искаше приемлива цена и не се мотаеше наоколо с безкрайни размествания на роднините и приятелите на булката, беше станал доста популярен.

Лора отпи от прясно изстискания сок от розов грейпфрут, с чайник с „Ърл Грей“ пред себе си. Поръча си гъби на препечена филийка пълнозърнест хляб, въпреки че не беше гладна. Щеше ѝ се да не е толкова нервна и стомахът ѝ да не се преобръща. Двамата с Дан за пръв път бяха за по-дълго време някъде сами. За пръв път беше в такъв хотел с някого.

Ваканциите с Марина винаги бяха хаотични пътувания по разни къмпинги с други самотни майки и орди дечица или пък виличка под наем; никога не стигаха пари за хотел. Когато ходеше на конференции по работа, отсядаше в безлични невзрачни вериги хотели. Но никога не бе отсядала в толкова изискан хотел.

Изведнъж ѝ се допря да се откаже от целия лудешки план. Стресът разваляше онова, което би трябвало да бъде прекрасен романтичен уикенд. Тя беше будна от зазоряване, не спираше да премисля доколко е разумно онова, което се канеше да направи. Продължаваше да се съмнява във вероятността за щастлив край. Опитваше се да не товари Дан твърде много със съмненията си. Не ѝ се искаше да му писне от прекалената ѝ емоционалност. Боеше се да не се превърне в досадница.

От друга страна, не можеше да престане да мисли за Тони Уестън. Какво прави той в момента — дали обича да се излежава или пък става рано да си купува вестник. Чудеше се кой ли вестник чете. „Индипендънт“ или „Таймс“, или може би „Гардиън“? Дали сега го прелистваше? Или пък се подготвяше за идването ѝ, като подреждаше хартията, моливите, четките и тубите с боя? Дали се чудеше каква ли ще е ученичката му през този уикенд? Как ли си я представяше? Жена на средна възраст, която се опитва да се почувства по-млада? Изтощена майка, която се е поглезила с един уикенд само за себе си?

Едва ли обаче, размишляваше тя, докато сервитьорката ѝ поднесе закуската, си представяше отдавна изгубена дъщеря, която не е подозирал, че има.

Тя взе вилицата си и бодна една гъбка, сочна от разтопеното масло.

— Какво ще правиш днес? — попита тя Дан.

Той я погледна над вестника.

— Не се тревожи за мен. Чувствам се прекрасно. — Кимна към гледката навън. — Честно казано, мога да остана тук цял ден и да гледам пристанището.

Лора проследи погледа му. Можеше лесно да изпрати на Тони Уестън имейл за отказ от уроците му. Можеше да прекара целия ден Дан.

Но тогава никога нямаше да разбере.

Когато Челси се събуди в осем сутринта, Колин вече беше станал и се беше промъкнал в стаята си да вземе душ и да се облече. Завари я застанала до прозореца с дръпнати пердета, загледана в морето.

— Хей. Добро утро. Добре поспа.

Дъщеря му се обърна към него с усмивка. Изглеждаше толкова по-малка от единайсетте си години в пижамата си на щампи „Здравей, Кити“ и с разбърканата си от съня светлокестенява коса.

— Къде е мама? — попита тя. — Станала ли е вече? Тя никога не става в събота преди обяд.

Въпросителният ѝ поглед се премести към свързващата врата. Мамка му, помисли си Колин. Тя си мисли, че Карън е прекарала нощта в леглото ми. Трябва да бъде много внимателен.

— Наложил се майка ти да си тръгне — каза ѝ той. — Има някакъв проблем в гимнастическия салон, обадиха ѝ се и тя се върна у дома.

Челси смръщи вежди.

— Това ли ти каза? — попита.

— Да — излъга Колин, защото не може да измисли по-добра причина.

Челси го погледна разтревожено.

— Какво има?

— Не може да е отишла в салона.

— Защо?

— Ще ме убие, ако ти кажа.

Колин се измъчваше, като виждаше притеснението ѝ, но трябваше да разбере причината.

— Не, няма да те убие. — Той я прегърна. — Няма да го направи, защото аз няма да ѝ кажа, че си ми казала. Какво има, Челси?

След кратко колебание, тя неохотно му разказа.

— Съкратиха я от салона преди няколко месеца. Не е ходила там от векове. Аз не трябваше да ти казвам нищо.

— Разбирам.

Едва сега Колин си обясни поведението на Карън. Нищо чудно, че беше толкова изнервена. Той седна на крайчеца на леглото на Челси.

— Добре — продължи внимателно. — Може би ѝ е нужно да остане известно време сама, да помисли какво ще прави.

Челси нервно започна да навива кичур коса на пръста си.

— Има ли още нещо? — попита той. — Можеш да ми се довериш. Челси. Честна дума. Разбирам, че майка ти се кара, и няма да позволя да загазиш.

Изведнъж осъзна, че това е началото на истинските им отношения. От сега нататък той трябваше да спечели доверието ѝ, ако се налагаше да преминат заедно през това.

— Предполагам, че е отишла в „Хот легс“ — каза тя накрая. — Понякога работи там.

Колин усети студена тръпка. „Хот легс“.

Разбира се, че знаеше заведението. Кой не го знаеше? Прословутият „клуб за джентълмени“ в края на Китайския квартал в града — макар че по негово мнение в този клуб нямаше нищо джентълменско. Никога не беше влизал там, но беше чувал разни истории за оскъдно облечените нощни красавици, които танцуваха пред теб за двайсет лири. От тази мисъл му призля. Колин не принадлежеше към онези мъже, които се възбуждаха от подобни неща, но имаше мнозина други, които го правеха. Верни съпрузи, семейни мъже, за които едно голо момиче, което се върти между краката им, бе твърде голямо изкушение.

Глупаци, помисли си Колин, които се поддават на подобна игричка и се подмокрят от нацупени устни и подканващи очи. За него това беше гадна сделка. *Защо му трябваше на човек да си купува обещание за секс?*

Много по-лоша обаче беше мисълта, че Карън бе паднала дотам, ако онова, което казваше Челси, беше вярно. А най-ужасното бе, че Карън смяташе за нормално дъщеря ѝ да знае това.

— От колко време работи там? — попита той Челси непряко.

Беше важно да не се издаде, че е шокиран. Искаше да получи възможно повече информация.

— От векове — каза Челси. — Приятелката ѝ Шарейн е мениджър там. Обажда ѝ се, когато не им достигат хора. Парите са добри — увери го тя. — Може да спечели двеста лири за една нощ и то в брой.

Челси беше на единайсет години. Не трябваше да знае подобни неща. С болка в сърцето Колин я сравни с Мишел. На същата възраст

главата на Мишел беше пълна с понита, кученца и тарталетки, нищо по-застрашително от това. Е, после неминуемо дойде ред на поп музиката, гримовете и момчетата, но по един нормален и здрав начин.

И въпреки че в известен смисъл Челси изглеждаше много по-малка от Мишел на тази възраст, ето че обясняваше как майка ѝ ефективно продава тялото си срещу пари в брой с толкова прозаичен тон, че сърцето на Колин направо изстина.

— Ти била ли си там? — попита я той.

— Няколко пъти — отвърна му тя. — Ако ходи през деня, аз вися в съблекалнята, докато ѝ свърши смяната.

— И какво правиш?

Челси сви рамене.

— Играя на електронни игри. Гледам телевизия.

Колин усети как свива юмруци. Дъщеря му, неговата плът и кръв, да бъде подложена на такава морална деградация. Не искаше да пита нищо повече. Не искаше да знае, не и сега. Избърса челото си, покрито с капчици пот, капчици шок, страх и отвращение.

Най-силно беше изненадан от това, че Карън изобщо бе успяла да се уреди там. Според него тя беше твърде стара за тази работа. Предположи обаче, че със съответния грим, костюм и приглушени светлини можеше да мине. Знаеше как да се движи, как да погледне, за да привлече един мъж. Той самият беше доказателство за това.

Колин нямаше представи какво да направи. Едно нещо бе Карън да избяга, но последното откровение вдигаше залога още повече. Трябваше да запази спокойствие. Да се обади тук-там.

Алисън. Сега точно не можеше да мисли за Алисън.

В момента Челси беше най-важната. Той винаги планираше този уикенд заради нея и щеше да продължи да го прави, дори това да го убиеше. Тя не беше виновна за нищо. Той погледна крадешком телефона си, за да разбере дали Карън не беше изпратила някакво съобщение, но съобщение нямаше.

— Хайде облечи се и да слезем на закуска — каза той с жизнерадост, каквато не изпитваше. — Не знам ти как си, но аз умирам от глад.

* * *

Когато Клеър се върна в стаята си, с изненада откри, че Лука вече е станал. Сигурно се бяха разминали. Може би беше в кухнята? Необичайно рано за него, помисли си тя, но всъщност почувства облекчение. Ужасяваше я мисълта, че ще го види, че ще трябва да се преструва на ентузиазирана заради предната вечер. Чувстваше се изцедена, неспособна да изстиска дори и една усмивка.

Присъствието му се усещаше из цялата стая. Парата от душа, мокрите кърпи и дрехите му по пода, смачканото легло. Камериерките всяка сутрин идваха и оправяха, но трябваше ли да оставя подире си такова безредие?

Тя вдигна ризата му, която бе носил вчера и вдъхна аромата ѝ. Неговата миризма все още я вълнуваше — смес от възбуда и несигурност, примесени с желание за секс. Адреналинът, който той събуждаше у нея, като че ли никога не се уталожваше. Именно това я беше привлякло преди всичко — чувството за опасност, което излъчваше той. Неговата непредсказуемост. Той бе пълна противоположност на Ник. Може би точно това я беше привлякло към него. Лука беше толкова завладяващ, че беше изтрил спомените ѝ и ѝ беше предоставил нещо ново.

Само че сега двамата мъже в живота ѝ се бореха за по-изгодна стартова позиция, а тя нямаше представа какво иска. Погледна се в огледалото. Коя беше тя? Коя беше Клеър Марлоу? Смяташе, че е открила себе си и е успяла да изгради една нова личност — силна, независима жена със свой бизнес, половинката от една силна двойка, която възнамеряваше да остави собствена следа в света. Но събитията от последните двайсет и четири часа ѝ бяха показали, че предишната Клеър все още е тук, онова по-меко и по-уязвимо момиче, което някога копнееше да стане част от семейство Барне и смяташе, че е открило любовта и бъдещето си, и смисъла на живота, докато съдбата не реши другояче.

Въпреки всичко, дори и да не беше пристигнал Ник, за да я обърка още повече, нещата се развиваха твърде бързо. След като Тревър и Моник настояха те двамата да се включат в проекта, а Лука прояви изключителен ентузиазъм по въпроса, Клеър имаше чувството, че събитията я помитат. *Реално никой не се съобразяваше с мнението ѝ*, осъзна тя. Възхваляваха я до небесата, славеха онова, което бе постигнала, твърдяха, че няма да могат да започнат проекта без нея, но

никой от тях не поспря дори и за миг да попита какво точно искаше тя. Тя знаеше, че представяха нещата като фасулски прости, но всъщност Клеър имаше достатъчно опасения. Дори и без да включва присъствието на Ник като допълнително усложнение.

Тя въздъхна, докато се преобличаше за работа. Трябваше да избере един от двамата до края на уикенда.

Докато навличаше пуловера си, пръстенът ѝ се закачи за ръкава. Тя го погледна. Все още не можеше да го свали — Лука щеше да бъде сразен. Ще говори с него, ще го попита може ли засега да не разгласяват годежа си. Ще му каже, че ще върне пръстена в кутийката му, докато не обявят годежа официално. Клеър не можеше да вземе решение, ако разгласяха щастливата новина из цял Пенфлийт. Ако годежът им бъде обявен публично, щеше да ѝ е още по-трудно да си отиде. В случай че решише точно това.

Когато Челси се появи облечена и готова за закуска, Колин се почувства още по-зле. Дрехите ѝ бяха евтини, твърде тесни и крещящи. Тениската ѝ с надпис „Обичам момчета и да пазарувам“ бе опъната върху по детски дебелото ѝ коремче и не стигаше до клина, оброчен с остра дантела. Той осъзна, че се чувства неудобно да го виждат с нея, когато е облечена така. Но какво, за бога, можеше да ѝ каже? Не знаеше какво още има в малкото си куфарче, но всичко което бе видял до момента, като че ли идваше от „Праймарк“ и беше с два номера по-малко.

Той, разбира се, не каза нищо и я поведе към салона за хранене. Когато тя се насочи веднага към масата със зърнени закуски, пресни плодове и кошници с прясно приготвени деликатеси, той знаеше предварително, че ще посегне към кутия с „Кокоу Попе“, което тя и направи.

— Знаеш ли какво? — каза ѝ деликатно. — Мисля, че хората тук са се постарали доста да направят прясна плодова салата. Защо не я опитаме? Можеш да си ядеш скучните „Кокоу Попе“ всеки ден от седмицата.

Челси погледна несигурно към купата прясно приготвена салата — ярък меланж от ананас, пъпеш, киви, ягоди и грозде.

— Не съм сигурна за това нещо — каза тя и посочи кивито.

— Е — каза ѝ Колин, — ако ти не го искаш, аз ще взема кивито, защото ми е любимо.

И той сипа две щедри порции за двама им.

Седнаха на маса до прозореца.

— Толкова е хубаво. Обикновено ние не закусваме — каза му Челси. — Мама винаги пие кафе без мляко и пуши цигара.

— Да не би да тръгваш на училище гладна?

— Вземам си бургер с яйца от „Макдоналдс“ по пътя. От гишетата за обслужване на колите.

— Шегуваш ли се? — Колин беше ужасен. — Ами след обяд? Майка ти прави ли ти чай?

— Караме на „дзън“ вечери.

Колин сви вежди.

— Какво е това „дзън“ вечеря?

Челси изимитира как слага нещо в микровълновата печка. „Дзън!“

— Ясно.

Карън имаше късмет, помисли си Колин, че не беше тук. Можеше да си представи извиненията ѝ. Хленченето ѝ — „лесно ти е на теб“.

А може би пък той имаше късмет. Какво знаеше Колин за самотното майчинство? Но пък, напомни си той, повечето самотни майки не разполагаха с над хиляда лири стерлинги месечно, внасяни редовно в сметките им. Често им се налагаше да се борят, за да изтръгнат всяко пени от бащите на децата си. Той никога не пропускаше да плати, никога не шикалкавеше, никога не му се досвидя нито едно пени от тези пари. Но му беше неприятен фактът, че очевидно Карън не харчеше парите за Челси, въпреки че без съмнение щеше да оспорва това. „Имаш ли представа колко струва това?“ Той вече чуваше пискливия ѝ глас, който отекваше пронизително в ушите му. За какво, по дяволите, ги харчеше?

Определено не и за гардероба на Челси.

Време беше, реши той, да направи някои промени.

— Помислих си, че тази сутрин можем да идем на пазар — предложи Колин. — Аз всъщност нямам никакви дрехи за почивка, а знам, че всички момичета се радват на възможността да си купят нещо ново.

Той ѝ се усмихна. Тя обмисли предложението и сви рамене.

— Щом искаш — каза. — Да не забравим да върнем и дивидитата — напомни му тревожно.

— Ще го направим — каза той и я заобича, още повече че се тревожеше за това. — После какво искаш да правим? Можем да се повозим с лодка по реката. Или да идем на плаж. Или пък да посетим „Идън“^[2]?

Челси поръси плодовете си със захар. Колин едва се сдържа да не я спре. А после му се усмихна с най-сладката усмивка на света.

— Няма значение. Всяко едно от тях ще ми е забавно — погледна през прозореца. — Тук много ми харесва.

Колин си взе парче ананас. Щяха да прекарат най-прекрасния ден, той щеше да се постарее за това. Знаеше, че сутрешната идилия няма да продължи вечно, че вечерта ще трябва сериозно да помисли за бъдещето на Челси, но нямаше да остави това да развали деня им. Той беше в преддверието на ада. Нямаше да мисли за Карън. Или за Алисън. Или за Райън и Мишел.

Поне веднъж Челси заслужаваше да бъде центърът на нечий свят.

Облечена и изпълнена с решимост, Клеър си пое дълбоко дъх и заслиза надолу по стълбите. Когато стигна последната стълбищна площадка, спря като закована при вида на картината, която я посрещна във фойето.

На масата наред рецепцията имаше огромен букет цветя — артистично подредени кремави рози с бръшлян и ралица. До него се мъдреше пирамида от чаши за шампанско и няколко бутилки отлежал „Дом Периньон“ в кофички с лед под масата. Връзка балони в бледорозов металик се издигаха над всичко това.

Клеър свъси вежди. Дали пък не беше забравила нещо — резервация за сватбено тържество? Нямаше начин да забрави подобно нещо. Очевидно някой беше организирал това зад гърба ѝ, но защо?

Тя бе отсъствала само половин час — трябва да са действали много бързо. Огледа се за нови улики и сърцето ѝ изтръпна, когато осъзна, че единствената причина да организират това тайно бе да изненадат... нея самата.

Слезе по последните няколко стъпала с разтуптяно сърце и най-сериозните ѝ опасения се потвърдиха, когато Тревър и Моник се измъкнаха театрално от салона за хранене, усмихнати до уши. Моник пристъпи към нея с лукаво изражение и широко разтворени обятия.

— Лука ни каза тази сутрин по време на закуска. Поразителни новини. Поздравления. Трябва да си много развълнувана.

— Това е само един дребен жест. — Тревър посочи масата. — Решихме, че гостите ви биха се зарадвали да споделят с вас добрата новина.

Клеър онемя. Това беше кошмар. Сигурно щеше да се събуди след малко и да разбере, че въображението ѝ играеше номера? Но не — Тревър грабна бутилка шампанско и захвана най-церемониално да я отвори, а Моник улови ръката ѝ, за да разгледа пръстена.

— О, Божичко... прекрасен е. Както и ти. Той е такъв умник...

Клеър вдигна поглед и видя Лука, който я гледаше гордо.

Тя скалъпи някаква усмивка. Докато Моник държеше лявата ѝ ръка, а Тревър ѝ подаде чаша с шампанско в дясната, тя подложи буза за целувка. Лука сигурно беше участвал в това. Той не изглеждаше никак изненадан, че бяха окупирали рецепцията му. *Каква игричка играеше той?* Лука не си падаше по големите жестове.

Тревър вече беше налял четири чаши. И като че ли, за да влошат още повече нещата, ергените слизаха по стълбите, готови да прекарат деня в открито море. И Ник бе с тях. Тревър с претенциозен жест им махна да се приближат.

— Елате всички... има достатъчно. Няма нищо по-хубаво от чаша шампанско, за започване на уикенда...

Той се зае да пълни още чаши и да ги раздава наоколо. Ергените с радост приеха поканата. С изключение на Ник, който изостана с леко слисано изражение. Клеър не искаше да срещне погледа му. Тя се извърна и с благодарност забеляза Анжелика, която влизаше през вратата.

Анжелика се огледа изненадано. Тревър я грабна и я вмъкна в тълпата.

— Идваш точно навреме за една наздравица.

— Наздравица ли? — Анжелика погледна Клеър за пояснение, но преди Клеър да успее да се обади, Моник размаха ликуващо ръката ѝ.

— Виж! Не е ли това най-красивият пръстен, който си виждала някога? — изпадна във възторг тя.

Очите на Анжелика се разшириха.

— Ти си сгодена?

Клеър кимна.

— Мисля, че е малко зашеметена — каза Моник. — Не е казала нито дума.

— За Лука ли? — попита Анжелика.

— За кой друг? — Моник изглеждаше по-развълнувана от Клеър. Тревър заръкопляска.

— Слушайте всички, искам да вдигнете чаши и да прием за здравето на нашите чудесни домакини, които току-що обявиха, че ще се женят. Чувствам се горд и развълнуван да съм част от този щастлив ден. Та нали животът е за това — за истинската любов. И мисля, че ще се съгласите, че са чудесна двойка.

Той вдигна чаша.

— За Клеър и Лука.

— За Клеър и Лука — отвърна в хор събралата се тълпа.

Когато Клеър поднесе чашата към устните си, Лука я прегърна през рамо. Затърси в тълпата Ник и срещна погледа му в опит да му предаде отчаянието си и да го убеди, че е приквещена в капан. Искаше да му обясни как са я връхлетели събитията, да му каже, че ще намери начин да се измъкне от тази каша, ако може, поне докато не поговорят както трябва двамата, но Лука я държеше здраво, смееше се, целуваше врата ѝ и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да стои там със замръзнала усмивка, докато Ник се извърна и си тръгна, пресичайки фойето към входната врата.

— Вземаме си почивен ден — каза Лука. — Тревър ни покани на яхтата си.

— Не можем да си вземем почивен ден! — запротестира тя. — Хотелът е пълен...

— Ще се оправят и без нас. Фред и Лоз държат кухнята под контрол, ние ще се върнем към три, за да мога да започна приготовленията за вечерта, а Анжелика може да следи нещата изцяло... нали, Анжелика?

Той се обърна към Анжелика, която не знаеше какво да каже. Тя виждаше, че Клеър има нужда от помощ, но как можеше да откаже?

— Разбира се — сви тя безпомощно рамене.

— Трябва да говоря с теб — каза Клеър отчаяно на Лука.

— Имаме на разположение цял ден — отвърна ѝ той. — Върви да се преоблечеш. Обадих се в кухнята да ни напълнят една кошница за пикник. Заслужаваме един почивен ден.

— Дори съм ви уредил хубаво време — махна царствено Тревър към разкошното слънце навън.

— Ще направим тен и ще си поговорим за мебели — Моник вече беше тъмношоколадова и въобще нямаше нужда от повече слънчеви лъчи, но въпреки това кипеше от възбуда. — Мъжете на свой ред ще могат да обсъдят разходите.

Тя притисна ръцете си, отрупани с бижута — годежен пръстен, брачна халка, пръстен с обков от скъпоценни камъни, — всичките подбрани старателно да се допълват взаимно и да демонстрират огромното им богатство.

Какво, за бога, ѝ оставаше да каже?

— Идвам след пет минути — каза Клеър, докато се чудеше дали не можеше да се промъкне през таванския прозорец и да избяга по покривите. След колко време щяха да забележат, че я няма.

Докато Клеър вървеше към стълбите, Анжелика я наблюдаваше замислено. Клеър никак не приличаше на момиче, което току-що е сбъднало мечтата си. Помещението пред рецепцията бавно се изпразваше. Приятелите на Ник се изсипаха на улицата в прекрасно настроение. Анжелика се обърна към Лука, който изцеждаше последните капки от бутилката, „Дом Периньон“ в чашата си.

— Поздравления — каза тя. — Клеър е голяма късметлийка.

— О, не — отговори Лука с престорена скромност, която не му подходеше. — Аз съм късметлията. — Той изпи шампанското на екс. — Ти ще се справиш тук днес, нали?

— Разбира се — отвърна Анжелика.

— Какво ли щяхме да правим без теб? — Лука я потупа по рамото.

Той очевидно изобщо не си спомняше за вчерашния им разговор, помисли си тя. Не го беше грижа за нея. Уверенията му бяха празни приказки. Мислеше си само как да се ожени за Клеър и да хукне към Лондон да открива лъскав нов хотел. Не му пукаше дали Анжелика е щастлива и има ли някакво бъдеще.

А тя имаше бъдеще и още как, помисли си Анжелика, и то беше доста мрачно. Щеше да остане завинаги в досадния Пенфлийт, без никакъв шанс за измъкване.

— Давай по-бодро — каза ѝ Лука, забелязал мрачната ѝ физиономия. — Може изобщо да не стане.

Анжелика го погледна.

— Може вече да е станало — отвърна му тя, но той се беше отдалечил.

Тя се почуди какво знаеше той за Ник и дали това имаше някаква връзка с неговото импровизирано предложение.

После осъзна, че трябва да е имал пръстена през цялото време и сърцето ѝ отново се сви.

Лука принадлежеше на Клеър. Разбира се, че ѝ принадлежеше.

Тази сутрин Колин и Челси бяха първите клиенти в „Au bord de la mer“ — бутик за детски дрехи, чиито очарователни витрини измъкваха парите от джобовете дори и на най-стиснатите родители. А каквото и да беше Колин, той не беше стиснат.

— Искам цялостна подмяна на гардероба — каза той на доволната продавачка. — Омаляло ѝ е всичко, което има. Ще можете ли да се погрижите?

Скоро след това Челси бе настанена в съблекалнята, която бе оформена като морски грот на русалка, докато продавачката ѝ донесе всичко, което предлагаше магазина с нейния номер. Колин седеше в дълбокото кожено кресло, предвидливо сложено за отегчени родители, и четеше вестник. От време на време вдигаше поглед, когато му показваха нов тоалет за одобрение. Купът от дрехи, одобрени за купуване ставаше все по-голям.

Той ѝ купи джинси с обърнати маншети, велурен суичър с качулка, обсипан със звезди, няколко сладки тениски, шлифер на точки, чифт гумени ботуши на цветя и кецове с кадифени връзки. Рокля на червени и бели райета, бански с котва отпред и мекичък пуловер с копчета в бонбонени цветове.

— Искаш ли веднага да облечеш нещо от новите дрехи? — попита я той и когато тя щастливо кимна, продавачката сложи старите

й дрехи в една торба. Той едва се удържа да не я помоли да ги хвърли в кофата за боклук.

А после Челси застана пред него с новите си придобивки — джинси и тениска с маймунка отпред и кецове. Изглеждаше красива и не толкова дундеста. Забеляза, че имаше нужда от подстригване, косата и беше дълга и безформена. Но това можеше да почака.

Той плати в брой. По време на уикендите си с Карън и Челси плащаше за всичко в брой. Не искаше да оставя следа.

Е, за това нямаше да му се наложи да се тревожи още дълго.

Шестимата ергени си проправиха път през центъра на Пенфлийт, изпълнени с *joie de vivre*^[3] от неочакваното си сутрешно пийване. Спряха край една пекарна за закуски и в магазин за бира, като си подхвърляха шеги и се смееха. Слънцето грееше, обещавайки магия и забавление. Великолепен ден само в мъжка компания в морето — *какво още можеше да си пожелае човек?* Събираха възхитените погледи на момичетата и жените, с които се разминаваха по улицата — групичка привлекателни мъже на възраст около трийсет години, отиващи на мисия.

Когато свиха към пристанището, Гюс рязко спря.

— Мамка му — каза. — Забравих си мобилния в стаята.

— Не се тревожи. Не ти трябва телефон. Дори няма да има сигнал — каза му Ник.

— Не... чувствам се изгубен без него. Няма да се бавя... ще ви догоня на понтона.

Той се обърна и хукна към хотела. Трябваше да направи нещо. Виждаше, че Ник не влага душа в днешното приключение, умът му беше другаде. Никой от останалите не беше забелязал, защото бяха твърде възбудени, но Гюс усещаше, че Ник е на нокти.

Беше видял лицето му, когато Клеър и Лука обявиха годеща си. Беше забелязал също така как Клеър и Ник се спогледаха. Размяната на погледи трая само миг, но не можеше да им се отрече, че са съучастници. Неизреченото послание на Клеър беше вик за помощ. А после Ник излезе от хотела, защото не беше в състояние да понесе напрежението и Гюс тръгна подире му.

— И какво се очаква да направя сега? — попита Ник, стиснал зъби.

— Забрави я — каза му Гюс и отвращението, с което го изгледа Ник, направо го попари.

— Тя не иска да се омъжва за този чекиджия. Знам, че не иска — каза той.

Наистина беше омагьосан от тази жена, помисли си Гюс. Трябваше да направи нещо, за да развали магията.

И ето сега бързаше към „Крайморската къща“, обладан от лудата идея да поговори с Клеър, макар че не беше сигурен какво ще й каже.

Когато стигна до хотела, обстановката се беше успокоила — нямаше ги чашите, единствено красивите цветя и балоните с хелий все още подсказваха за скорошното празненство.

— Трябва да разговарям с мис Марлоу — каза Гюс на момичето на рецепцията. — Спешно е.

— Тя си взе почивен ден — отвърна Анжелика. — Мога ли аз да ви помогна с нещо?

— Всъщност не. Няма значение. — *Мамка му. Беше закъснял.* Той заотстъпва заднешком от рецепцията с усмивка на уста. — Въпреки всичко, благодаря ви.

Обърна се и се блъсна в нея. Беше облечена с бели шорти и тениска на сини и бели райета, и със сини еспадрили, на ръката ѝ висеше сламена кошница.

— Зная, че излизате — каза Гюс, — но може ли да ви кажа нещо?

Клеър се поколеба. Лука слизаше по стълбите и всеки миг трябваше да се срещнат с Тревър и Моник.

— Разбира се — каза тя като абсолютна професионалистка. — Да отскочим в офиса ми?

Клеър тръгна напред. Гюс я последва. Обходи с очи малката стаичка с плоския монитор на компютъра, подредените папки и диаграми на стената. Тя наистина беше ужасно красива, помисли си Гюс, с тази буйна коса и тези синьо-зелени очи и вежди като на Елизабет Тейлър. Не беше бонбонено красива като Софи, но завладяващо красива — хубост, която те обсебваше. Определено разбираше силата на привличането ѝ.

Тя го погледна въпросително и той осъзна, че я зяпа.

— Трябва да поговорим.

— Разбира се. — Клеър го озари с най-професионалната си усмивка. — За вечерята тази вечер ли? Лука ви е съставил най-смайващото меню, но очевидно, ако има нещо, което бихте искали да организирате... — Тя се разсмя. — Нямам предвид стриптийзърска изненада или нещо такова... нямаме такива неща в Пенфлийт.

— Не е за вечерята — Гюс изглеждаше притеснен. — За Ник е. Клеър застана нащрек.

— Това е много неудобно — Гюс почеса къдриците си с изражение на човек, който би предпочел в момента да е, където и да било другаде. — Той ми каза. За вас двамата.

— Разбирам — Клеър скръсти ръце.

— Знам, че моментът е ужасно неподходящ. Знам, че срещата ви изцяло го е разтърсила. Направо не е на себе си. Никога не съм го виждал такъв. Очевидно е отвратително съпадението да резервираме точно тук...

— Що се отнася до съпаденията, е изненада и половина — съгласи се Клеър. — Но вече се случи.

— Знам — каза Гюс. — Но трябва да се престорите, че не се е случвало.

Веждите като на Лиз Тейлър се вдигнаха нагоре.

— Той трябва да се ожени за Софи идния уикенд — продължи той разпалено. — Ако отмени сватбата, ще ѝ разбие сърцето. Те са родени един за друг. Честно казано, ако можехте само да ги видите заедно...

Гюс замлъкна разстроен.

— Сигурна съм — каза Клеър. — Честно казано, цялата работа беше шок и за двама ни. Никой от нас не знае какво да мисли.

— Ник изглежда мисли...

— Какво?

— Че вие сте любовта на живота му. И сега, след като ви е намерил отново, не може да ви пусне. Че не може да продължи със сватбата. Съжалявам, не се опитвам да се намеся.

— Просто си вършете работата — каза Клеър. — Вие сте му кум. Ваше задължение е да се уверите, че ще стигне до църквата.

— Не мислех, че ще бъде толкова сложно.

— Не...

Клеър извърна очи и прехапа устни, като езика на тялото ѝ оставаше все така отбранителен.

— Вижте, не знам какво да мисля. Трябва да поговорим с Ник. Но не знам как можем да осъществим това. Много е трудно. Особено след... — Тя махна безпомощно с ръка.

— Особено след сгодяването ви и така нататък ли? — подсказа ѝ Гюс.

Клеър погледна пръстена си.

— Не може да се поправи, нали?

Настъпи неловко мълчание.

— Очакваме над стотина гости другата събота. И те ще се нанесат в общ апартамент. — Гюс замълча, а после нанесе смъртоносния удар: — Софи напуска работа след медения месец. Искате деца. Ник споменал ли ви е това?

Не беше го споменал. И това разкритие нарани Клеър повече, отколкото можеше да си представи.

— Вижте.

Гюс вдигна айфона си. На дисплея се виждаше Ник и вероятно Софи, прегърнати, засмени към обектива. Бяха на някакъв купон — той беше разрошен, с развързана черна вратовръзка; тя беше пленително свършена в тюркоазената си рокля. Излъчваха блажено щастие. Принадлежаха си един на друг. Софи беше точно от онези момичета, които се женеха за момчетата Барне. Идеална, с дълги крака, шикозно русокосо момиче, което се появяваше непрекъснато във фотомонтажите на семейство Барне. Момиче, каквото Клеър никога нямаше да бъде.

Обхвана я внезапен пристъп на гняв и тя отблъсна ръката му. Не искаше да ги вижда заедно нито минута повече.

— Вижте, не съм ви карала да нахълтате в хотела ми. Това е пълен кошмар, но не можем да се престорим, че не се е случило. И за двама ни е от голямо значение. Така че хайде да ни оставите на мира да се оправим сами, а?

Божичко, беше разкошна, когато беше сърдита и очите ѝ хвърляха искри. Гюс най-сетне усети нейната страстност. Досега му се струваше доста студенокръвна. Трябваше да я успокои.

— Знам, знам. И много съжалявам. Нямах представа. Чувствам се виновен, че изиграх основна роля в това, и сега се опитвам да

оправя нещата — изрече Гюс. — Не можете ли просто... да се радвате за него? И вие самата да сте щастлива? Да оставите нещата такива, както са? Както биха били, ако не бях достатъчно тъп да направя резервация в този хотел?

— Не е толкова просто, разбирате, нали?

— Защо да не е? — Гюс я гледаше с широко отворени очи. — Така никой няма да бъде наранен?

Клеър се извърна към прозореца и погледна навън. Какво знаеше той за нараняването. Тя бе страдала повече, отколкото ѝ се полагаше... повече, отколкото човек заслужаваше да страда през живота си. И точно когато болката бе започнала да утихва, раните се отвориха отново.

— Пуснете го, Клеър — каза Гюс с тих и умоляващ глас. — Престорете се, че никога не е стъпвал тук. Имате свое бъдеще, с Лука. Как ще се почувства той, ако развалите годежа?

— Знам ли... — Клеър осъзна, че всъщност не си беше представяла реакцията на Лука, освен първоначалния му гняв.

Щеше да реагира бурно и да му мине бързо, защото той беше изпълнен с гордост мъжкар. Но тя наистина не знаеше как би се почувствал той. Наистина ли я обичаше истински? С онази истинска, дълбока, благотворна любов, която да издържи на всички изпитания? Имаше толкова много въпроси, за които тя нямаше отговор.

За свой ужас усети, че по бузата ѝ се търкулна сълза.

— О, мамка му — каза Гюс. — Съжалявам...

Той пристъпи напред, несигурен как да постъпи. Дали да я прегърне за утеха? Но нещо му подсказваше, че това не е добра идея.

— Вижте какво, по-добре си гледайте вашата работа. Нашето минало с Ник датира по-отдавна, отколкото с когото и да било от вас... вие, Софи или Лука. Така че ние ще решим. Какво ще кажете?

Тя вирна непокорно брадичка, но гласът ѝ потреперваше и издаваше болка и несигурност.

— Окей — каза Гюс. — Съжалявам. Права сте. Само още повече затруднявам нещата. Но Софи не е тук, за да се защити...

— Не ме е грижа за проклетата Софи! — гласът на Клеър беше рязък. — Знаете ли какво? Животът невинаги е справедлив. И може да ѝ се наложи да научи това по трудния начин.

Гюс изглеждаше ужасен.

— Хубаво — каза той. — Щом така виждате нещата. Забравете, че съм говорил с вас. — Той се извърна, за да напусне офиса й. — Само се надявам да си помислите какво би станало, ако прецакате всичко. Защото не става дума само за вас.

Клеър го погледна безизразно.

— Понякога — каза тя — се налага. Понякога трябва да сме егоисти. Не смятате ли?

Тя пристъпи по-близо и Гюс отново усети силата на страстта й.

— А какво ще стане, ако постъпим „както трябва“? Какво ще стане, ако Ник се ожени за Софи, а аз се омъжа за Лука, а после прекараме остатъка от живота си, влюбени в другото, съжалявайки, че не сме били достатъчно смели или решителни? Какъв е смисълът? Защо това да е „както трябва“?

На Гюс му се дощя да си беше затварял устата. Не беше свикнал да се справя с толкова силни емоции. Защо не помисли, преди да се втурне да спасява женитбата на приятеля си?

Защото го беше грижа за Софи, ето защо. Защото не можеше да понесе мисълта за разбитото й сърце, ако Ник отменеше сватбата. Защото вярваше, че Ник и Софи са идеалната двойка. Пасваха си. Ник се беше улисал по някаква пубертетска фантазия. Беше си въобразил, че Клеър има по-голямо значение, отколкото имаше всъщност. И докато не спреше да тича след Клер, агонията щеше да продължава.

Може би трябваше да се обади на Софи? Да я накара да дойде и да разубеди Ник? Не, това беше лудост. Това означаваше да я въвлече в тази бъркотия, вместо да се наслаждава на моминския си уикенд. Той трябваше да овладее ситуацията, а не да я усложнява.

Клеър продължаваше да го гледа с буреносен поглед. Какво можеше да й каже?

— Извинявайте — каза той. — Не е моя работа. Освен че са ми приятели и се тревожа за тях. Времето тече, Клеър. Ако Ник ще отменя сватбата си, трябва да го направи възможно по-скоро. За да съобщим на свещеника. За да уведомим гостите да не си правят труда да избират тоалети и подаръци. За да съобщим на кетъринга да отменят блините с пушена сьомга и проклетите мини профитероли...

Клеър не желаше повече да го слуша.

— Уреждали сме тук достатъчно сватби, за да съм наясно с практическите усложнения, благодаря много — прекъсна го тя.

Прозвуча твърдо и делово. Беше се затворила. Усмихна се пресилено на Гюс. — Надявам се да прекарате добре деня и ви очакваме за вечеря.

Пресече стаята и отвори вратата на офиса. Отвън стоеше Лука, строен и загорял, с избелели джинси и морскозелено поло.

Никой не можеше да каже от колко време стоеше там.

— Всичко ли е наред? — попита той с ослепителна усмивка. — Готова ли си, миличка? Семейство Парфит ни очаква. — Той се обърна към Гюс, истинско олицетворение на очарованието. — Ще се видим тази вечер... ще ви сервираме на терасата, ако времето се задържи хубаво.

Гюс успя да се усмихне и да кимне благодарно.

— Пожелавам ви хубав ден — каза той и офейка възможно най-бързо.

Клеър се облегна на стената и вдигна поглед към тавана. Не се справи добре с това. Всъщност се държа като кучка, която държи козовете.

Лука се приближи и я погали по бузата.

— Добре ли си? За какво ти мрънкаше? Тези богаташчета никога не са доволни.

— Не — отвърна Клеър бързо. — Просто искаше да се увери, че ще представим сметката за вечерята на него, а не на Ник.

Лука кимна, оглеждайки внимателно лицето ѝ. Стоеше толкова близо, че тя усещаше миризмата му. Ароматът му винаги я възбуждаше, разпалваше кръвта ѝ. Тя потрепери, когато той протегна ръце, за да прокара пръсти през косата ѝ. Устните му се впиха в нейните, твърди и гладни. Не можеше да му устои. Никога не можеше да му устои. Освен това щеше да изглежда подозрително, ако го отблъснеше.

Лука се откъсна от нея с хитра усмивка.

— Мисис Клеър Белами. Харесва ми.

— Колко си самонадеян — промърмори тя. — Откъде знаеш дали няма да запазя моминското си име?

— Защото ще бъдеш моя съпруга — той зарови нос във врата ѝ и тя усети как коленете ѝ омекват. — Моята съпруга. И ще имаме всичко — прошепна той. — Ти и аз. Целият свят е в краката ни.

[1] Плата с морски дарове (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Атракция за туристи в Корнуол, Англия. В изкуствени парникови халета, оформени като полусфери, са събрани растения от цял свят. Името е умишлена препратка към „Райските градини“. — Б.пр. ↑

[3] Радост от живота (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Лора поспря за миг на най-долното стъпало пред „Кларънс Хаус“.

Беше целунала Дан за довиждане преди десет минути. Той я прегърна здраво, пожела ѝ късмет и ѝ каза да му се обади по мобилния, ако има нужда от него.

Тя се загледа във входната врата, а после осъзна, че някой ѝ махаше от прозореца на най-долния етаж.

Разбира се, че Тони Уестън я очакваше. Тя вдигна ръка за поздрав и започна да се изкачва по стръмните каменни стъпала. Той отвори вратата, преди тя да стигне догоре, и застана в рамката ѝ, бос, с чаша кафе в едната ръка и приветлива усмивка на лицето. Беше облечен в размъкнати сини ленени шорти и избеляла тениска; плетена кожена гривна красеше едната му ръка и не носеше часовник.

— Хей! Аз съм Тони. Предполагам, че вие сте Ема?

Ема ли? Тя беше на път да го поправи, но после си спомни за своето алтер его за случая. Почуди се какво ли щеше да каже приятелката ѝ Ема, когато ѝ разкажеше.

— Да — потвърди тя и спря в очакване.

В очакване на какво? Не беше сигурна. Някак си да я познае.

Той. Или тя него. Някакво мимолетно чувство на внезапна принадлежност. Вълна от нещо познато. Но не изпита нищо.

Тони я гледаше озадачен. Усмивката му стана още по-широка, като че ли внезапно се разтревожи, да не би да не е достатъчно гостоприемен.

— Е, влизайте — подкани я той, махвайки с чашата навътре. — Уенди прави кафе. Видяхме ви, че идвате. Ще пиете едно кафе, нали? Имаме и чай, разбира се. Около... седемнайсет различни вида, ако предпочитате чай.

— Кафето става — промърмори Лора.

— А как е хотелът ви? Нали сте отседнали в „Крайморската къща“? Отбиваме се понякога там за по чаша вино, но не можем да си

позволим ресторанта. Гладни художници, нали разбирате...

— О, глупости, не го слушайте — една жена, очевидно Уенди, излезе да я посрещне. — Вече ходихме поне три пъти тази година.

— Само, когато ни заведат приятели — отбеляза Тони миролюбиво. — Но не ви обвинявам, че сте отседнали там. Всъщност това е единственото читаво място.

— Офертата беше добра — каза Лора, за да не я помислят за човек, който отсяда в такъв вид хотели през цялото време, без да се замисли. — Беше наистина много приемлива. И ни дадоха по-добра стая...

Тя все още не можеше да се нарадва на луксозната стая.

— Човек трябва да се глези от време на време — каза ѝ Уенди, като ѝ връчи голяма чаша кафе. — Сложете си сама мляко и захар.

Стаята беше голяма и светла, с разчупен дизайн и разхвърляна кухня в дъното. Рафтовете бяха натъпкани с подправки, буркани с туршии и бутилки зехтин, наслагани безразборно, без никаква мисъл за логика или ред. Кухня на хора, които обичаха да готвят, но не си падаха по почистването. Дневната беше изпълнена с предмети на изкуството, възглавници в ярки десени и книги, но над всичко доминираше смайващата гледка на пристанището. Липсваха завеси — защо му е на човек да закрива такъв простор, било то през деня или през нощта?

— Ау — промълви Лора. — Няма нужда да питам защо сте купили тази къща.

— Тази гледка не може да ти омръзне — каза ѝ Тони. — И никога не е една и съща. След пет минути изцяло ще се промени.

Лора огледа стените. Имаше няколко картини, като подозираше, че част от тях са нарисувани от Тони, но не видя никакви семейни снимки. Никакви снимки на деца, които да сравни внимателно за евентуална прилика.

Тя отпиваше от кафето си, като не искаше да изглежда твърде любопитна, но и не беше сигурна изобщо какво да каже. По природа си беше свенлива, а сега това се утежняваше още повече от тайната, която носеше, особено след като Уенди беше тук. Лора я огледа възможно най-дискретно. Беше по-стара от Тони, предположи тя, но може и да се дължеше на това, че кожата ѝ беше загрубяла от слънцето и беше придобила цвят на орех. Беше висока и жилава, облечена в

дънкова рокля, твърде младежка за нея, но това не ѝ пречеше, защото беше много грациозна. Посивялата ѝ коса с къса подстрижка, която би трябвало да е строга, някак си не изглеждаше такава. Приличаше на жена, която се чувства удобно в кожата си.

Откога ли Тони и Уенди са заедно? — почуди се Лора. *Били ли са заедно, когато тя е била зачената?* Тя потърси с очи наоколо доказателства за дълъг брак. Но не видя нищо конкретно.

— Отивам до селския пазар, а после да поплувам — каза Уенди. — Ще се върна по-късно. Оставила съм ви супа, хляб и сирене за обяд — усмихна се тя на Лора. — Пожелавам ви хубав ден.

И излезе, оставяйки Лора и Тони сами.

— Е — каза той. — Да започваме. Не сте ми платили толкова пари, за да седите и да пиете кафе.

Тя го последва по стълбите до студиото му — голяма стая на първия етаж със същата гледка като всекидневната. Той беше приготвил два статива, хартия и маса с нахвърляни подострени моливи, блажни бои и четки.

— Реших, че ще е най-добре — каза той — да ви накарам да рисувате гледката. За да добия представа за вашия стил. После ще продължим.

— Не мисля, че имам стил — отвърна Лора, усещайки как се разтреперва от нерви. Не си спомняше кога за последен път беше хващала молив да рисува. — Доста съм безпомощна...

— Всички казват така — непринудено се усмихна Тони. — Нямахте да сте тук, ако се смятахте за гениална, нали? Просто не се смущавайте. Не съм тук, за да ви съдя.

Лора се обърна с лице към статива и насочи поглед към гледката зад него. Устата ѝ беше пресъхнала, ръката ѝ трепереше. Колко ли време трябваше да изчака, за да го попита? Преди всичко трябваше да установи някакви отношения с Тони. Но колкото повече отлагаше, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде.

— Не съм сигурна откъде да започна... — каза тя.

Яхтата на семейство Парфит „Русата бомба“ по ѝ прилягаше да бъде в Сен Тропе или в Сандбанк^[1]. Беше твърде луксозна за Пенфлийт. Изпъкваше, бяла и лъскава с разкошното си фибростъкло

сред мърлявите яхтички, моторници и риболовни лодки. Някой безименен и безличен подчинен на семейство Парфит я беше докарал до малкия пристан пред „Крайморската къща“ по-рано същата сутрин и без съмнение беше заредена с достатъчно гориво и с всичко необходимо. Семейство Парфит бяха от хората, които имаха навсякъде подчинени, готови да свършат работата вместо тях.

Клеър стъпи колебливо на борда. Въпреки че живееше край морето, не си падаше по яхтите. Преди всичко, нямаше много време да прекарва на тях. Лука обаче скочи на яхтата, като че ли беше роден на нея и скоро се разхождаше по палубата с Тревър, който с огромна гордост му показваше всички джаджи и приспособления, които беше инсталирал.

Моник на часа настани Клеър на бяла кожена седалка, докато мъжете се въртяха около руля и Лука издаваше звуци на одобрение.

— Всъщност това е просто една малка яхтичка за ежедневни разходки — каза Моник. — Въпреки че могат да спят четирима души. Обичаме да се шляем с нея по крайбрежието.

Тя се изтегна до Клеър и подложи лице на слънцето с доволна въздишка. Моторът заработи със секси гърлено мъркане. Тревър развърза въжетата и яхтата бавно тръгна напред. Лука управляваше — дори и той беше леко смаян от размерите и мощността на яхтата, докато маневрираше между другите лодки в пристанището.

Клеър се почувства леко смутена. Все едно да шофираш ферари на паркинга на супермаркет. Всички извиваха вратове, за да видят кой е на борда. Надяваше се никой да не я познае. Не обичаше показността.

— Мисля, че е време да пийнем по нещичко — каза Моник. — Джин и тоник, нали?

Клеър кимна с надежда, че Моник ще ѝ приготви силно питие. Каквото и да е, само да успее да притъпи събитията от последните двайсет и четири часа. Беше минал почти ден, откакто Ник отново се върна в живота ѝ, а тя все така не беше взела решение. Повдигаше ѝ се леко и тя се почуди дали е от нерви или от движението на яхтата. Спомни си, че някой ѝ казваше да гледа хоризонта, ако ѝ стане лошо.

Докато зяпаше напред, зърна точно пред тях една стара дървена лодка. Беше на милиони мили от „Русата бомба“, разнебитена и тромава. За свой ужас видя, че в нея пътуваха Ник и Гюс с останалата

тайфа. Клеър потъна обратно в стола си, навела глава, молейки се да не я разпознаят. Но не беше взела предвид орловия поглед на Моник.

— О, виж! Там долу. Твоите ергени — тя заръкомаха лудо, а после въздъхна с копнеж. — Ах, да бях само с десет години по-млада.

Може би с двайсет, помисли си Клеър с нехарактерна злоба, а после изпита вина. Видя Ник и Гюс, които гледаха към тях и махаха. Тя наведе глава, ровейки в кошницата за пикник, за да изглежда, че е заета с нещо друго.

„Русата бомба“ премина плавно и Лука вдигна ръка в царствен жест, като с другата ръка държеше руля. Клеър зърна за миг лицето на Ник. Можеше да разчете мислите му съвсем ясно.

„Чекиджия“.

Лука не беше чекиджия. Просто през повечето време той много успешно се представяше за такъв. Имаше си и положителна страна.

Трябваше да вярва в това. В крайна сметка, сега нямаше накъде да мърда. Беше видяла снимката на Ник и Софи. Колко идеални изглеждаха двамата. Гюс беше прав. Тя не можеше да разруши щастието на друга жена с надежда да си върне онова, което някога бе имала с Ник.

Просто трябваше да е благодарна за онова, което имаше сега. Което според всички стандарти никак не беше малко. Изтягаше се в луксозна яхта, чиито собственици даваха мило и драго да получат съгласието ѝ да се включи в проекта за новия хотел. Хотелът на мечтите ѝ. *Събуди се, Клеър*, каза си тя.

— Ето, сладурче. — Моник се върна с две огромни чаши, в които звънтеше лед. — Това е животът, а? По-добре свиквай.

Клеър нетърпеливо пое своя джин с тоник. Моник вдигна чаша с ослепителна усмивка.

— Наздраве за „Русата бомба“ — каза тя. — И за всички, които плават с нея.

— За „Русата бомба“ — повтори Клеър и гаврътна половината от съдържанието на един дъх.

Лора бе толкова погълната от рисуването, че почти забрави за целта на посещенията си. Чувстваше се изненадващо спокойна. Гласът на Тони беше тих и насърчителен, докато ѝ обясняваше процеса на

рисуване. Беше роден за учител — знаеше точно кога да я насочи и кога да я остави да продължи сама. Кога да я похвали и кога да ѝ посочи грешките.

— Не е важно какво ще нарисуваш — каза ѝ той. — Важно е какво ще изпуснеш.

Беше страхотно да седи тук, оплескана с бои, и да прави това, което искаше. Като социален консултант в медиите тя прекарваше цялото си работно време в опит да достави удоволствие на другите и да работи по инструкции, затова отначало ѝ беше трудно да се отпусне. Тони обаче ѝ даде в началото няколко упражнения за отпускане, за да не е толкова напрегната и не след дълго тя нанасяше боите със замах, смесваше цветовете с ножа на палитрата и експериментираше с яркожълто, пурпурно и небесносиньо, като се дивеше как дори и най-малката капка успяваше да промени наситеността и настроението на рисунката.

Постепенно пред нея се оформи картина, която с основание я накара да се почувства горда. Не можеше да получи висока оценка за оригиналност, но беше смела, ярка и приличаше на онова, което бе — весела сцена в пристанището, в тюркоазено, кобалт и смарагдово зелено, тук-там с коралово. Тони се отдръпна и я загледа със скръстени ръце. Тя осъзна, че за нея наистина беше важно неговото мнение.

— Имате талант — каза ѝ той най-сетне. — Дарба. Природна дарба.

Лора нямаше как да му каже, че вероятно рисуването е в гените ѝ. Сигурно наследено и от двете страни.

Тя погледна картината, която се размаза от сълзите ѝ.

„Пенфлийт в дъжда“, помисли си тя и подскочи, когато Тони сложи ръка на рамото ѝ.

— Вече е почти два часът — каза ѝ той. — Работим от четири часа. Да хапнем ли нещо за обяд?

Тревър закотви „Русата бомба“ до плажа на Комсгейт — миниатюрно заливче, до което се стигаше само по вода. Сложиха кошницата за пикник в гумената лодка и загребаха към брега. Плажът не беше пясъчен, а от миниатюрни бели камъчета. Постлаха отгоре им два ката постелки, за да седнат, а после Лука гордо разопакова храната

за пикника. За всеки имаше отделна салата „Нисоаз“ с пълпъдъчи яйца, дебела тортиля с картофи и лук, шпикована с чоризо, последвани от пухкави като перце мъфини с боровинки, които изядоха с много леко пенливо английско вино от местно лозе, което Лука беше открил и се стремеше да подпомага.

Отдалеч сцената изглеждаше идеална. Четирима приятели, които се наслаждават на идиличен обяд *al fresco*^[2]. На плаж, който фактически беше частен. Слънцето ги огряваше, лек бриз охлаждаше безмилостните му лъчи. Морето блещукаше пред тях, а на хоризонта се плъзгаха други яхти, но никой не наруши уединението им.

След обяда Лука и Моник тръгнаха да разглеждат пещерите в съседния залив, преди да е започнал прилива. Клеър се съблече по бански и се изтегна върху постелката. Клепачите ѝ натезаваха. Искаше ѝ се само да заспи и да спре въпросите, които се въртяха в главата ѝ. Може би като се събудеше всичко щеше да изглежда по-добре.

Вече се унасяше, наслаждавайки се на слънчевата топлина върху кожата си, когато усети, че Тревър седна до нея.

— Радвам се, че останах насаме с теб, Клеър — каза той. — Искам да поговорим.

Клеър се помъчи да отвори очи. Подразни се. Защо не я оставеше на мира? Не ѝ се слушаха още подробности и цифри за новия хотел. Картинката ѝ беше ясна. Искаше да остане сама. Но Тревър не възнамеряваше да си тръгне.

— Трябва да ти кажа нещо. За Моник и за мен. Мисля, че е важно. Може да промени начина, по който гледаш на предложението ни.

Клеър вътрешно отрони въздишка. Тревър нямаше да я остави на мира. Тя се обърна на една страна, облегнала глава върху ръката си и го погледна с учтива усмивка. Какво ли щеше да ѝ каже? Че са сексуално разкрепостени и се надява да си разменят стаите довечера? Това ли щеше да бъде сделката? Тя потисна кикота си — нямаше да я изненада. Имаха такова излъчване.

Но Тревър нямаше вид на човек, който се кани да ѝ пусне ръка.

— Ние имаме син. Джейми. Става на двацет и две. През юли.

— О — възкликна изненадано Клеър. Никога не ги беше чувала да споменават Джейми.

— Предполагам, че си мислела, че сме бездетни — погледна я Тревър с многозначителна усмивка.

— Не съм сигурна дали изобщо съм се замисляла за това.

Ако се беше сетила изобщо, щеше да реши, че Тревър и Моник може би имат големи деца. И двамата бяха около петдесетте.

— Имахме само едно дете. Така се получи. Но бяхме щастливи. Джейми беше зеницата на очите ни. Беше страхотно дете. Обожаваше майка си. Бяха толкова близки — и Тревър събра пръсти, за да ѝ покаже. — Всичко му се отдаваше. Умно дете. Беше добър футболист. Свиреше на тромпет. Беше популярен. Но като навърши шестнайсет години, всичко тръгна наопаки.

Той замълча за миг и се загледа в камъчетата, като ги загребваше с шепи и ги оставяше да се изплъзват през пръстите му.

Клеър не знаеше какво да каже.

— Предполагам, че това е трудна възраст.

— Забърка се с лоши приятели. Никога не сме го спирали да прави каквото иска, но не харесвахме новите му приятели. Почти бяхме сигурни, че пуши марихуана — дрехите му миришеха странно и той стана... различен. Потиснат и сдържан. Седеше в стаята си със слушалки на ушите и играеше на компютъра. Успехът му падна. От училище ни се обадиха и ни казаха, че има много отсъствия. Не знаехме какво да направим. Хубавото ни момче, с което толкова се гордеехме, като че ли се беше превърнало в друг човек.

— Сигурно ви е било много тежко — опита се да прояви съчувствие Клеър.

— Опитвахме се да поговорим с него. Дадохме най-доброто от себе си. Опитвахме се да го подкрепим. Но той не искаше и да знае. Каза ни, че не разбираме. Какво да разбираме? Той не се нуждаеше от нищо. Ние винаги бяхме насреща му. Казахме му, че ще направим всичко, за да бъде щастлив. Просто искахме да си върнем предишния Джейми, а не това нацупено, враждебно и нещастно дете, което не искаше да има нищо общо с нас.

Клеър си представи как Тревър и Моник се опитват да се оправят с един непокорен пубертет. И двамата бяха толкова енергични, толкова обичаха да се налагат. Колкото и да го обичаха, тя беше сигурна, че не биха намерили правилния подход. Спомни си как самата тя беше

подобен мрачен пубертет и искаше само да я оставят на мира. Част от нея се изпълни със съчувствие към Джейми.

— Един ден — продължи Тревър и Клеър осъзна, че гласът му трепери, — една сутрин влязохме в стаята му, и не го намерихме. Беше изчезнал. Нямаше го — помълча малко и продължи: — Никога повече не го видяхме.

Клеър седна, шокирана.

— Никога ли? — повтори тя подир него.

Тревър поклати глава. Очевидно му беше трудно да говори.

— Нямаме представа какво се е случило. Къде е отишъл. Или защо. Нямаше бележка. Беше си взел само телефона и банковите карти. Онова, което нормално вземаше всеки ден. Беше само на седемнайсет години.

Лицето му се сгърчи от мъка.

— Толкова съжалявам — най-сетне успя да промълви Клеър. *Какво, за бога, се очакваше да каже?* — Това е ужасно.

Тревър кимна.

— Направих всичко възможно. Свързах се с всяко ченге, което имаше връзки. Наех най-добрите частни детективи, които можах да намеря. Дадох пари на приятелите му да ми помогнат да го намеря.

Клеър си представи Тревър в действие. Като военна операция, смазана с много пари в брой.

— И не научи нищо?

— Месец след изчезването му Моник получи от него съобщение, по телефона. То гласеше „Съжалявам, мамо“. Не знаехме дали е заминал в чужбина или... е скочил от някой мост... Или каквото и да било. Нямахме представа къде е. Би могъл да е започнал някъде нов живот. Или да е стигнал до дъното. Като наркоман в някой вход...

— Колко ужасно. Да не знаеш нищо.

— Да — Тревър я погледна право в очите. — Беше истински ад. Никога не съм се чувствал толкова гневен, безпомощен и отчаян. А това изцяло срина Моник.

— Ами да, мога да си представя... — Всъщност не можеше или не искаше. — Но нямах никаква идея за това. Тя изглежда толкова... — Клеър затърси подходящите думи. „Активна“, помисли си тя. Моник винаги беше толкова дейна, жизнерадостна и пълна с ентузиазъм.

— Тя играе добре. Повечето хора нямат представа през какво е преминала. Научи се да го крие. Но това все още продължава да я измъчва. Не престава да се надява. Все носи телефона със себе си... онзи, който имаше, когато той изчезна... в случай че се обади. Постоянно го проверява. Денонощно. Това ѝ е като мания. Предполагам... че не е престанала да се надява...

Гласът му заглъхна. Клеър се натъжи.

— А ти? — попита тя тихо. — Ти престана ли да се надяваш?

Тревър погледна към морето. Очите му бяха присвити зад слънчевите очила — за да се предпази от слънцето или да скрие сълзите си, тя не можеше да каже. Не беше привлекателен като човек, реши тя, но имаше аура, която привличаше другите към него. И усещане за власт, което караше човек да пожелае да го има на своя страна. *Такъв човек винаги щеше да се грижи за теб*, реши Клеър.

— Наричат го „изчезване при неизяснени обстоятелства“ — каза той. — Много е трудно случаят да се разреши, защото няма... как му казваха? Завършек. Така и не разбираш причината. Какво не е било наред. Къде си сгрешил — той помълча за кратко. — С времето се научих да се съсредоточавам върху настоящето. Научих се да приемам факта, че Джейми не иска да бъде открит. И реших, че няма да се обвинявам заради това. Направих най-доброто за него като негов баща. Най-доброто, което можах...

— Разбира се, че си направил — Клеър докосна ръката му.

— Знаех, че ако продължа да се надявам като Моник, в крайна сметка ще полудея. А тя трябва да е силна.

Той загреба нетърпеливо още камъчета. Клеър усети колко е напрегнат. От безсилието, което сигурно го ядеше през всичките тези години.

— Причината да ти разкажа всичко това — продължи той, — е, че този проект за хотел е първото нещо, по което се запали Моник след изчезването на Джейми. Мисля, че може да се превърне в повратна точка в живота ѝ. Да ѝ помогне да продължи. И заради това искам толкова отчаяно да проработи. Заради това искам да включа и двама ви. Защото можете да го осъществите. Няма начин тя да се справи сама... достатъчно е умна, но не мисля, че е достатъчно силна. А пък аз се занимавам с толкова много други неща, за да му обърна

необходимото внимание. Някой трябва да го финансира в крайна сметка. Но с теб и Лука... ще станете страхотен екип.

— Разбирам — каза Клеър.

Изпита вина, че досега смяташе проекта само за едно суетно начинание, предвидено да направи щастлива една глупава жена с твърде много пари. Горкичката Моник.

— Знам, че Лука е готов да се ангажира. — Тревър вдигна слънчевите очила на челото си и я прикова с поглед, който казваше, че е приключил с емоционалната част и сега говори делово. — Но виждам, че ти не си убедена. — Той спря с жест опита ѝ да каже нещо. — Което е абсолютно правилно. Човек не трябва да се втурва прибързано в подобен проект. Като жена е редно да имаш повече резерви. Хубаво е, че Лука дърпа напред, но ти? Ти просто не се ангажираш лесно. Предполагам, че мислиш за бъдещето си. Как самата ти ще паснеш в картинката. Как ще се справиш, ако искаш да имаш деца.

— Е — каза Клеър. — Определено има много за обмисляне.

Сърцето ѝ блъскаше. Тревър засегна твърде лични неща и това не ѝ харесваше. Въпреки всичко тя се възхити на проникателността му. Той усещаше, че нещо не е наред.

— Казвам само — отвърна ѝ Тревър, — че съм готов да направя каквото и да трябва, за да те убедя да участваш. Ако имаш опасения или искаш да поставиш условия, моля те, кажи ми. Не искам този проект да пропадне. Искам да е успешен за вас. За да е успешен и за Моник.

Клеър кимна. Нямаше какво да му каже, защото не искаше да разкрие истинската причина за нежеланието си. Същевременно обаче изпита внезапен подтик да приеме да участва в проекта. Историята на Тревър я бе трогнала дълбоко. Разбира се, тя съзнаваше, че именно затова той преуспяваше толкова, защото беше специалист в манипулирането на хората, но със сигурност не я лъжеше.

А и вече виждаше Моник в различна светлина — под грима, дизайнерските дрехи и крециящите бижута виждаше жената, майката, изпитваща постоянна болка.

— Има някои неща, с които първо трябва да приключа — изрече тя най-накрая.

Тревър се усмихна.

— Колкото време поискаш. И не забравяй... не сме провеждали този разговор. Моник не обича хората да знаят за Джейми.

Той смъкна очилата надолу, за да скрие отново очите си, когато се появиха Лука и Моник. Вървяха и разговаряха оживено — Лука жестикулираше, Моник кимаше.

Клеър нямаше желание да ги слуша. Сега, след като залогът ѝ беше ясен, не искаше да бъде част от заговора, докато не реши какво точно да направи с бъдещето си. А единственият човек, който можеше да реши това, беше тя самата.

Тя се изправи.

— Отивам да поплувам.

Не дочака отговор. Изтича до водата и нагази в морето, като се задъха от студа. Но не спря. Продължи напред, докато водата стигна до кръста ѝ, а после се гмурна под вълните, надолу в дълбокия хлад, където не проникваше звук. Остана там, докато дробовете ѝ едва не се пръснаха, обхваната от желанието да заплува в тихите зелени дълбини на океана, където нищо и никой не можеха да я достигнат.

Лора и Тони обядваха на терасата пред къщата, защитени от горещите лъчи на слънцето под сянката на един чадър.

Тони донесе домашна супа от пореч, която сервира с лъжица сметана и поръсена с див лук от една от саксиите с билки, подредени под прозорците. Към супата имаше самун хляб и парче сирене бри, произведено в Шарфам и идеално узряло.

Няколко минути се хранеха мълчаливо. От морето подухваше лек ветрец с аромат на озон, който изостряше апетита на Лора — беше толкова нервна, че не ѝ бе минало и през ум, че ще може да хапне залък, но с изненада установи, че е гладна. Над главите им се виеха чайки и си крещяха една на друга.

— Опасна работа са — каза Тони. — Чувал съм, че се спускат и грабват храна от масата. Не можеш да ги оставиш и за минутка.

— Но пък са част от крайбрежието, нали? Няма море без чайки.

— Предполагам, че е така — усмихна ѝ се той. Наряза още хляб и ѝ подаде една филия на върха на ножа.

— Та... от колко време живеете тук? — Лора се залиса с маслото.

— Вече петнайсет години. Решихме, че искаме да зарежем големия град и да живеем по-простичко. Не съжаляваме. Е, нямаме лъскава кола и не отсядаме в луксозни хотели, ако пътуваме някъде, но сега поне спя нощем. Не издържам много на стрес.

О, божичко, помисли си Лора. Може и да не спиш тази нощ, след онова, което имам да ти кажа. Тя отпи от виното от бъз. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че не беше сигурна дали ще успее да изрече следващите думи. Трябваше да се изправи пред него. Уенди можеше да се върне всеки миг и тогава ще бъде твърде късно.

Изкашля се, преди да заговори.

— Преподавали сте в „Сейнт Бенедикт“, нали?

Изрече го повече като твърдение, а не като въпрос.

Или като обвинение.

По лицето на Тони премина смесица от страх, изненада и вина, които той успя да изтрие със завидна бързина.

— „Сейнт Бенедикт“ ли? — свъси вежди и поклати глава.

— Женското училище в Рединг. Проверих — настоя Лора. — Преподавали сте рисуване.

— О! — В очите му проблесна спомен. Вероятно очакваше тя да повярва на преструвката му? — Да, преподавах там няколко семестъра. Но беше много отдавна. Преди ужасно много време.

Той сложи ръце на масата, за да си помогне да се изправи, като че ли подчертавайки колко е стар.

— Има цариградско грозде с разбита сметана, ако искате... — замлъкна под втренчения поглед на Лора. — Има ли нещо?

— Да — отвърна тя. Той седна отново.

— Какво?

Той знае, помисли си тя. Той знае.

Тя се наведе и порови в чантата си за фотокопието на рисунката, която бе открила в документите на Марина, а после я постави на масата.

— Вие ли сте нарисували това, докато сте били там?

Той остана загледан в рисунката като че ли цяла вечност. Освен една малка бръчица между веждите, лицето му беше безизразно. Най-сетне проговори.

— Е, определено прилича на моя подпис. Но трябва да съм направил стотици такива скици през живота си. Боя се, че нямам

представа коя е. Всъщност не си спомням никого. Паметта ми е много отслабнала напоследък.

Той ѝ върна рисунката с усмивка. Дали ръката му не трепереше леко или хартията потрепваше, от вятъра?

— Във всеки случай не съди известен, така че дори да е моя, тя няма да струва нищо. Макар че съм поласкан, че мислите така.

Той се разсмя, но това не я заблуди.

— Не съм я донесла, защото мисля, че е ценна — каза му тя. — И знам коя е. Това е майка ми. Учила е в онова училище. Трябва да сте я нарисували малко преди да се родя.

Този път той реагира.

— Наистина ли? — попита и в тона му се усети нотка на враждебност.

— Да — каза Лора и се наведе към него. — Донесох я, защото мисля, че може би сте мой баща.

Той я зяпна абсолютно смяян, с почти комичен ужас по лицето. После изпръхтя — нещо средно между смях и кашлица.

— О, божичко. О, милото ми момиче — облегна са назад и прокара пръсти през остатъка от косата си. — Как, за бога, бих могъл да ви бъда баща? Ние с Уенди вече бяхме женени, когато преподавах в „Сейнт Бенедикт“. Аз бях достатъчно възрастен да бъда... баща на майка ви. Почти. Какво ви накара да помислите...?

Лора грабна рисунката от ръката му и я развя под носа му.

— Запазила е това. С всичките си важни документи. И датите отговарят. Трябвало е да се яви на матура, когато е забременяла. Вие сте бил неин учител. Защо иначе ще пази в тайна кой е моят баща? Ако е било някакво случайно момче, щеше да ми каже. Но сигурно е искала да скрие... Разбира се, че не е могла да каже на никого. Връзка с учител... това е доста скандално.

Осъзна, че изнася тирада. Спря. Тони кимна учтиво.

— Сигурно щеше да е така — отвърна той. — Ако случаят беше такъв.

Лора погледна рисунката, единственото ѝ доказателство. Пое си дълбоко въздух и продължи.

— Погледнете я — настоя тя. — Това не е просто скица от натура, направена в училищното студио. Погледнете лицето ѝ.

Погледнете как е нарисувано. Който и да го е направил, е бил влюбен в майка ми. И тя също е била влюбена в него. Вижда се по очите ѝ.

Тя едва не се разплака, разтърсвана от емоции. Толкова искаше теорията ѝ да се окаже вярна.

— Вижте какво — каза Тони. — Разбирам колко силно искате да откриете баща си. Това е мощен инстинкт да искаме да разберем кои сме и откъде идваме. Но много съжалявам. Аз не съм този човек — той разпери ръце на масата пред себе си, оглеждайки дългите си загорели пръсти. — Мога да ви кажа това с абсолютна сигурност, защото... — Той погледна нагоре с присвити очи към слънцето. — Никак не ми е лесно. Не говоря често за това. Но... ние с Уенди не можахме да си имаме деца. Опитвахме с години. Минахме през всички изследвания. Аз съм абсолютно безплоден. Така че, разбирате ли... не бих могъл да бъда аз. Независимо колко ви се иска да е така.

— О — Лора издиша, като че ли я бяха ударили в гърба.

— Да оставим настрана това, че не съм имал връзка с майка ви. Тя беше моя ученичка. Това би било абсолютна злоупотреба с положението ми.

Поседяха малко в мълчание. Чайките продължаваха да кръжат.

— Хайде — каза Тони. — Да влезем вътре и да си запарим по чаша чай.

* * *

След като Колин и Челси приключиха с бясното си пазаруване, Челси пожела да отидат на плажа. И така те се върнаха в „Крайморската къща“ да си оставят покупките. Колин попита в кухнята могат ли да им приготвят кошница за пикник, което Фред и Лоз изпълниха надлежно — сандвичи с пилешко, френски мини кишове, кофички с плодова салата и последните боровинкови мъфини на Лука — след което и двамата поеха с кофички, лопатки и рибарска мрежа към „Нептюнс коув“ — миниатюрен полумесец от златен пясък в устието на реката, защитен от двете страни със скали.

Челси изглеждаше напълно доволна просто да се мотае наоколо, като бъркаше в езерцата между скалите, оставени от прилива и цапаше в плитчините. Толкова се радваше, че Колин скоро осъзна, че рядко ѝ

позволяваха да се държи като дете. Наистина не можеше да си представи как Карън приготвя кошница за пикник и отива за цял ден с нея на плажа. Но той беше повече от щастлив да го направи. Нае два шезлонга, за да си направят лагер и седна да я наблюдава как изследва всичко наоколо. Когато тя му махнеше да види какво е намерила, отиваше при нея, следеше да е намазана добре със слънцезащитен крем, а когато стана твърде горещо, взе и на двамата по една малка фунийка сладолед.

От слънцето по нослето ѝ избиха лунички и кожата ѝ започна да става златиста. *Изглеждаше, помисли си той, като здраво и щастливо дете във ваканция, а не онова бледо, потиснато създание, което бе взел с колата предния ден.* Почти нямаше следа от мрачната ѝ сериозност и сега изглеждаше малко по-безгрижна. Той не беше сигурен доколко това имаше връзка с факта, че Карън я нямаше наоколо. Но очевидно се беше оживила, след като майка ѝ напусна сцената. Беше погълната изцяло да събира мидички, като старателно ги избърсваше от пясъка и ги слагаше в кофичката си.

Той не може да потисне чувството, че на единайсет години беше малко голяма, за да събира миди. Но пък изглежда изобщо не е имала никакво детство, така че сигурно наваксваше за изгубеното време. Постепенно той успя да измъкне от нея възможно най-пълна картина за живота ѝ и тази картина беше доста мрачна.

Карън изглежда никога не помагаше на дъщеря си с домашните и не ходеше на родителски срещи. Режимът на хранене на Челси се въртеше около „Макдоналдс“, „Събуей“ и „Домино“ — тя изглежда се гордееше, че знае как да поръча пица по телефона. И изглежда прекарваше доста време по къщите на други хора. Колин беше бесен. Бесен на Карън и на себе си. Трябваше да поеме контрола още преди години. Трябваше да прояви повече интерес, трябваше да ѝ дава парите при определени условия. Трябваше да проверява успеха на Челси.

Накратко, трябваше да бъде онзи баща, от когото тя така отчаяно се нуждаеше. Дали не беше твърде късно? Не, помисли си той. Никога не е твърде късно. Челси беше мила по характер и имаше желание да зарадва другите. Можеше да преобърне живота ѝ. Да ѝ даде прилично образование и да я възпита. Както са възпитани Мишел и Райън. Той

не пропускаше нито една тяхна родителска среща, независимо колко беше натоварен в работата.

Колин извади телефона си. Имаше достъп двайсет и седем часа в денонощието до счетоводителя и до адвокатата си. Плащаше им достатъчно, за да може да им се обажда, когато пожелаеше. Не че им се обаждаше често в извънработно време — Колин не постъпваше така — но смяташе случая за извънреден. Мартин Крейн нямаше да има нищо против. Подготвяше договорите за всяка сделка на Колин, откакто Колин започна бизнеса си. Всяка година, без да пропусне, Колин му изпращаше от пекарната коледен кейк, полят с „Курвоазие“.

Мартин се обади на второто позвъняване.

— Колин — каза той бодро, изцяло нащрек. — Какво мога да направя за теб?

— Имам нужда от помощ — отвърна Колин. — Може би не е точно в твоята област, но би трябвало да можеш да ми намериш необходимия адвокат.

— Ще ми обясниш ли за какво става дума? — попита Мартин.

Колин се поколеба. А после скочи в дълбокото. Твърде дълго време се беше опитвал да замита Челси под килима.

— Имам извънбрачна дъщеря. На единайсет години. Плащал съм издръжка по хилядарка всеки месец през целия ѝ живот. Майка ѝ офейка. Така да се каже, остави ме с бебето в ръце. И аз искам попечителство... веднага.

— Името ти фигурира ли в свидетелството ѝ за раждане?

— Предполагам. — Колин беше сигурен, че Карън едва ли щеше да пропусне това в опитите си да измъкне от него пари.

— А сигурен ли си, че ти си бащата?

Стомахът на Колин се преобърна. Това не му беше минало през ум. Разбира се, че не би могъл да бъде сигурен. Карън би могла да води за носа колкото щеш глупаци като него. Като нищо би могла да получава издръжка от половин дузина нещастни идиоти.

Той погледна към Челси. Тя лежеше на кърпата, със слушалките на айпода в ушите си, със свити колене, потропвайки с крака в такт с музиката.

Разбира се, че беше негова. Карън беше манипулаторка и опортюнистка, но не беше зла. А вероятно и не дотам умна.

— Със сигурност — каза той, защото трябваше да вярва в това.

— Окей. Имаш нужда от много добър семеен адвокат. Вероятно ще ти трябва заповед за попечителство, което може да означава явяване в съда. Зависи дали майката ще ти съдейства. Подготви се нещата да загрубеят... тези работи никога не са прости.

— Готов съм. — Колин се чувстваше спокоен. Решителен. — И между другото, Алисън не знае нищо. Все още.

Чу как Марти изпръхтя, като че ли му казваше: „*Не ти завиждам, приятел.*“

— Заемам се. Този уикенд е дълъг и ще ми отнеме повече време да намеря някого, но ще ти се обадя веднага. — Мартин затвори.

Колин знаеше, че до вторник щеше да разполага с най-добрия адвокат или адвокатка в тази област. Можеше само да се надява, че преди това Карън няма да се появи отново на сцената, променила решението си. Искаше да изчисти нещата и отсъствието на Карън му даваше по-голяма свобода.

Чакаше го още едно обаждане. Кое то никак не му се искаше да осъществи. Той натисна бутона „вкъщи“ и зачака жена му да се обади.

— Ало? — Алисън винаги отговаряше с въпросителен тон, сякаш озадачена защо някой ще иска да ѝ се обажда.

— Алисън, миличка, аз съм — каза той.

— О, здравей! — В гласа ѝ прозвуча задоволство да го чуе. — Хвана ме точно навреме. Тъкмо излизях.

— Слушай, трябва да седнеш в колата. И да шофираш до „Крайморската къща“ в Пенфлийт.

— Какво се е случило? — задоволството ѝ премина в тревога. — Ти добре ли си?

— Да. Да, добре съм. Просто има нещо, което трябва да обсъдя с теб.

— Не можеш ли да си дойдеш у дома?

— Не — каза Колин твърдо. — Не. Ще резервирам маса за вечеря. Ела възможно най-бързо.

— Не можеш ли да ми кажеш по телефона?

— Трябва да те видя и да поговорим. Очи в очи.

— Окей — тя прозвуча озадачена и малко обезсърчена. — „Крайморската къща“ в Пенфлийт? Това не е ли в Корнуол? Аз мислех, че си в Бристъл?

— Не.

Всъщност конференция наистина имаше. Той гледаше алибитата му да са непробиваеми, доколкото беше възможно. Дори си беше купил тридневен билет за участие. Но така и не се появи.

Последва мълчание, докато Алисън смели информацията.

— Добре — съгласи се тя, но личеше, че не прелива от щастие. — Е, щом няма да ми кажеш нещо повече... Ще пристигна възможно най-бързо.

Лора седеше край барплота за закуска, докато Тони ѝ запари чаша чай.

Чувстваше се напълно унижена от емоционалния си изблик. Инстинктът ѝ подсказваше да избяга и никога повече да не се връща, но Тони беше толкова спокоен и не правеше опити да я осъжда. Мнозина щяха да я изпратят, след като я нахокат, помисли си тя, но той като че ли го прие съвсем нормално, като че ли беше свикнал с неуравновесени млади жени, които го обсипват с обвинения.

Колко жалко, помисли си тя, че не ѝ беше баща. Къщата, в която живееше с Уенди, създаваше невероятно чувство за спокойствие и уют. Беше място, където тя би се радвала от време на време да потърси спасение — дълги слънчеви уикенди край морето, които да разнообразяват монотонната ѝ работа в Лондон. В службата ѝ беше като в истинска мелачка, с все повече напрежение и макар че, разбира се, тя можеше да излиза извън града за уикендите, това изискваше твърде голямо усилие и предварително планиране. А да знае, че когато пожелае може да дойде в Пенфлийт за една заслужена почивка, би било идеално...

Заедно с Дан. Беше сигурна, че Тони ще хареса Дан.

Каза си, че трябва да спре да фантазира. Това нямаше да се случи. Трябваше да се върне при статива. Тони може и да не ѝ беше баща, размишляваше тя, но е бил учител на майка ѝ преди толкова години. Може би той ще успее да ѝ подскаже нещо.

— Ето, Ема. — Той постави голяма чаша с чай пред нея и посегна към кутията с бисквити.

— Всъщност — призна Лора смутено, — името ми не е Ема. Представих се с друго име. Ема Стъбс е най-добрата ми приятелка. Моето име е Лора Старлинг. — Приведе се напрегнато напред. —

Майка ми е Марина. Марина Старлинг. Сигурен ли сте, че не си я спомняте?

Тони сбръчка лице.

— Спомням си нещо смътно... името е необикновено. Но трябва да проявите снизхождение. — Той се усмихна подигравателно на себе си. — В крайна сметка, остарявам. Понякога не мога да си спомня дори какво съм закусвал сутринта.

— Но вие сте я нарисували — настояваше Лора. — Трябва да сте бил вие... подписът ви е отдолу.

Той сви рамене.

— Може би е позирала. Тогава нещата бяха други. И ако сме имали час по рисуване от натура, разбира се, че и аз рисувам модела. За да покажа на учениците какво трябва да правят. — Поредната подигравателна усмивка към себе си. — На теория.

Лора погледна рисунката.

— Чудя се защо ли тогава я е запазила?

Тони сви рамене.

— Момичетата на тази възраст пазят разни неща, нали? Като свраки са.

— Може би е била влюбена във вас? — Очите на Лора се разшириха при мисълта за такъв скандал.

— Съмнявам се. По онова време имах повече коса, но едва ли събуждах сърдечни трепети. — Той побутна кутията с домашни масленки към нея. — Заповядайте. Винаги съм намирал, че малко захар помага след емоционален изблик.

— О, божичко. Толкова съжалявам. Сигурно мислите, че съм напълно откачена — разсмя се Лора въпреки всичко.

— Хей. Няма проблем. — Тони отпи от чая си. — Направо съм поласкан, че съм главният заподозрян. Карате ме да се чувствам по-интересен, отколкото съм.

— И нищо ли не си спомняте за класа й? Трябва да е бил вашият клас випускници. Не си ли спомняте с кого се е движила? Някой, който да може да ми подскаже нещо... — Лора не устоя на изкушението да го притисне за повече информация.

Тони поклати глава.

— Училището беше голямо. Аз преподавах там само няколко семестъра. Всъщност така и не разбрах кой остава и кой си тръгва.

Разочарована и с чувството, че не е напреднала в проучванията си, Лора изпи чая си възможно най-бързо.

— Да идем ли да довършите картината си? — попита я Тони, когато тя остави чашата си.

— Мисля, е по-добре просто да си тръгна — каза тя.

— Сигурна ли сте? Справяте се толкова добре.

Лора се поколеба.

— Хайде. Не се огорчавайте — опита се да я придума Тони. — Не ми се ще да пропилявате парите си. А и на Уенди ще ѝ се стори странно, ако изчезнете.

— Не. Ще се прибера в хотела. Приятелят ми скоро ще се върне. Искам да използваме максимално щедрото предложение на хотела...

Тя се изчерви, осъзнавайки как прозвуча това.

— Е, съжалявам, че не можах да ви помогна.

— И аз съжалявам, че... нахлух тук с неоправдани обвинения.

Това успя да разсмее Тони.

— О, вижте... това е приятно разнообразие от обичайните кукувици на средна възраст, които идват при мен.

Лора взе чантата си.

— Благодаря ви. Отново. Може да кажете на жена си, че не съм се почувствала добре. Мигрена. Имам често мигрени. Особено, когато съм под стрес. И всъщност чувствам как леко ме понаболява главата, така че няма да е съвсем лъжа. — Лора осъзна, че бръщолев.

— Не се тревожете — каза Тони. — Ще измисля нещо.

Лора се смъкна от високото столче. Импулсивно отиде и го прегърна. Беше толкова мил. Част от нея искаше да остане и да си довърши картината, но като че ли повече предпочиташе да остане насаме с мислите си. Беше възложила всичките си надежди на това той да е неин баща. Разочарованието беше смазващо.

Баща ѝ беше там някъде. Трябваше да бъде. Тя просто трябваше да се разрови по-надълбоко в миналото.

Или да завърже майка си и да опре пистолет в главата ѝ, докато не ѝ каже.

— Довиждане — каза тя на Тони, който прие това с очевидно облекчение. Сигурно я е сметнал за абсолютно откачена. И може би беше такава. Как можа да ѝ хрумне, че една-единствена малка рисунка ще ѝ даде отговорите, които търсеше?

Веднага щом Лора излезе, Тони се качи горе в студиото си. Затвори вратата и отиде до прозореца, проследявайки с очи как момичето върви по пътя, докато изчезна от погледа му зад ъгъла.

После се наведе над прозоречния перваз и обори глава в ръце.

Дъщеря. Той имаше дъщеря.

Разбира се, че беше негова дъщеря. Веднага щом тя му разкри истинската причина за посещението си, годините като че ли се изпариха и той си спомни всяка секунда от онова лудо, прекрасно и ужасно време. Трябваше му и последната капка воля, сила, която не знаеше, че притежава, за да сложи край на това. Беше единственият начин. Той нямаше избор.

Марина Старлинг. Представи си лицето ѝ от ясно по-ясно.

---

[1] Луксозен английски курорт на полуостров в залива на Пул в Дорсет, Англия. — Б.пр. ↑

[2] На открито (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Когато Тони Уестън получи работата в „Сейнт Бенедикт“, приятелите му непрекъснато го занасяха. Беше си направо мечтана мъжка фантазия — да преподава рисуване в женска гимназия, нали? Той приемаше подмятанията привидно добродушно, но всъщност се дразнеше. Като че ли не го вземаха на сериозно. Като че ли го смятаха за стар мръсник, макар че беше едва на трийсет и две години. Като че ли не знаеха, че уважава жена си, а той я уважаваше. Уенди беше неговият свят. Неговата опора. Духовната му половинка. А повишението на заплатата, което Тони щеше да получи на новата работа, означаваше, че когато тя забременее, ще може да напусне работа, за да се грижи за децата им. Уенди нямаше желание да се изявява като работеща майка. Струваше й се безсмислено. Ако човек може да си позволи да не работи, защо да подлага себе си и децата си на това? Не, щеше да си направи пещ в градината, а когато децата пораснеха достатъчно, можеше да прекарва свободното си време, като прави керамика и я продава.

Така че преместването в Рединг беше съвършеният план за семейство Уестън. И макар че самият град не им допаднаше, те си намериха голяма викторианска къща в един позападнал квартал, който тепърва щеше да се замогва. Уенди си намери работа като помощник-учител в начално училище и престана да взема противозачатъчни. Всичко вървеше по план.

Но Тони не беше предвидил Марина Старлинг.

Беше чувал името й достатъчно често, още преди да се запознае с нея. Обсъждаха я на няколко учителски съвета, преди да започне семестъра. Тя беше една от онези сложни и всестранно надарени ученички, които можеха да претърпят всякакво развитие — както положително, така и отрицателно. Умна, но немотивирана. Никой не можеше да каже дали щеше да завърши с куп прилични бележки или да остане поразителна неудачница, понесла се безцелно на течението на живота. Общото мнение беше, че с такова момиче не може да се

направи нищо. Тя сама щеше да си избере съдбата, независимо кой се опитваше да се намеси.

Сред мъжете в учителската стая също така битуваше и теорията, че едва ли има значение дали Марина ще завърши. Момиче с такава външност винаги щеше да стигне далеч. На Тони му се повдигаше от небрежно сексистката им присъда, но от начина, по който се наежваха жените, му ставаше ясно, че казаното беше вярно.

В деня, когато Марина влезе в неговия час, с праметната през рамо платнена раница, покрита със значки, той си помисли, че сърцето му ще спре.

Косата ѝ беше гарвановочерна, диво разрошена и стигаше малко под раменете ѝ. Бледата ѝ кожа беше идеално гладка като уеджуудски порцелан. Кръглите ѝ като на котка очи, бяха подчертани с черна очна линия. Училищният ѝ пуловер прилепваше неприлично плътно към гърдите ѝ; краката ѝ стърчаха дълги и кльоцави изпод полата, обути в черен чорапогащник и неуниформени високи обуца с развързани връзки.

Той не можа да свали от нея поглед по време на урока, макар че отчаяно се стараяше това да не се набива на очи. Беше умна и проявяваше интерес, което го изненада. Задаваше смели и проникателни въпроси. Ако я погледнеше, тя не се изчервяваше, а се усмихваше и край устните ѝ изникваше дълбока трапчинка.

— Не мислите ли — каза му тя още в първия им час, — че Гоген всъщност си е паднал малко чекиджия?

Той беше решил твърдо да не се смуцава.

— С положителност си е доставял удоволствие — отвърна ѝ той. — Дали това го прави верен на себе си, или както толкова красноречиво се изразихте, чекиджия, оставям да решите сама. Макар че със сигурност си е получил заслуженото. Сифилисът не е красив начин да си отидеш.

Туш, помисли си той. Отговорът му изглежда ѝ достави удоволствие.

Със седмици провеждаха подобни словесни двубои в клас. Тя непрекъснато го предизвикваше, а той ѝ отвръщаше. Не го беше особено грижа дали останалите ученици от класа бяха забелязали искрата помежду им. И си спомняше кристално ясно деня, в който

влезе в час по рисуване от натура и я откри отпусната на мястото на обичайния модел.

— Гретхен не можа да дойде — каза му тя. — Каза, че може аз да я заместя. Добър повод да отмените часа.

Той би трябвало да ѝ се противопостави. Би трябвало веднага да я отпрати да се облече. Но ако постъпеше така, би означавало, че е разтърсен. Знаеше, че тя цели именно това. Прекарваше всеки час в игриви опити да го провокира или шокира.

— Страхотна идея — каза той, почти без да я погледне повече, а после седна да я скицира.

Веднъж седнал зад статива си, вече можеше да остави очите му да пируват с тялото ѝ. Беше толкова изящно, че го заболя гърлото. Знаеше, че не бива, но би трябвало да е супермен, за да не иска да я гледа. Би се присмял на всеки мъж в света, осмелил се да твърди, че не я поглежда с похот. Разбира се, помисли си той, в днешно време никой нямаше да позволи подобна ситуация в час по рисуване от натура, но нещата тогава бяха различни. Напомни си, че тя е на седемнайсет. Знаеше, защото беше проверил училищното ѝ досие.

А защо ли го беше направил? — запита се той. Защото беше омагьосан и се чувстваше по-добре при мисълта, че тя е надхвърлила достатъчно възрастта за сексуален контакт. Мислите за нея го преследваха денем и нощем. Мисли, които той се опитваше да прогони, защото бяха много опасни, много греховни. Той беше проклет глупак. Да си играе с Марина беше като игра с огъня, защото един ден някой, който не трябваше, щеше да разбере и да изтърве нещо.

Един ден я откри разплакана в ъгъла на кабинета по рисуване. Отказа да му каже какво има, но продължи да плаче горчиво. Въпреки че вътрешният му глас го предупреждаваше да стои настрана, той се приближи до нея. Усети евтиния ѝ сладък парфюм и стомахът му се преобърна, но не от отвращение, а от обзелия го непреодолим импулс да я докосне. Той плахо обгърна раменете ѝ с жест, който с мъка можеше да се изтълкува като утешителен. В момента, в който я докосна, тя се изви и се притисна към него.

— Прегърни ме — каза.

Би се възпротивил на каквото и да било друго. Ако го беше помолила да я изчука или да я целуне, той щеше да я отблъсне. Но молбата беше толкова искрена. Тя беше толкова дребна, толкова крехка

и толкова зряла. Когато я придърпа към себе си, почувства мекотата на гърдите ѝ до своите.

А след това те изведнъж се преплетоха един в друг. Пръсти, устни и езици. Копчетата бяха разкопчани и дрехите изчезнаха. Не произнесоха нито дума, само дишаха в синхрон. Бързаха, но премерено. С почти перфектна хореография. Той я вдигна върху една от дървените пейки. Тя наведе глава назад, той целуна бялата ѝ шия с нежна свирепост.

Когато всичко свърши, тя се плъзна на пода и застана пред него с наведена глава.

— Представях си това — каза му тя — още от деня, в който те видях.

Той прокара бавно пръсти надолу по гръбнака ѝ, докосвайки я в почуда. Този миг щеше да отнесе в гроба си. Това бе най-значимото нещо, което му се беше случило. Господи, помисли си той. *Той беше трийсет и две годишен учител и току-що беше изчукал една ученичка. Седемнайсетгодишна ученичка.*

А после осъзна, че не го е грижа. Ако го обесеха, разчекнеха и му отрежеха крайниците, ако го налагаха с камшици или го изправеха пред дулата на наказателен отряд, щеше да си струва всяка прекрасна секунда. Беше като да умреш и да се родиш отново в един и същи миг.

Връзката им беше страстна, емоционална, напрегната и безразсъдна. Наложил се той да определи някой правила, защото иначе всичко щеше да излезе от контрол. Никакви контакти в училище. Никакви телефонни обаждания в дома му. Никога нищо черно на бяло. Срещаха се по обяд в дома ѝ, защото родителите ѝ никога не си бяха вкъщи. Съседите нямало да забележат, увери го тя. Понякога успяваше да я посети и през уикендите под предлог, че отива до някой магазин или в гимнастическия салон, или в библиотеката, след което ѝ се обаждаше от някоя телефонна будка.

Знаеше, че е безотговорно. Знаеше, че е нередно. Но страстта им — не любовта, любовта не би могла да бъде начало на онова, което съществуваше помежду им — беше по-силна от всякакъв морал у единия или у другия. Последният би трябвало да е по-добре развит у него — той беше възрастният, той беше учителят, за бога, — но всеки път, когато започваше да се тревожи, тя го караше да замълчи.

— Хората очакват подобно нещо цял живот — каза му тя — и така и не им се случва. Би трябвало да сме благодарни, че го имаме, докато продължава.

Не беше просто секс. Тя го интригуваше. Възбуждаше. Стимулираше. Вбесяваше. Изненадваше го непрекъснато. Беше закачлива като коте, но по-опасна и от най-тихата вода. Разсмиваше го.

А веднъж, докато отчаяно се любеха, тя го разплака.

Естествено, че трябваше да има край. Знаеше го през цялото време.

Веднъж, по време на училищната екскурзия до Париж, много ученици получиха хранително отравяне, а те двамата се престориха, че са болни и останаха в хотела, жертвайки посещението на Версай. Тя дойде в стаята му и прекараха деня в леглото, изгубени един в друг. И когато Тони вдигна поглед към нея, както беше надвесена над него с тъмните си разрошени коси, влажни от пот, той разбра, че трябва да сложи край.

— Уенди е бременна — каза ѝ той.

Тя се изтърколи на леглото до него и заби поглед в тавана.

— Значи — дотук — отговори му тя.

— Винаги ще те обичам — каза ѝ той, — но ще имаме бебе и ще трябва да го поставя на първо място.

— Знам — съгласи се тя. — Знам, че ще го направиш.

Погледна го и той изведнъж разбра причината за безмълвния ѝ гняв, гневът, който беше там, дори тя да не го показваше.

— Никога не съм твърдял, че не спя с нея. Не исках да ни подозира. Просто не можах да спра. Знаеш, че искаме бебе — защити се той.

Зелените ѝ очи помътняха от сълзи. Заприлича на дете, каквото всъщност бе. Сви се на кълбо и не каза нищо. Беше по-лошо, отколкото ако беше викала и ругала. А когато той се опита да я обвие с тялото си, тя го удари силно в стомаха.

Той се преви на две, задъхвайки се, останал без въздух, потресен от силата ѝ.

Тя навлече бързо чорапогащника си, нахлузи шарената си коктейлна рокля и размъкнатия зелен пуловер.

— Марина...

— Мълчи — помоли го тя през стиснати зъби. — Аз ще го понеса. Разбирам. Не се тревожи.

— Винаги ще те обичам.

Погледна го право в очите, сякаш търсеше доказателство на думите му. После кимна сковано с измъчена усмивка и излезе от стаята.

През остатъка от екскурзията той почти не я видя, само мерваше диво разрешените ѝ коси сред останалите ученици, докато обикаляха Лувъра, Националната галерия, музея д'Орсе. Тони беше съкрушен. Искаше да разглежда картините с нея, да наблюдава реакцията ѝ, да ѝ каже своите тълкувания. Искаше да споделя всичко с нея до края на живота си. Но не можеше.

Прекосяването на Ламанша беше ужасно. Тони повръща през цялото време, без да е сигурен дали причината за това беше *mal de mer* или *maladie d'amour*^[1]. Всяка вълна го тласкаше по-близо до Уенди.

Когато се прибра при лоялната си и вярна съпруга с малкото ѝ бременно коремче, той осъзна и нещо друго. Не можеше да остане в Рединг, след като знаеше, че Марина диша същия въздух, след като знаеше, че може да се сблъска с нея във всеки един миг. Трябваше да избяга от изкушението. И така той се кандидатира за работа в една рекламна агенция в Лондон, която за най-голяма своя изненада успя да получи. Наруши условията на договора с училището, след като не ги предизвести един семестър предварително, но даде ясно да се разбере на директорката, че не може да остане по лични причини.

— Много е... деликатно — каза ѝ той.

О, да, Марина наистина беше деликатна, една крехка конструкция от плът, кости и дихание.

Директорката леко се стъписа. На кой директор му трябва учител, белязан от лични проблеми? „Деликатно“ беше добър евфемизъм за гаден скандал. Тя успя да прочете подтекста.

— Трагедия е, че ви губим — каза му тя. — Бяхте вдъхновение за много от нашите момичета.

И с това приключиха.

Когато по-късно през лятото Тони телефонира в училището, за да попита какви оценки са получили учениците му на матурата, никой не спомена името на Марина.

— Ами Марина Старлинг? — попита той. — Бях ѝ сложил висока оценка.

— В крайна сметка тя не се яви на матура — отвърнаха му. — Никой не знае какво ѝ се е случило. Просто изчезна.

Те изгубиха малката си дъщеричка.

Седмица преди да роди, Уенди престана да усеща ритането на детето. Спокойните уверения на акушерката, че това е съвсем обичайно в последния стадий на бременността, не я успокоиха.

— Бебето сигурно си почива — каза ѝ Тони. — Готви се за голямото пътешествие.

Усещаше безпокойството на Уенди. И когато най-накрая отидоха в болницата, най-лошите ѝ опасения се потвърдиха. Не можеха да чуят пулс, защото нямаше пулс. Бебето в нея беше мъртво. Въпреки това, тя трябваше да я роди. Чакаше я истинско раждане, с всички съпътстващи болки. Тони не разбираше защо не могат да ѝ направят цезарово сечение — определено беше по-хуманно — но такава беше политиката на болницата.

Поддържаха дъщеричката си. Беше абсолютно съвършена. Устица като розова пъпка под носле-копче. Кичур тъмна косица. Миниатюрни пръстчета, които Уенди уви около палеца си, преди акушерката да я отнесе в жълтото одеяло, което ѝ бяха избрали само седмица по-рано, заедно с името ѝ — Розалинд.

Тони знаеше, че трябва да е силен. Ако той беше разсипан, колко ли по-зле се чувстваше Уенди, която усещаше детето в себе си през всичките тези месеци. Трагедията го накара да проумее колко много обичаше жена си заради силата, достойнството и тихата ѝ, но сдържана скръб. От този ден нататък той затвори съзнанието си за Марина. Не си позволяваше да фантазира за тайна среща. Уенди не заслужаваше такова предателство. Тя заслужаваше неговата преданост.

През годините Тони се чудеше неведнъж дали смъртта на Розалинд не беше цената за онези няколко месеца лудост. Така и не можа да изличи срама от съзнанието си. Гадното чувство го спохождаше, когато най-малко очакваше, и го караше да се гърчи. Бил е безразсъден, разглезен и безотговорен. Неправ, неправ, неправ, откъдето и да го погледнеш. По онова време беше успял да се убеди, че е любовна история, но не — беше гнусната история на похотлив учител по рисуване, възползвал се от най-добрата си ученичка.

Класическо таблоидно четиво. В най-мрачните моменти си представяше вестникарските заглавия, ако Марина някога реши да разкаже, и стомахът му се свиваше от страх. Дали щяха да го арестуват, осъдят, затворят?

Постепенно страхът изчезна. Нямаше доказателства. Но сега, докато стоеше до прозореца и съзерцаваше гледката, която беше радвала него и Уенди толкова много през годините, Тони осъзна, че грозното му минало го е настигнало. А имаше и доказателства. ДНК доказателства. Живо и дишащо доказателство за всяко негово чукане с Марина. Той обаче не беше в състояние да признае бащинството си на Лора. Разбира се, че не.

Докато вдишваше на дълбоки глътки чистия въздух, за да потисне гаденето, видя Уенди да се връща. Гледа я как се изкачи по стълбите с дълги и леки стъпки. Банският костюм беше в раираната ѝ чанта и една кърпа опасваше слабото ѝ атлетично тяло, поддържано в чудесна форма от ритуала на ежедневното плуване в морето. В ръката си държеше кошница с покупките от пазара — пресни маслини, може би самун домашен хляб, кафе.

Дръпна се от прозореца, защото не искаше тя да го види, не искаше да вдигне ръка за поздрав.

Как можеше да ѝ каже? Как можеше да ѝ каже, че в същата година, когато дъщеря им се роди мъртва, друго момиченце се е появило на бял свят, момиченце, което бе негова дъщеря? Беше му непоносимо да си представи мъката ѝ, мъката, която тя смяташе, че споделя с него, но която отгук нататък трябваше да носи сама. Не. Тази част от живота му трябваше да остане в сянка. Колкото и да го блазнеше мисълта да опознае дъщеря си, той трябваше да остави вратата здраво заключена.

Слава богу, момичето изглежда остана убедено от доводите му.

Тони копнееше тя да си тръгне, но нямаше как да я подкани да го направи, за да не остави впечатление, че е виновен. Испита огромно облекчение, когато Лора реши да се прибере в хотела. Нямаше да понесе да прекара следобед с нея или да я гледа в една стая с Уенди.

Чу как входната врата се затръшна. С ужас в сърцето прекоси стаята и заслиза по стълбите.

Уенди беше в кухнята и пълнеше чайника.

— Как върви? — попита тя с усмивка. — Готови ли сте двамата за още чай? От селския пазар купих кифлички и сметана.

— Ема трябваше да си тръгне — каза ѝ той. — Получи мигрена. Върна се в хотела да си легне.

— О, колко жалко. — Уенди се зае да вади покупките от чантата си. — Изглеждаше ми много мила.

— Да, много мила — съгласи се Тони. — И съвсем нелоша художничка. Но няма значение. Това означава, че остатъкът от уикенда ни принадлежи.

Уенди го погледна.

— Значи няма да се върне?

Тони не смееше да срещне погледа ѝ.

— Не мисля.

— Надявам се, че не си ѝ върнал парите. Като те знам какъв си...

— Не, не, разбира се, че не — изпитваше ужасна вина. Беше лошо от вината, която изпитваше тогава. — Виж какво, защо не излезем довечера? Да прекосим реката до „Кингс Армс“ за вечеря с раци?

Уенди наклони глава, докато обмисляше предложението.

— Чудесно — каза тя. — Наистина ще е чудесно.

---

[1] „Морска болест“, „любовна мъка“ (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Към шест вечерта „Крайморската къща“ се пукаше по шевовете. Половината Пенфлийт като че ли беше решил да се отбие за по пиетие на терасата. Барманът Мич се паникьоса, че ще му свърши ледът и изпрати един сервитьор до „Спар“ за няколко резервни торбички. Като че ли всички бяха обзети от ваканционно настроение. Слънцето събуждаше най-доброто у хората.

У Клеър обаче то бе събудило най-лошото. Беше прекалила с печенето на слънце на палубата на яхтата и на плажа, което в комбинация с пиенето в необичайно за нея време я бе оставило напълно обезводнена. Два нурофена и бутилка вода не помогнаха никак на мигрената ѝ. Би трябвало да се усмихва и да блика от радост пред клиентите си. Би трябвало да се поздрави. „Крайморската къща“ беше на върха. Най-последно усиленият ѝ труд даваше плодове; бе възнаградена за усилията, които полагаше. Но тази вечер, вместо да оцени това, тя се чувстваше напрегната. Трябваше да поговори с Ник възможно най-скоро. С тревога очакваше подходящия момент.

Днес, докато се гмуркаше в студената морска вода, видя всичко кристално ясно. Беше безполезно да се опитва да си върне миналото. Нямаше абсолютно никаква гаранция, че ще намери щастие с Ник, а с положителност щеше да разстрои много хора. Правилното беше да остане с Лука и при първа възможност трябваше да обясни това ясно на Ник.

Лора седеше до една маса на терасата с книга на Стив Ларшон в ръка и коктейл „Морски таралеж“. Барманът я беше придумал да го пробва. Това беше специалният му коктейл за дългия уикенд и му трябваше опитно зайче за случая, така че тя се съгласи. Отпиваше предпазливо — обикновено пиеше бяло вино — но леко замайващото усещане от коктейла ѝ беше приятно. Той я накара да спре да се тревожи за Дан. В крайна сметка, тя се върна по-рано от предвиденото.

Не искаше да му телефонира, за да открие къде е. Не искаше да изглежда притеснена. Изпрати му съобщение „*Пия си питието на терасата. Доскоро, хх*“, но той не ѝ отговори. Всеки път, когато някой отиваше до парапета, за да се наслади на гледката, тя вдигаше очи, за да провери дали не е той. Шест часът мина, а от него все още нямаше и следа.

И после внезапно се появи, прекосявайки дървения под с бира в ръка и усмивка на лицето.

Тя скочи да го прегърне.

— Как мина? — попита той и я целуна.

Лора беше решила да омаловажи случилото се. Щеше да му каже само, че не е попаднала на човека, на когото искаше да попадне, а после ще го попита какво е правил той. Прекалено дълго го беше занимавала с тази история. Сигурно му е дошло до гуша от приказките за неизвестния ѝ баща.

— Не беше той. Излъгала съм се.

Усмихна се несигурно, но едва изрекла думите и емоциите от следобода я пометоха и тя избухна в сълзи.

— Хей. Хей, всичко е наред...

Дан я притегли към себе си, прегърна я и започна да я успокоява като дете. Лора беше бясна на себе си. Смяташе да се държи спокойно и зряло. Възнамеряваше да отмине със смях тази история, да си вземе коктейла с небрежно свиване на раменете и да продължи живота си. А сега всички на терасата я зяпаха.

Не искаше да им осигурява забавление в началото на вечерта. Тя избърса сълзите си.

— Наистина съжалявам. Не възнамерявах да го правя.

— Всичко е наред. Няма страшно.

Те седнаха край запазената от нея дървена маса. Лора отпи от коктейла си.

— Какво е това?

— Ами... кампари, водка, някакъв син ликьор, сок от лайм, див хибискус... наричат го „Морски таралеж“.

— Внимавай с коктейлите! — Дан ѝ хвърли кос поглед. — Хайде... разкажи какво стана.

— О, нищо важно. Няма какво да ти разказвам. Просто беше... неловко.

— Не, хайде кажи ми. Искам да знам.

И така тя неохотно му разказа. Установи, че отново плаче, когато стигна до онази част, когато Тони ѝ разясни нещата, но пък наред с това можеше и да се смее.

— О, господи. Съжалявам. Не проумявах колко важно е това за мен. Мислех си, че най-сетне ще открия липсващото парченце от пъзела. Че ще открия човека, от който съм наследила всичко онова, което не е от мама. Но съм все така далеч от отговора. — Тя избърса сълзите си. — Никога не ме е притеснявало. Но... — ще му каже. Коктейлът беше развързал езика ѝ. — От момента, в който те срещнах, почувствах нужда да разбера точно коя съм. Защото ти си първият човек, който наистина ме накара да се замисля за бъдещето. — Тя заби поглед в скута си с пламнали страни. — Искам да кажа, за бебетата. И откъде идват. И откъде съм дошла аз. Съжалявам. Тази информация ти идва в повече. Просто ми кажи да млъкна.

Тя затвори очи. Не ги отвори, защото предполагаше, че сега Дан ще офейка. Мъжете го правеха, нали, когато жените започваха да дрънкат за такива неща? Тя се издъни. Издъни се съвсем. Нямаше баща, а сега нямаше да има и приятел. Шест месеца, толкова бяха прекарали заедно. Недостатъчно дълго, за да подхваща такъв разговор...

Усети ръка на рамото си. Отвори очи и се взря право в неговите, сивото им кадифе беше по-меко от всякога.

— Това, което каза, е много мило — промълви той. — Но знаеш ли какво... не трябва да се тревожиш. Ти си си ти. Не си две половинки от двама различни души. Ти си Лора. Ти си ти. И... ти си човекът, когото обичам.

— Какво? — Лора го зяпна с широко отворени очи.

Той повтори бавно думите си.

— Ти си човекът, когото обичам.

— О!

Примигнаха и двамата еднакво изненадани. Дан се усмихна криво.

— Нямах представа, че ще го кажа.

— Нито пък аз — засмя се Лора несигурно.

— Обаче е вярно.

Тя отпи отново от „Морския таралеж“. Главата ѝ сега наистина се маеше. Зяпаше го прехласнато. Дан със стегнатото си тяло в тениска с щампа на „Нирвана“, с добрината и невероятния си талант обичаше нея, леко невротичната и неуверена Лора, израсла в сянката на майка си.

— Знаеш ли какво ще направим сега — той ѝ се ухили дръзко и остави бирата си. — Хайде да забравим тази петзвездна глупост. Искам да кажа, изглежда страхотно и така нататък, но всъщност наистина ми се хапва пържена риба с картопки.

На Клеър най-сетне ѝ се отвори възможност. Лука беше в кухнята. Ергените се събираха в бара. Тя видя Гюс да бърби с Мич, без съмнение обсъждаха тайнствената алхимия на смеските му — барманът разклащаше шейкъра с една от последните си измислици, нещо смъртоносно, наречено „Морски таралеж“. Тя се усмихна за миг. Мич се радваше на всяка възможност да експериментира с нещо различно от предсказуемия джин с тоник, предпочитаното питие на типичния пенфлийтски клиент. В лицето на Гюс имаше аудитория, която щеше да го оцени.

После се сети за очакващата я задача и усмивката ѝ угасна. Това беше моментът. Това беше единственият ѝ шанс.

Хукна по стълбите колкото се можеше по-бързо. Пред вратата на Ник поспря за миг, като се сети как стоеше пред нея преди по-малко от двайсет и четири часа. Не можеше да мисли за това. Почука.

— Влез — от звука на гласа му сърцето ѝ затупка по-бързо. Нерви. Това бяха нерви. Тя натисна дръжката и влезе.

Той стоеше до прозореца с ръце в джобовете. Беше облечен с джинси и бледосиня памучна риза на райе, неприбрана в панталона. Вятърът от отворения прозорец донасяше в стаята полъх от току-що пръснат „Мъст дьо Картие“. Все още ухаеше силно. Кожата му още не беше омекотила аромата, но парфюмът ѝ беше толкова познат. Клеър си спомни как намери пуловера му в стаята си, точно след като се поделиха. Беше го взела назаем, за да се прибере една вечер. Ароматът му я разплака. *Не се обръщай назад* — напомни си тя. — *Гледай напред.*

— Здравей — изрече възможно най-делово. — Дойдох само да ти кажа... надявам се, че ще прекараш страхотно тази вечер. Лука ви е направил наистина специално меню. И ако има нещо, което желаете...

— Клеър! — прекъсна я Ник и се приближи до нея с блеснали в очакване очи. — Искам само едно нещо. Ти знаеш какво.

— Да. Е. И за това. М-м-м... — беше залепила на лицето си сияйна усмивка. — Знаем, че вчера преживяхме нещо неочаквано. Мисля, че леко се поувлякохме. Но що се отнася до мен, това не се е случило.

Ник я гледаше втренчено.

— Нещо неочаквано? — повтори той думите ѝ.

— Да. Заради миналото. Всъщност не означаваше нищо.

— Как можеш да говориш така?

— Виж, беше хубаво и така нататък, чудесно е, че те видях, и страхотно да... заровим томаховката след толкова време... — Защо отказваше да проумее намека ѝ? Това беше мъчително.

— Да заровим томаховката ли? — Ник отново повтори думите ѝ. — Така ли го наричаш? Клеър, беше изключително важно. Беше... най-важното нещо, което ми се е случвало някога.

— Не — каза Клеър. Трябваше да е твърда. — Не, не беше. Влагаш твърде много смисъл в това. Беше просто бърз секс между двама души, които някога означаваха много един за друг.

Той я гледаше и не можеше да повярва.

— Но ти все още... означаваш много за мен.

— Не, Ник. Аз вече съм друг човек. Помежду ни не може да има нищо. Ти ще се жениш, аз ще се омъжвам. За хора, които ни обичат такива, каквито сме сега. И така трябва да бъде.

— Нима? — Погледът му я пронизваше. — Няма закон, по който да трябва да се ожениш за човека, за който си сгоден. Хората развалят годежите си непрекъснато. И всички оцеляват. Можем да излезем заедно оттук, ти и аз. Заедно. Лука и Софи ще оцелеят.

Клеър трепна при звука на имената им.

— Моля те. Не усложнявай нещата — тя се опита да звучи делово. — Би трябвало да си долу. Приятелите те чакат. А аз трябва да се върна на работа.

Ник скръсти ръце. Тя осъзна, че нямаше да се отърве толкова лесно.

— Затова ли, че не мога да ти предложа всичко това? — попита той. — Защото не мога да ти дам петзвезден хотел и бяла яхта, и...

— Не! — извика Клеър. — Познаваш ме добре.

— Да. Познавам те. И знам, че това не си истинската ти. Играеш роля. Онзи мазен нафукан плейбой не е човекът за теб.

— Няма нужда да намесваш Лука в това — тонът на Клеър беше рязък, но тя нямаше избор. — Моля те. Надявах се да се разделим като приятели. Не както последния път. Можеше да ме откриеш преди години, ако наистина си искал.

Сви се като ударена, след като изрече тези думи. Не беше редно да му отправя такова обвинение. Той щеше да си помисли, че тя все още го обича.

— Баща ти ми каза пределно ясно, че не желаяш да бъдеш намерена.

Тя вдигна ръка.

— Не искам да се ровя отново в миналото. Просто да продължим нататък, а?

Настъпи мълчание, което като че ли продължи вечно. Двама стояха в смълчаната стая. Чуваха отвън възбуденото бърбене и говора на хората, които празнуваха. Беше като друг свят.

Най-сетне Ник подаде ръка.

— Добре — каза той. — Беше добре да си изясня как стоят нещата за теб, Клеър. Желая ти да бъдеш много щастлива в новия ти живот.

Тонът му беше абсолютно неутрален. Никой от двамата не се усмихна, когато тя пое ръката му и я разтърси.

— И аз — повтори думите му тя. — Да бъдеш много щастлив...

Извърна се и излезе от стаята.

Дан и Лора седяха върху стената на пристанището, хапваха парещите картопки и гледаха последните лодки, които се прибираха от морето.

— Искам да ти покажа нещо утре — каза й Дан, като изстиска още едно пакетче кетчуп върху картофките си.

Лора не беше виждала човек, който да яде толкова много кетчуп. Или пък някой, който да яде толкова много и да не дебелее.

— Какво?

— Изненада — отвърна той с пълна уста.

— Нещо, което си открил днес ли?

— Може би.

— Тюлени? — Предполагаше се, че надолу по брега се срещаха тюлени.

Той поклати глава, усмихнат.

— Няма да ти кажа!

Тя го побутна с ръка.

— Ти си развали кефче.

— Просто ще трябва да почакаш и да видиш.

Лора свъси вежди, чудейки се какво ли, за бога, можеше да е това.

Дан смачка опаковката от картофките си.

— Искаш ли да доядеш и моите? — попита го тя. — Натъпках се.

Той бързо погълна и тях.

— Съвършено е — каза Лора, съзерцавайки морето. Оранжевото огнено кълбо на слънцето се спускаше все по-надолу.

— Съвършено е — съгласи се той. — Все забравям колко е хубаво да се измъкнеш от Лондон.

Двамата поседяха мълчаливо, наблюдаваха как светлината се отразява от водата и около тях танцува лек ветрец. В този миг Лора бе обзета от абсолютно спокойствие. Нямаше значение кой е баща ѝ. Той не ѝ трябваше. Имаше си Дан. Тя плъзна ръка през кръста му и сложи глава на рамото му. Осъзна, че го обича и заради толкова земното му виждане за нещата. Той не се стараеше да впечатли никого. Знаеше какво иска. С него се чувстваше толкова сигурна. Можеше да му вярва. Знаеше какво мисли за нея. И не играеше игри.

Той взе последното картофче и ѝ се усмихна.

— Това е последното?

Тя отвори уста и той ѝ го подаде.

Дан беше всичко, което ѝ трябваше на този свят.

Колин седеше на най-дискретната маса в салона за хранене в очакване на Алисън.

Не можа да измисли как по най-приемлив начин да проведе този разговор, дори от това да зависеше живота му. Беше ли честно да ѝ сервира подобна взривоопасна изненада на публично място? Алисън беше възпитана и тактична жена, малко вероятно бе да изпадне в истерия или да му удари шамар, или да излее кана с вода на главата му, но той съзнаваше, че салонът ще е пълен с хора. Не можеше да разговаря с нея в уединението на стаята си, защото Челси беше там. Той ѝ поръча вечеря и тя изглеждаше абсолютно доволна да я остави сама. Колин се закле, че я лъже за последен път, както и че я оставя сама, но разговорът със съпругата му беше важен. Не можеше и да напусне хотела. Така че трябваше да се задоволи със салона за хранене.

В дясната си ръка стискаше чаша с „Лафройг“, любимото му малцово уиски. Отпи една глътка, наслаждавайки се на опушения вкус. А и определено се нуждаеше от глътка за кураж. Кой знае какво щеше да му донесе предстоящият разговор? Дали към края му щеше да е спечелил дъщеря, но изгубил съпруга?

Алисън се появи, крачейки към него с несигурна усмивка. Беше облечена в свободна розова ленена рокля и балеринки на краката, тъмнорусата ѝ коса беше издухана със сешоар в леко разрошена къса прическа. На врата си носеше златното колие, което той ѝ беше подарил за последния ѝ рожден ден. Изглеждаше... съвършена. Уверена жена в разцвета на силите си, която знаеше как да се облича. Колин си помисли, че никога не бе изглеждала по-добре.

Когато се изправи да я посрещне, тя се наведе за целувка и той вдъхна парфюма ѝ — „Бютифул“ на Ести Лаудер. Дядо Коледа слагаше по едно шишенце в чорапа ѝ всяка година. Беше му толкова познат. Обхвана го страх, страх за всичко, което би могъл да изгуби. Но нямаше избор.

— Чудесно място — подхвърли тя, сядайки на стола срещу него. — Но по-добре ми кажи какво правиш тук. Не виждам да има някаква конференция.

Не се шегуваше, той разбра това. С инстинкта си на съпруга усещаше, че причината да я привика тук няма да ѝ хареса.

— Да ти вземем най-напред нещо за пиене. — Колин махна на сервитьора, който забърза към него. — Джин „Бомбайски сапфир“ с диетичен тоник и парченце лайм, моля.

— Не е ли по-добре да взема двоен? — Алисън изглеждаше спокойна, но това не заблуди Колин.

Утеши го само изпълненото ѝ с достойнство поведение. Тя знаеше как да се държи, неговата Алисън. Усети как се изпълва с гордост, последвана от ново пробуждане на страх. Онова, което се канеше да ѝ разкаже, щеше или да заздрави брака им, или да го разруши.

Но после си напомни, че тя невинаги е била такава. Че имаше време, когато го отблъскваше, когато не можеше да направи нищо за нея, макар че беше опитал всичко, което би могло да помогне.

И точно заради това сега бяха тук.

Клеър се съсредоточи върху картините, докато слизаше по стълбите. Можеше да смени морския пейзаж с чаплата, помисли си тя. Обичаше от време на време да размества картините, за да освежава стените. Не искаше посетителите, които идваха повторно, да се отегчават.

На площадката на първия етаж се сблъска с Анжелика.

— А, ето те къде си! Обадох ми се по телефона за резервация за другата седмица. Искат задължително стая с изглед към пристанището, затова ги смених с човека, резервирал стая номер четири, защото той не предяви специални изисквания.

Клеър кимна. Не беше сигурна дали е в състояние да говори.

Анжелика я погледна внимателно.

— Клеър? Какво има?

Клеър поклати глава в опит да покаже, че нищо ѝ няма, но лицето ѝ се беше изкривило от усилието да не се разплаче.

— Хей — Анжелика я прегърна.

Клеър вдигна ръце, за да я спре.

— Добре съм — настоя тя. — Ще се оправя след малко.

Очевидно не беше добре. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, брадичката ѝ трепереше. Всеки миг щеше да рухне. Анжелика се озърна. Никой не трябваше да става свидетел на това. Никой от гостите, а още по-малко някой от персонала. Тя поведе Клеър към шкафа за спално бельо. Беше огромен, достатъчно голям и за двете. Отвори вратата и я бутна вътре.

— Всичко е наред. Никой няма да те види тук.

Клеър се опря на нея и си изплака сърцето. Анжелика я прегръщаше и усещаше как цялото ѝ тяло трепери.

— Хайде — опитваше се да я успокои тя. — Трябва да те качим в стаята ти. Не можеш да плачеш така тук.

Клеър сякаш започна да осъзнава в колко неудобно положение е изпаднала.

— Ще се оправя. Ще се оправя. Извинявай. — Започна да бърше трескаво сълзите си.

Анжелика я погледна.

— Това заради...? — и тя вдигна очи нагоре, за да покаже Ник. — Ако наистина го обичаш, трябва да следваш сърцето си — каза ѝ Анжелика.

— Как? — попита Клеър. — Съществува Лука. И хотелът. И онова проклето нещо с Лондон. А и бездруго той ще се жени... — Нови сълзи бликнаха от очите ѝ. — О, божичко... — Тя скри с длани очите си. — Аз никога не плача. Какво ми става? — опита се да се разсмее.

Анжелика прехапа устната си. Ясно беше, че Клеър все още бе силно влюбена в гаджето си от младежките години, но очевидно смяташе, че не може да се върне при него. Ами ако знаеше истината за Лука? Дали това щеше да промени чувствата ѝ? Трябваше ли Анжелика да ѝ разкаже за опитите му да я опипа, за двусмислените погледи, за намеците му? Познаваше достатъчно мъжете, за да знае, че ако се беше поддала поне малко, Лука щеше да стигне докрай...

Тя, разбира се, нямаше доказателство за нищо. Инстинктът не се смяташе за улика. И не ѝ беше работа да се намесва в живота на Клеър.

Освен това, ако издадеше Лука, той щеше да научи и тя вероятно щеше да остане без работа. И тогава пак нямаше да има шанс за някакво бъдеще с него.

Не че искаше съвместно бъдеще с него, напомни си тя. Лука беше кофти човек.

О, божичко... защо животът е толкова труден?

Докато Анжелика се бореше със съвестта си, Клеър като че ли се стегна. Изправи се, приглади косата си, попи очите си, за да се увери, че гримът ѝ не се е размазал.

— Съжалявам за това — каза на Анжелика. — Просто малко се размекнах. Напрежението ми дойде в повече. Знаеш как е. Да, това за стая номер четири е добра идея. Добре си го измислила.

В следващия миг отвори вратата и изчезна по коридора. Анжелика я изпрати с поглед. *Това не беше обикновено разкисване*, помисли си тя. Приличаше на жена с разбито сърце. Щом обаче Клеър не желаше да сподели с Анжелика, тя не можеше с нищо да ѝ помогне.

Вдигна поглед, когато Ник слезе по стълбите с мрачно и сурово лице.

— Добър вечер, сър — обади се Анжелика.

— Добър вечер — едва отрони той с мрачна усмивка.

Тя го изпрати с поглед. *Не*, реши тя. *Нямаше да се забърква в тази каша. Имаше си достатъчно проблеми.*

Колин не можеше да отлага повече разговора. Те побъбриха светски и поръчаха питиетата си. Аليسън го погледна. На бузите ѝ се бяха появили две розови петна, както винаги, когато пиеше алкохол, но иначе продължаваше да изглежда спокойна.

— Е? — каза тя. — За какво е всичко това?

Колин остави чашата си.

— Спомняш ли си трудностите, които преживяхме? Когато Райън беше на около пет години?

Алисън направи гримаса.

— Да — тя помълча. — Как мога да го забравя? Съвсем бях излязла от релси. Беше ужасно.

Колин кимна.

— Мисля, че тогава и аз не бях на себе си. Моментът беше много тежък.

Алисън отпи от питието си.

— И...?

— Имах... връзка.

Ето. Каза го. Взриви бомбата си. Но стените не се срутиха. Алисън седеше съвсем неподвижна.

Той реши, че е добре да разкаже подробно.

— Няма да се оправдавам. Беше позорна постъпка. Но тогава се чувствах много самотен. Много нещастен. Представи се възможност и по неизвестна причина ми се стори, че точно така трябва да постъпя. Разбира се, че не беше така...

Алисън разбърка питието си с коктейлната сламка.

— Да ти кажа, не съм изненадана. Не съм щастлива, но не съм изненадана. Повечето мъже биха постъпили така. Аз бях същинска развалина.

Незнайно защо, но от думите ѝ Колин се почувства по-зле, отколкото ако беше реагирала остро. Да чуеш, че не си по-добър от повечето мъже, след като винаги си се гордял, че си идеалният баща и съпруг, го нарани дълбоко.

— Във всеки случай — продължи тя, — това беше тогава. Преди цял един живот. Какво общо има това със сега?

Погледна го през масата право в очите. Знаеше, че има още нещо, че не я е примамил тук просто, за да изповяда изневярата си.

Колин се стегна. Нямаше защо да си въобразява, че след първоначалното ѝ приемане на нещата всичко ще му се размине лесно.

— Знаеш, че те обичам — каза ѝ той. — Връзката ми беше... моментна забегка. Съвзех се и я прекратих. Тогава разбрах колко много означаваш за мен.

Алисън вдигна вежди. Колин се втурна с главата напред.

— По онова време ти... вече се съвземаше и нещата започваха да се подреждат. Направи ме много щастлив, Алисън. Гордея се с брака ни, с децата и с всичко, което сме постигнали.

— Но? — усмихна се тя криво. — Досещам се, че има „но“?

Колин кимна. Премаля му от страх. Това беше най-трудното нещо, което някога му се беше налагало да прави. За миг съжали, че е избрал ресторанта за изповедта си, но се надяваше, че Алисън нямаше да реагира твърде бурно. Тя не понасяше публични сцени.

Той избра най-затрогващите и ясни думи.

— Има дете.

Алисън се отдръпна.

— Какво? — гласът ѝ изведнъж стана писклив. От другата маса се обърнаха. Тя понижи глас. Мразеше сцени и нежелано внимание. — Как така... дете?

— Мое... — Каква дума да използва? Метресата? Любовницата?
— Жената, с която имах връзка забременя. Роди дъщеря.

— Дъщеря?

— Да. — Колин се загледа в чинията си. Чувстваше се смазан. —
Съжалявам.

Алисън обхвана главата си с ръце и се втренчи в масата. Тя даде знак на сервитьора да ѝ донесе още едно питие, а после го погледна. Лицето ѝ беше безизразно.

— Предполагам, че жената се е появила внезапно и иска пари?

— Не точно.

Трябваше да ѝ разкаже всичко. Така беше честно, като се има предвид какво се канеше да я помоли.

— Аз винаги... м-м-м... си изпълнявах задълженията.

— Какво искаш да кажеш?

— Давах ѝ пари.

Алисън се облегна на стола си.

— Значи... през цялото това време, без да знам, ти си плащал за твоето... твоята...

Тя затърси подходящата дума. Колин постави ръката си върху нейната.

— Да. Плащах издръжка. И я виждах веднъж годишно.

Алисън като че ли се смали пред очите му, сякаш костите ѝ се разпадаха.

— А майката?

— Да. И тя идваше. Но нямаше... няма нищо помежду ни.

— Наистина ли да ти повярвам?

— Алисън, аз съм стопроцентово честен с теб сега.

— След години подмолни действия зад гърба ми?

Едва понасяше наранения и поглед.

— Не исках да се случи.

Тя извърна очи. Изглеждаше объркана, с дълбока бръчка между веждите.

— Защо ми разказваш всичко това сега?

Той помълча за миг. Почуди се дали да премълчи останалото. Нямаше нужда Алисън да научава цялата история. Можеше да поговори с Карън. Повече пари сигурно щяха да оправят нещата.

Карън беше човек, който виждаше нещата различно, когато държеше чек в ръка.

Но после се сети за дъщеря си, която го чакаше сама в стаята. За фантастичния ден, който прекараха заедно. За простичките удоволствия, които бяха толкова важни за Челси. Не искаше тя отново да се върне към живота с храна от закусвалните и ключа от апартамента, провесен на врата ѝ.

Дължеше ѝ го. Не беше нейна вина.

— Майка ѝ... не е добре. Не може да се справя. Просто изчезна и ме остави с Челси.

— Челси — Алисън промълви името с неприязън. — Така ли се казва? Заедно ли избрахте името, ти и... — гласът ѝ замлъкна. — Ти и... как се казваше?

— Карън.

— Карън — тя изплю името, като гадна хапка храна.

Колин не можеше да разчете изражението на Алисън. Лицето ѝ беше безизразно. Очите ѝ като че ли бяха мъртви. Поне не го беше заляла с питието си. Не се беше разкрещяла. Трябваше да използва моментното ѝ спокойствие, за да ограничи щетите.

— Работата е там, Алисън, че нищо от това не е станало по вина на Челси и тя има нужда от мен. Има нужда от хубав дом. Има нужда от някого, който да се грижи за нея. Има нужда от... стабилност.

— Искаш да кажеш, че майка ѝ е неуравновесена?

— Да. Да, мисля, че е така. Мисля, че вероятно е депресирана.

Алисън прехапа устната си.

— Като мен, преди толкова години? Спомняш ли си? Когато едва събирах сили да стана от леглото и да посрещна деня, докато всъщност исках само да пропадна в някоя черна дупка. Знаеш ли колко пъти съм си мислила да се нагълтам с хапчета? Или да забия колата в някоя стена?

— Алисън...

— Но не го направих и знаеш ли защо? Едно от нещата, които ме държаха, беше ти. Беше толкова мил и грижовен, любящ и подкрепящ. Ти ме измъкна от това. Но през цялото време си...

Тя млъкна, когато сервитьорът се приближи с питиетата им и ги остави на масата.

— Готови ли сте да ви взема поръчката?

— Още не — озъби се Колин. Обикновено не беше груб със сервитьорите.

Сервитьорът изчезна.

Алисън вдигна поглед и взе новия си джин с тоник. Като че ли се беше овладяла.

— Виж — каза ѝ Колин, — можем да продължим да ровим в миналото. Можем да прекараме цяла нощ, като взаимно се обвиняваме. И за мен не беше никак лесно. Направих голяма грешка. Но никога повече не съм ти изневерил.

— Откъде да знам? — ставаше язвителна.

— Ще трябва да ми повярваш.

Тя се втренчи в него. Той си представяше всички въпроси, които се въртяха в главата ѝ. Въпроси, на които не знаеше как да отговори най-добре. Проблемът беше, че трябваше да вземе някакво решение.

— Алисън, трябва да реша какво да правя. Челси е горе...

— Какво? — Алисън тресна чашата си на масата. — Божичко, Колин. Колко още ще ме унизяваш? — говореше тихо, но злобата избиваше. — Довлече ме тук да развееш мръсното си бельо в едни проклет пълен ресторант... — Колин трепна като ударен. Алисън рядко ругаеше. — ... а после ми казваш, че детето е горе? Мислиш ли, че е честно да ме подложиш на такъв натиск?

— Разбира се, че не! — Колин отчаяно се опитваше да овладее този кошмар. — Но нямах никакъв избор. Трябваше да ти кажа всичко. Не можех повече да пазя тайна. Трябва бързо да реша какво да направя с Челси, защото майка ѝ ми даде ясно да разбере, че сега е мой ред да се грижа за нея. — Усети как се изпотява под мишниците.

Тонът на Алисън беше враждебен.

— Надявам се, че не очакваш да посрещна с добре дошло малкото кукувиче в гнездото?

— Тя не е кукувиче — каза Колин. — Тя ми е дъщеря. Знам, че си ядосана. Естествено е да бъдеш ядосана. Имаш право.

— Ами Мишел и Райън? Какво ще си помислят те? Какво ще им кажеш?

— Мишел и Райън сега си имат собствен живот — каза Колин твърдо. — И си мисля, че с течение на времето ще разберат.

— Така ли? — озадаченият поглед изчезна от очите на Алисън. Всичко ѝ стана съвсем ясно. — Като ме превърнеш във враг,

предполагам? Като им кажеш, че тъй като майка им не ставала за целта, е трябвало да поиграеш навън?

— В никакъв случай!

Алисън разпери ръце.

— Но всъщност точно това ми казваш. Аз бях развалина и затова си бил с Карън.

— Сгреших — каза Колин. — Не отричам това. Но не мога да променя нищо от онова, което се е случило, Алисън, а в историята е замесено и малко момиченце. Момиченце, което е живяло доста тежко.

Той млъкна. Алисън се взираше в масата със сълзи на очите.

— О, господи — каза той. — Толкова съжалявам.

Тя се наведе и взе чантата си.

— Не мога повече да остана тук — каза му тя. — Отивам си вкъщи. Ще направиш онова, което смяташ за редно. Очевидно тя е твоят приоритет. Не мога да оспорвам това. Както вече спомена, това не е нейна вина.

— Алисън... не си тръгвай. Поне хапни. Да го обмислим на вечеря.

Тя поклати глава.

— Имал си време да го обмислиш. Почти дванайсет години. Аз имах само дванайсет минути.

Тя се изправи. Столът ѝ изскърца по пода и на Колин му изтръпнаха зъбите.

— Ще ми телефонираш ли? — попита я той.

— Не знам — отвърна му тя. — Честно казано, не знам.

— Съжалявам. Не ми е лесно.

По лицето ѝ премина израз на болка.

— Не — каза. — Предполагам, че не е.

Извърна се и тръгна да прекосява салона за хранене с високо вдигната глава.

Колин взе уискито си. *И сега какво?* — почуди се той. *Какво означаваше всичко това? Щеше ли да го напусне Алисън? Или поточно да го изрита?* Което според него значеше, че той и Челси щяха да се изправят пред света. Трябваше да намери жилище възможно най-скоро, само за тях двамата. Къде — нямаше представа. Близо до училището ѝ? Божичко, не. Това означаваше да е близо до Карън.

Мамка му, помисли си Колин. Каква бъркотия. И всичко това, само защото е бил търсец внимание безгръбначен глупак. Втори път нямаше да направи прибързано такава грешка.

Ник се стегна, когато Лука приближи и застана начело на масата, която беше сервирана за вечерята на ергените на терасата. Масата изглеждаше смайващо и надлежно мъжка, с подложки тип пъстра кожа от понита, черни ленени салфетки и редичка винени чаши до всяко място. Вместо цветя, в три ниски стъклени вази имаше по глава артишок. В противоятърните фенери горяха дебели свещи, които примигваха с угасването на вечерната светлина.

Ергените заемаха масата, разположена перпендикулярно на перилата, така всички можеха да се наслаждават на гледката. Въздухът все още беше топъл, но наблизко имаше външен нагревател, готов за пускане, когато захладнее.

Лука държеше лист хартия в ръката си. Ник забеляза как привлече вниманието на всички само с една мимолетна усмивка. Имаше завиден безмълвен авторитет, помисли си Ник, начин да се наложи като най-важната личност в помещението, без да се опитва да прави или казва нещо.

И беше красив, без да е женствен. А начинът, по който се съчетаваха чертите му, би накарал и най-големия мъжкар да се усъмни в сексуалността си, па макар и за миг. Ник забеляза също и как привлече погледите на всички жени на терасата. Колкото и да се опитваха да го скрият от сътрапезниците си, в тези погледи проличаваше глад. Потичаха им лигите не само от храната на Лука.

На Ник изобщо не му трябваша обясненията на Клеър. Защо да избира него пред Лука, който беше благословен с невероятен талант, както и с чар и красота? Макар че Ник усещаше вътрешно, че той вещае беда. Човекът го излъчваше. На мъж като Лука му трябваше непрекъснато внимание, обожание и стимулиране. Усещаше се неспокойната му енергия, гоненето на следващата по ред тръпка.

Надяваше се Лука да не нарани Клеър, но сигурно никога нямаше да разбере.

Лука заговори, а погледът му обхождаше масата.

— Добре дошли всички. Това е първата ни официална ергенска вечер тук, в „Крайморската къща“. Все гледахме да ги избягваме по понятни причини, но се надявам, че след тази вечер ще можем да предложим място за едно цивилизовано тържество в предвкусане на брачната нощ...

При тези думи погледът му се спря за малко на Ник.

— Подбрахме менюто внимателно. Предположихме, че вероятно ще пиете и затова решихме да предложим достатъчно засищаща храна, която да неутрализира всякакво прекаляване с алкохола... — Той се ухили подред на всички, — ... но без да жертваме финеса, с който сме се прочули. И така...

Погледна към листчето си.

— Ще започнем вечерта със задушени скариди от Моркъм, което е едно от малкото неща в тазвечерното меню, което не е местно, макар че мога да ви уверя, че маслото със сигурност е от региона. За основното ястие трябваше да устоя на изкушението да ви сервирам еленско^[1]... — Замълча за миг, изчаквайки ги да схванат шегата и да отвърнат с одобрителен смях. — ... но всъщност не му е сезон, така че избрах порчета — свинско каре, печено на бавен огън с копър и розмарин и сервирано с хрупкави картопки с чесън и зеленчуци на пара. Ще завършим с пудинг с уиски, което звучи тежко, но всъщност е лек като перце и е овалян в едри, сочни стафиди и череши и сервиран с лъжица гъста корнуолска сметана, полята... разбира се... с уиски. И ако дотогава не сте преяли, ще ви предложим подборка от местни сирена с желе от дюли и чаша възхитително мори — червено френско десертно вино, което положително ще оцените.

С малък поклон той показа, че е свършил. Всички заръкопляскаха.

— Започваме вечерта с ризлинг „Тим Адамс“ — един от любимите ми аперитиви, който ще подчертае вкуса на скаридите до съвършенство. И преди да сте се гмурнали във вихъра на пиршеството, бих искал да вдигна тост...

Той вдигна чаша, а очите му святкаха, когато отправи поглед през масата към Ник.

— Искам да се възползвам от възможността да ви благодаря, че избрахте нас за специалната си вечер и да ви пожелаая всичко най-хубаво в новия ви живот... и ако решите да доведете тук съпругата си

на първата ви годишнина от брачния ви живот, в спалнята ви ще се изстудява бутилка шампанско.

Тези негови думи бяха посрещнати с одобрителен рев.

— Така че, без да се помайвате повече, вдигнете чаши за Ник и...?

Той погледна въпросително Ник.

— Софи — отвърна Ник през стиснати зъби.

Лука се усмихна.

— За Ник и Софи.

— За Ник и Софи — подеха хорово от масата ергените и вдигнаха чаши.

Ник седеше със замръзнала усмивка на лицето. В гърдите му бушуваше гняв. Този тост беше режисиран изцяло от Лука. Практически беше като хвърлена в лицето ръкавица. За миг му се дощя да преобърне масата, да сграбчи Лука и да го хвърли в средата на помещението. Щеше да прилича направо на проклета задушена скарида, когато свършеше с него.

Копеле.

Но, разбира се, не направи нищо. Остана да седи и да преглъща храната насила, като едва не се давеше на всяка хапка. И не се напи. Преструваше се, разбира се, като пълнеше чашите на всички, но подминаваше своята.

Трябваше да остане трезвен. Щеше да се измъкне оттук, веднага щом позволеше приличието. Ще си отиде у дома, в Мил Хаус, при Софи. Щом я прегърнеш, всичко отново щеше да се нареди.

Под същите звезди, през няколко улици от „Крайморската къща“, Тони се събуди задъхан. Луната се плъзна покрай прозореца му и надникна вътре. Той остана да лежи с блъскащо сърце — тревогата, тежката храна на вечеря, виното... Едва дишаше. Ами ако това беше сърдечен пристъп? Опита се да се отпусне и успокои, но колкото повече се опитваше, толкова по-зле се чувстваше.

Докато спеше, в главата му се бе завъртяла една гадничка мисъл и сега светеше като неонова реклама. Ами ако Лора се върне при Марина и ѝ разкаже, че се е срещнала с него? Представи си сцената. „Няма да повярваш какво направих през уикенда, мамо. Отидох да се

срещна със стария ти учител по рисуване. Мислех, че може да ми е баща.“

Той продължи да си повтаря, че тя нямаше да направи това.

Стори му се, че Лора предпочиташе да запази целия епизод в тайна. От самото начало операцията е била скрита. Марина нямаше представа какво се е канела да направи и Тони не мислеше, че Лора щеше да хукне да ѝ разправя.

Но пък би могла. Неудовлетвореността, че не е разкрила самоличността на баща си, би могла да надделее. Можеше да се опита да притисне Марина и да изтръгне от нея признание.

И после какво? О, мили божичко, после какво? Ако Марина накрая си признае, Лора веднага щеше да се върне и да се изправи пред него, вече не толкова добронамерено, без да му вярва. И той ще трябва да ѝ признае, че не е бил искрен. Мисълта за това го накара да простене високо и Уенди до него се размърда.

— Добре ли си? — промърмори тя.

— Изядох твърде много шоколадов мус и сирене — каза ѝ той, като стисна ръката ѝ. — Ще се оправя.

Видя я как му се усмихва под лунната светлина и потъва отново в сън.

Той остана буден, превъртайки главоблъсканицата отново и отново в ума си, докато не пукна зората и най-сетне не потъна в изтощена и неспокойна дрямка.

Колин знаеше, че няма шанс да заспи.

След като Алисън си тръгна, той се върна при Челси. Двамата изгледаха „Нещастен случай“^[2], защото това беше любимият ѝ филм, нищо че според него не беше съвсем подходящ за нея. Предполагаше, че щеше да води с нея подобни спорове до края на живота си и изгледа кървавите епизоди, смаян, че тя като че ли получаваше голямо удоволствие от тях. После я зави в леглото и отиде в своята стая, където се захвана с финансите си.

Трябваше да се изправи очи в очи с вероятността, че бракът му е приключил. Ще трябва да продадат къщата. Нямаше нужда да я задържат, след като Мишел и Райън вече не си бяха у дома през цялото време. Освен ако Алисън не пожелаеше да остане в нея, разбира се.

Той не искаше да я принуждава да напусне, макар че къщата щеше да е твърде голяма за сам човек.

Трябваше да се занимае с всичките тези въпроси.

Междувременно химикалката му хвърчеше по страниците — събиране, изваждане, деление, процент. Това го разсейваше от емоциите. От факта, че тази вечер всъщност приключи неговия двайсетгодишен брак. Наивната му мечта за щастлив край за всички рухна.

И сега се налагаше именно той да дели плячката.

Колин реши, че го бива много повече с цифрите, отколкото с хората.

След като Алисън избяга от „Крайморската къща“, отиде до колата си на паркинга.

Седна зад волана и осъзна, че нямаше начин да шофира. Главата ѝ се маеше — дали от питиетата или от шока, не беше сигурна, но определено беше надхвърлила границата. Не можеше да рискува да шофира в това състояние три часа по магистралата. От друга страна пък се намираше в един от най-популярните крайморски курорти на Англия по време на дългия уикенд. *Къде, за бога, щеше да намери място да отседне?*

Тя излезе уморено от колата, грабна чатната си и тръгна. Кръстосваше улиците, търсейки с поглед надпис „Свободни места“, като се увиваше в жилетката. Дневната жега се беше стопила, отстъпвайки място на влажния морски въздух. Започна да си мисли, че след час обикаляне с бърза крачка може би е изтрезняла достатъчно, за да шофира, когато видя обявата „Стаи за нощувка със закуска!“ пред несимпатична къща на калкан от трийсетте години. Алисън не хранеше големи надежди да намери нещо наистина добро без предварителна резервация в подобна нощ, но вече беше напълно изтощена.

След десет минути я настаниха в най-депресиращата стая, в която беше влизала някога. Седна предпазливо на леглото, огледа обстановката и си помисли, че стаята всъщност отговаряше на настроението ѝ. Шарени завеси в тъмнорозово и виолетово. Покривката на кревата в същия десен беше отгърната, разкривайки

отдолу възглавници и чаршафи от омекотен найлон в зелено. Тъмен и тежък гардероб, бяла тоалетка с натруфени позлатени дръжки, две от които липсваха. Имаше туристически чайник, кафява чаша без чинийка, малко бурканче нескафе и кутия пастьоризирано прясно мляко.

Алисън се сети за седмицата, която прекараха с Колин в Ко Самуи^[3] миналата Нова година. Басейнът, който като че ли се сливаше с хоризонта, свежите тропически плодове, колосаното спално бельо. Божествените масажи. Беше толкова доволна. Мишел и Райън се занимаваха със своите си работи. За пръв път не бяха дошли на почивка с родителите си и Алисън си помисли, че това е началото на нов период в живота ѝ. Период, когато те двамата можеха да доставят удоволствие и на себе си след години тревоги и съобрязяване с децата.

По онова време не знаеше нищо за ужасната тайна, която Колин криеше.

Стаята миришеше остро на евтини препарати за почистване и някакъв отвратителен освежител за въздух. След изпития на гладен стомах джин от миризмата ѝ се повдигаше. Заля я вълна на умора, но нямаше да легне в леглото. Потръпна от мисълта кой ли е лежал в него преди нея. Вместо това легна върху покривката и подви крака, като притисна жълтата декоративна възглавница с къдрички към стомаха си. Чу някакъв шум, после разбра, че това е тя, че стенеше от болка.

Не болка от това, което Колин току-що ѝ беше казал, а от съзнанието, че всичко беше по нейна вина.

Разбира се, че беше.

Спомни си как го отблъскваше в онези мрачни дни. Как дори от докосването на ръката му до нейната ѝ се искаше да изкрещи. Как скърцаше със зъби в леглото всеки път, когато той се обърнеше към нея. Чувстваше се като от картон — сив, плосък и безжизнен.

Когато най-сетне изплува от тази гадост, изпита невероятно облекчение, че Колин беше все още там и не беше избягал. Беше му благодарна за верността. Знаеше колко кошмарно бе да се живее с нея тогава, защото тя самата не се понасяше. Отвращението и омразата ѝ бяха изострили до такава степен, че понякога се удряше в стомаха, щипеше се жестоко или се нараняваше до кръв.

Какво ще прави сега? Какво ще кажат хората? Каквото и да се случеше, накрая истината щеше да излезе наяве. Тя се почуди

стреснато дали пък хората вече не знаеха? Дали не научаваше последна за Челси? Дали вече не беше станала за посмешище?

В устата ѝ киселееше. Беше пресъхнала от алкохола. Помисли си, че ще повърне и се задави. Сънят беше единственото ѝ убежище. Той я спасяваше и по време на депресията; единственият начин да избяга от самоомразата. Тя затвори очи, за да не вижда острата жълта светлина на нощната лампа — не искаше да я угаси — и зачака сладкото облекчение на забравата.

Малко след полунощ ергените изпълзяха нагоре по стълбището на „Крайморската къща“, бяха пияни, но останаха верни на обещанието купонът да не загубява. До дванайсет и половина, упоени от морския въздух и великолепната храна и изпитото вино, вече всички бяха заспали.

Ник изчака да чуе тихото похъркване на Гюс, преди да си опакова тихичко багажа, а после взе обущата си в едната ръка и ключовете в другата. Щеше да изпрати на Гюс съобщение, когато се прибереше у дома — ще го помоли да предаде извиненията му на другите момчета. Можеше да им каже истината, ако иска. Не му пукаше. Просто трябваше да се махне отгук. Вече беше уредил сметката, така че съвестта му беше чиста. Младото момиче на рецепцията изглежда се разтревожи, че той заминава, но Ник не ѝ даде никаква възможност да говори.

През нощта градчето беше призрачно тихо, нямаше ги шума и блъсканицата. Чуваха се единствено вълните, които се плискаха в стената на пристанището и подрънкването на шамандурите. Ник си представи контрабандисти, които безшумно като него се промъкваха под прикритието на здрача. Когато откри колата си и запали мотора, помисли стреснато, че ще събуди целия град, толкова силен му се стори звукът.

Натисна педала за газта, докато изкачваше пътя по хълма, който извеждаше от Пенфлийт. Пътуваше, отдалечаваше се от „Крайморската къща“. По-далеч от миналото си. По-далеч от Клеър.

У дома, при бъдещата си съпруга.

[1] Игра на думи с английското название на ергените — „stags“, което означава „елени“. — Б.пр. ↑

[2] Английски сериал за хората от спешното отделение в една болница. Първите епизоди излизат в 1986 г. — Б.пр. ↑

[3] Остров край южния бряг на провлака Кра в Тайланд. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Беше си заминал.

Клеър го почувства веднага, след като се събуди. Не усещаше Ник да е наблизо. Усещаше хотела празен, както и себе си. Странно как нечия аура можеше да засегне човек толкова дълбоко. И как можеш да развиеш инстинкт за присъствието на другия.

Подозренията ѝ се потвърдиха, когато забеляза отсъствието на Ник на масата за закуска. Всичките ергени се бяха задълбочили в нетолкова прочутия неделен брънч^[1] на „Крайморската къща“, превърнал се в нещо като институция, защото както туристите, така и местните идваха тук да си лекуват махмурлука. Ресторантът и терасата бяха препълнени и една голяма маса се огъваше под купища палачинки с рикота, блюда с риба, варени яйца и ориз, полети със сметана, бъбреци в пикантен сос и кани с пикантен „Блъди Мери“.

— Наложил се Ник да си тръгне — каза ѝ Гюс притеснено. — Не им достигат хора за някакво мероприятие.

От краткия си работен стаж в „Мелкиор Барне“ Клеър знаеше, че беше малко вероятно да нямат кого да извикат при извънредни обстоятелства. Джералд с положителност не очакваше сина му да зареже ергенския си уикенд, за да натовари няколко каси вино.

Гюс не смееше да я погледне. Знаеше каква роля е изиграл, за да ги раздели насила. *Но пък това му беше работата като кум, помисли си Клеър печално. На всяка цена да докара младоженеца в църквата.*

Тя само се усмихна.

— Приятно доизкарване на уикенда — каза и бързо се отдалечи, за да поговори с една двойка на другата маса, които бяха редовни клиенти на заведението. Показа им годежния си пръстен.

Положи всички усилия да се наслади на радостта и поздравленията им. Не, не знаеше кога точно ще се състои сватбата и да, разбира се, че тръпнеше от радост.

Надяваше се Гюс да я гледа и да остане убеден от играта ѝ. А не по-малко от всички останали се опитваше да убеди себе си.

Всичко е окей, каза си. Можеш да се справиш.

А после Лука излезе от кухнята и подхвана разговор с някои от клиентите. Слънцето грееше, хотелът бръмчеше от разговори, всички маси бяха резервирани за обяд.

Той улови погледа ѝ през пълното помещение и ѝ се усмихна. Тя усети как в сърцето ѝ покълна надежда. Те бяха екип — тя и Лука. Разбира се, че бяха. И ги чакаха по-големи предизвикателства. Трябваше да загърби миналото и да мисли за бъдещето.

Клеър му отвърна с усмивка.

Алисън спа цели десет часа. Когато се събуди, остана изненадана от спокойствието си. И невероятната съсредоточеност. Беше смайващо как подсъзнанието продължава да работи, докато човек спи. Как разплита житейските тревоги и ги анализира за един по-ясен поглед. Миналата нощ Алисън беше изтощена и шокирана от взривоопасната новина на Колин, но сега се чувстваше отпочинала и спокойна.

Напусна отвратителната къща, веднага щом мина през тоалетната, набързо се изми, а после прокара един гребен през косата си. Май не беше спала облечена през целия си живот. Освежи дъха си с ментов бонбон и реши да намери магазин, от който да си купи четка за зъби и паста. Беше предплатила за стаята снощи, така че не ѝ се наложи да разговаря с никого, преди да си тръгне, слава богу. Не беше в настроение да си пилее думите. Пазеше ги за Колин.

Навън беше разкошен ден и слънцето светеше ярко, със заразителен чар. Тя отиде в центъра на града и откри магазин от веригата „Спар“, където си купи някои тоалетни принадлежности и пресен кроасан. Занесе кроасана на пристанището и го изяде, като съжали, че не е купила два и си спомни, че не беше яла нищо от вчера на обяд. После се мушна в една обществена тоалетна и си изми зъбите, сложи малко грим и си пръсна „Бютифул“ на китките.

Знаеше точно какво трябва да направи. Самоненавистта и съмненията от предната вечер се бяха изпарили. Нямаше да позволи на някаква манипулативна нищожна интригантка да разруши всичко. Нямаше да обвинява и себе си. Просто щеше да посрещне предизвикателството. Проблемът нямаше просто ей така да изчезне.

Трябваше да е силна и да овладее положението. Знаеше, че ще се сблъска с критики и вдигнати вежди. Щяха да плъзнат и клюки — някои породени от злоба, други от скука. Щеше да е трудно. Вдиша соления вкус на морския въздух. Той я ободри. Алисън разтърси коси, приглади роклята си и закрачи бързо към „Крайморската къща“.

Лора с мъка успяваше да догонва Дан, докато той крачеше по една от стръмните, тесни улички, толкова типични за Пенфлийт. Каменни вили, рекламиращи квартири за през ваканцията, безброй магазинчета за антики и малки кафененца. Една котка ги изгледа заплашително от някакъв прозорец, докато в средата на улицата някакво момченце се спускаше с тротинетката си, очевидно въоръжено с нерви от стомана.

Прасците й горяха. В онази част от Лондон, където живееше, рядко виждаше хълм.

— Хей — задъха се тя. — Почакай ме.

Дан се обърна и се ухили.

— Слабачка.

— Къде отиваме все пак? Има ли още много?

— Не — отвърна той. — Всъщност пристигнахме.

Спря пред една боядисана в бяло вила. Избелялата синя боя на перилата се белеше.

Дан измъкна от джоба си ключ.

— Нямаш представа какво трябваше да изтърпя, за да се сдобия с този ключ. Едва склоних агентката за недвижими имоти да ми го даде.

— Агентка за недвижими имоти ли? — Лора плъзна поглед по фасадата на сградата, после забеляза надписа „Продава се“ в един от прозорците на втория етаж. — Дан? Какво става?

Той изтича по стълбите.

— Ела. Искам да ти покажа.

На най-горното стъпало отключи вратата и я отвори. Миришеше силно на влага и върху протъркания килим се трупаха купища неотворени писма.

— С това ли се занимава вчера? Да гледаш къщи?

Лора огледа със съмнение интериора. Долу като че ли имаше само едно голямо помещение с кухничка в дъното и стълба, която водеше към първия етаж.

Дан стоеше в средата на стаята и изглеждаше доволен от себе си.

— Минах покрай тази къща и тя... ми проговори — каза ѝ той.

— Проговорила ти, така ли?

Той леко се смути.

— Нали знаеш... как стават нещата. Имаше нещо в нея. Отидох при агентката и я накарах да ми я покаже. Продавала се от известно време — той замълча и Лора се огледа. — Какво мислиш?

— Мъничка е. И е сбутана. И мирише.

— Само си я представи, като изхвърлят всичко миризливо. И одерат тапетите. И боядисат всичко в бяло — той махна наоколо с ръка. — Обзалагам се, че под този килим има дървени дъски.

Лора продължаваше да не е много убедена.

— Ти наистина си мислил по въпроса.

Дан се ухили.

— Ела. Не си видяла най-хубавата част.

Поведе я нагоре по стълбите. Имаше малка площадка с две врати, едната от които водеше към демодирана баня. Той отвори втората. Стаята беше залята с възхитителна светлина от голям панорамен прозорец.

Лора се приближи. Гледката беше смайваща. Отваряше се към хоризонта над острите сиви покриви на Пенфлийт и право към безкрайното море. Тя затаи дъх от радост.

— Не е ли красиво? — Той застана зад нея и я обгърна с ръце.

— Ау — вдигна тя към него очи. — Но защо изобщо разглеждаме къщата?

— Искаш ли да чуеш идеята ми?

— Давай.

— И двамата плащаме чудовищни наеми за отделни апартаменти в Лондон. Срещаме се почти всеки ден. Напълно разумно е да се съберем да живеем заедно.

— Да... има логика. — Лора не му призна в момента, че и на нея ѝ бяха минавали подобни мисли. Тя харчеше може би петдесет лири седмично за таксите да пътува между нейния апартамент и този на Дан.

— А с парите, които ще спестим от наема, можем да покриваме ипотеката на къщата. Имам заделена една сума за депозита... щях да търся нещо такова в града. Но ако купим тази къща, ще има къде да идваме през уикендите, а и ще можем да я даваме под наем, когато не я използваме, което ще ни помогне с вноските.

Той постави ръце на раменете ѝ и я завъртя.

— Какво мислиш?

Лора мълча цели десет секунди.

— Мисля, че... едни сглобяеми дървени шкафове в кухнята, боядисани в бледосиньо ще допринесат много... за да може да се живее в нея. — Тя вдигна очи към него.

На лицето му цъфна широка усмивка. Сърцето ѝ биеше лудо. На какво се съгласяваше, за бога? Тя погледна недоверчиво отново през прозореца, опитвайки се да разгадае какво означаваше всичко това. Пред очите ѝ на покрива кацна тлъста чайка.

— Не знаех, че така гледаш на нещата — каза тя. — Това е сериозно обвързване.

— Нито пък аз — отвърна ѝ Дан. — Не и до вчера. Но след като ти се върна от твоя... твоя не-татко, осъзнах колко ми се искаше да мога да го намеря заради теб. И колко много означаваш за мен...

Той замълча, леко притеснен от излиянието си, и погледна през прозореца към чайките. След малко проговори отново.

— Ами тогава да пусна оферта, а?

* * *

Тони каза, че отива за кроасани и вестник. Според изчисленията му, това му даваше поне половин час, защото можеше да каже, че се е спрял да побъбри с някого или че дори са го завлекли да пие кафе. Разбира се, трябваше също така да предвиди и време да купи кроасани и „Сънди Таймс“, в противен случай на Уенди щеше да ѝ се стори странно, ако се върнеше у дома с празни ръце.

Не беше облякъл и най-привлекателния си костюм за мисията, сети се той, но на Уенди щеше да ѝ се стори странно, ако излезеше напудрен елегантен, вместо с обичайната си развлечена тениска и шорти.

Когато влезе през входната врата в „Крайморската къща“, го връхлетя възхитителният аромат на прясно кафе. Неделните брънчове на заведението се бяха превърнали в нещо като постоянно събитие в Пенфлийт. Помисли си с огорчение колко би се зарадвала Уенди да дойде тук. Може би ще я доведе следващата седмица.

Вечното чувство за вина, помисли си той. Дали пък от сега нататък не го очакваше вечно изкупление?

Той забърза към рецепцията. Познаваше слабо момичето на рецепцията. Анджелина? Анжелика — така се казваше. Във всеки случай беше кръстена на някаква филмова звезда. Майка ѝ веднъж дойде да им чисти, в дните, когато имаха повече свободни пари за харчене. Уенди реши, че ги краде, и затова тактично ѝ отказаха, като се оправдаха с липса на достатъчно средства, което не беше много далеч от истината.

Трябваше да внимава. Не му се щеше Анжелика да подочуе нещо и да го разпространи из града. В Пенфлийт слуховете се разпространяваха бързо, като горски пожар, макар че клюките процъфтяваха повече през зимата, когато местните хора разполагаха с повече време.

Имаше си и легенда. Рисунката на Лора от предния ден, старателно навита на руло.

— Здравейте, мога ли да се обадя на Лора Старлинг? Нося ѝ рисунката, която направи с мен вчера. Вече е суха... помислих си, че може би ще пожелае да си я занесе у дома.

Анжелика се обърна да погледне ключовете зад гърба си.

— Съжалявам. Боя се, че са излезли. Не знам кога ще се върнат.

— О! — Лицето на Тони помръкна. Какво да прави сега? — Е, благодаря ви въпреки всичко.

Анжелика протегна ръка.

— Искате ли да ѝ я предам от ваше име? Мога да кажа да ѝ я отнесат в стаята.

Не, това щеше да го лиши от алиби.

— Не. Всичко е наред. Благодаря ви.

Той реши да си ходи. Имаше номера на мобилния телефон на Лора. Можеше да ѝ се обади. Но такъв разговор трудно се провеждаше по телефона.

Но ако не се свържеше с нея и не се успокоеше... Стомахът му се преобърна от чувството на несигурност. Как успя да се забърка във всичко това?

И тогава я видя. Влезе през входната врата, хванала за ръка високо момче, което трябва да беше приятелят ѝ. Изглеждаха толкова влюбени и той си припомни с болка това чувство. Не че не обичаше Уенди, но нищо не можеше да се сравни с младежката любов.

И страст.

— Лора! — Той застана на пътя ѝ и тя го погледна с изненада. — Донесох ти рисунката. В случай че искаш да я задържиш.

— О, благодаря ви — погледна го тя озадачено. — Всъщност, не смятах, че си заслужава да я запазя.

Настъпи неловко мълчание.

Тони не беше сигурен какво е разказала на приятеля си, затова трябваше да внимава.

— И... има нещо, което трябва да ти кажа. За онова, което обсъждахме вчера?

Очите ѝ се разшириха, когато го погледна.

— Спомнили сте си нещо, така ли?

Той кимна. Тя се обърна към Дан.

— Нали нямаш нищо против? Няма да се бавим.

Дан разпери ръце.

— Няма проблеми. Ще върна ключа на агентката за недвижими имоти. Те работят до обяд.

Тя се обърна отново към Тони.

— Да излезем на терасата.

Докато излизаха навън, Тони хвърли поглед през рамо на Анжелика, питаше се дали е забелязала нещо. А и какво да забележи? Едва ли някой здравомислещ човек можеше да допусне, че Тони Уестън се канеше да се обяви за баща на една от гостенките на хотела.

Когато слязоха с Колин долу на закуска, Челси погледна с подозрение рибата с ориз и яйцата, както и бърбреците, така че решиха да си поръчат класическата английска закуска.

— Ако хапнем добре на закуска — каза ѝ той, — няма да огладнеем много на обяд.

После се сети от опит, че това правило не важеше по време на ваканциите. Мишел и Райън винаги умираха от глад към средата на деня, дори и да бяха изяли всичко на закуска. Но какво пък толкова?

— Може ли да идем пак на плажа? — попита Челси.

— Разбира се.

Тя свъси вежди.

— Мама всъщност ще се връща ли? Или ти ще ме закараш у дома?

— Е — каза Колин, — не съм съвсем сигурен. Има няколко неща, които трябва да изясним.

През френските прозорци полъхна ветреца и разроши косата на Челси.

— Виж какво — продължи той, — предлагам да поостанем тук малко. Искаш ли?

— О, да — светна Челси. — Ще ми е много приятно.

Колин се усмихна. И защо не? Къде другаде можеше да иде той самият? Фабриката и пекарните щяха си работят и без него — винаги можеха да се свържат с него по телефона, ако имаха нужда. А и едва ли щеше да има кой знае какво значение, ако Челси пропуснеше няколко дни от училище.

Той потърси с очи сервитьора, за да го помоли да му долее кафе.

Но не видя сервитьора. Беше Алисън.

Изглеждаше много спокойна. Погледна към Челси и ѝ се усмихна.

— Трябва да кажа нещо на татко ти — каза тя.

Колин остави чашата си, извади банкнота от пет лири от джоба си и я връчи на Челси.

— Сладурче, ще идеш ли до магазина, откъдето взехме дивидитата? — попита той. — Да ми вземеш вестник. И на себе си някакво списание, ако искаш.

— Може ли да си купя бонбони?

— Не. — Все някога трябваше да започне с нейния режим. — Току-що закуси и не искаме да си развалиш обяда.

— Окей.

Тя не възрази и той изпита гордост, че не го направи. Беше далеч по-кротка и разбрана от майка си.

Веднага щом Челси излезе от салона за хранене, Алисън се плъзна в стола до нейния.

— Кафе? — попита той.

— Да, моля.

Той даде знак на сервитьора да донесе още една чаша.

— Радвам се, че се върна — каза той на Алисън. — Тревожех се.

— Спах в абсолютна дупка. Пих твърде много, за да шофирам до вкъщи.

— И аз си помислих същото. — Той се пресегна и докосна ръката ѝ. Тя изглеждаше напрегната, под очите ѝ имаше бледоморави кръгове и вината отново стегна гърдите му. — Съжалявам. Знаеш това, нали?

— Сигурна съм, че е така.

— Никога не съм искал да те нараня.

— Не. Разбира се, че не. Но не си и мислил, че някога ще те хванат. Предполагам също така.

— Бях глупак.

Тя не му възрази на това. Колин взе бучка захар и я пусна в кафето си.

— Работата е там — каза тя, — че няма как Челси да изчезне, нали? Тя е тук, сред нас, независимо дали това ни харесва или не. Така че трябва да намерим решение на този въпрос, което да навреди най-малко на всички ни.

— Така е.

Колин беше изненадан. Той очакваше емоционална тирада.

— Обмислих го — каза тя — и не виждам защо целият ми живот трябва да се разпадне, заради това. Да, имам пълно право да те изхвърля и да те оберя до шушка. Това ще ме посъветват всичките ми приятелки. Но това би означавало да жертвам дома, който обичам, социалния си живот и семейния ни живот. Не искам да се съдим за това кой ще вземе сребърните прибори. Не искам да съм разведената жена, която никой не кани на вечеря. Не искам децата да се чудят с кого да прекарат Коледа. Видяла съм твърде много разведени семейства, които живеят така и знам, че това не е за мен.

— Тогава... какво предлагаш?

Сервитьорът пристигна с нейната чаша. Алисън му благодари с усмивка. Колин я напълни от кафеника, а после ѝ подаде млякото.

— Челси трябва да дойде да живее с нас. И трябва да сме напълно откровени коя е. Не мога да живея с клюки и предположения. Винаги са по-ужасни от истината, така че ще кажем истината.

— Искаш да кажеш... да разкажем на всички, че съм имал връзка?

Алисън посрещна твърдо погледа му.

— Да. Хората бездруго ще го предположат — тя сви рамене. — Така че ще ги лишим от удоволствието да разпространяват слухове.

Колин се облегна на стола си, потресен от деловото поведение на Алисън.

— Сигурна ли си? — не можа да скрие облекчението си. — Искам да кажа... това е голяма крачка, да очаквам от теб да я вземеш.

— Каква е алтернативата? Ти отговаряш за нея, Колин. Трябва или да я взема, или да изгубя теб.

Колин разбърка отново кафето си. *Мамка му*, помисли си. *Щеше да се разплаче.*

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарен.

— Не бива да си въобразяваш, че си се отървал напълно — каза Алисън сухо. — Не вярвам, че ще съм мила и ведра. Ще ми е трудно. Предполагам, че ще има дни, когато ще ми се иска да те убия за онова, което си направил. — Пръстите ѝ се свиха около чашата с кафе и кокалчетата ѝ побеляха. Може би не беше чак толкова спокойна, колкото изглеждаше. — А има и едно условие.

— Да?

— Не искам да виждам майката. Не искам да се изправям лице в лице с нея. Унижението ще бъде твърде голямо.

Колин потръпна от мисълта.

— Разбираме, че не — обеща той. — Ти си много, много по-добър човек, отколкото съм аз или отколкото някога ще бъда.

— Едно време не бях — отговори му тя. — Знам го. Отчасти и аз съм виновна за това.

— Не. Онова, което направих, беше непостимо. И няма извинение за него.

Алисън сви рамене.

— Всички сме хора.

На терасата Тони изчака с Лора сервитьорът да им донесе по едно „Блъди Мери“, преди да започне изповедта си. Отпи голяма глътка, наслаждавайки се на хапката хрян и на силата на водката.

Лора отпи от нейната по-предпазливо. Беше нащрек, чудейки се какво ли я чака.

Тони остави чашата си и се наведе напред. Масата им беше точно до водата, далеч от другите клиенти, но той не искаше да рискува. Заговори тихо.

— Всъщност не знам дали съм ти баща. Не и със сигурност. Но искам да знаеш... Имах връзка с майка ти.

Тя го погледна недоверчиво.

— Значи ме излъгахте?

— Паникьосах се — защити се той. — Не е лесна работа, когато някой дойде неочаквано и ти каже, че е твое дете.

— Знам. Разбирам това. Но вие го отрекохте напълно. Казахте, че почти не я познавате! — тя повиши възмутено глас.

— Мога ли да обясня? — Тони искаше всичко да бъде спокойно. — Моля те? Просто ме изслушай.

Лора облегна глава на ръката си, а после кимна в знак на съгласие. Тони за миг погледна към водата. Същата сцена виждаше от прозореца на дневната си, но от различна перспектива. Оттук всичко беше по-ярко, по-отчетливо, не толкова неуловимо.

— Влюбихме се, майка ти и аз — каза той на Лора. — Беше много нередно, но човек не може да се противи кой знае колко, когато се случи. Когато чувството те връхлети като бърз влак. Бяхме безсилни.

— Бил си женен — каза тя обвиняващо. — Тя е била ученичка.

— Знам — въздъхна Тони. — Но нито едно от тези неща не успя да ни възпре. Беше необикновено и чудесно време. Време, взето назаем. И двамата знаехме, че не може да продължи. Беше невероятно емоционално. Не се тревожи — успя да ѝ се усмихне той, когато видя изражението по лицето на Лора, — няма да навлизам в подробности.

— Моля те недей — каза му тя.

— Накрая всичко свърши, когато съпругата ми забременя. Уенди. — Лицето му се сгърчи. Изричането на името ѝ я вкарваше в играта, а той отчаяно не искаше това да става. — Уенди очакваше бебе и аз прекратих връзката. Така беше редно.

— Каза ми, че си бил безплоден — спомни си Лора. — Това е грозна лъжа.

Мамка му. Младите толкова лесно раздаваха присъди. Той въздъхна.

— Знам.

Лора бе свъсила чело, проумявайки чутото.

— Значи искаш да кажеш, че жена ти е била бременна? А после и майка ми трябва да е открила, че е бременна с мен?

— Предполагам.

— Та... имам ли брат? Или сестра? — Тази възможност я развълнува. — Ще са ми само полубрат или сестра, обаче...

— Не. — Това беше трудната част. Частта, която не искаше да обсъжда, но пък и частта, която беше ключ към онова, което последва. — Нашето бебе почина.

Тя го зяпна за миг.

— О, божичко — в гласа ѝ имаше искрено разкаяние. — О... толкова съжалявам.

— Така че, нали разбираш, единственият невинен човек във всичко това беше Уенди. Нямахте представа какво става. А после... изгуби първородното си дете. Беше ужасно, Лора.

— Нямахте ли друго?

— Не. Уенди не можа...

— Това е толкова тъжно.

— Да. — Тони отпи от водката. Не беше разказвал на никого тази част от по-ранния си живот. — Затова не исках да ти призная. Защото, ако Уенди някога открие, че съм имал дете от друга жена, това отново ще разбие сърцето ѝ. А тя не заслужава това.

— Не — съгласи се Лора. — Не, това го разбирам.

Тя превъртя всичко отново в главата си.

— Но... фактът остава. Трябва да си моят баща.

— Предполагам.

Те се погледнаха през масата.

— Много ми се иска да те опозная, Лора. Ти си моята дъщеря... да го приемем така... и аз ценя това. Искам да разбера всичко за теб. Но е много трудно. Не мога да те допусна в моя живот. Просто не мога.

Лора прикова очи в масата. Тони оглеждаше прехласнато чертите ѝ, търсейки прилика с Марина, със себе си и не спираше да се чуди

колко ли общо щеше да има с онова момиченце, което той бе изгубил преди толкова години. Щяха да са почти връстнички.

Знаеше, че Уенди все още продължаваше тайно да пресмята възрастта на детето. И ако я попита, ще знае точно на колко години щеше да бъде дъщеря им днес. Може би дори беше погледнала Лора и си беше помислила „приблизително на толкова щеше да е и нашата Розалинд“. Мисълта почти го остави без дъх.

— И аз бих искала да те опозная. — Тя вдигна очи, примижавайки от силната слънчева светлина. — Искам да науча повече за другата си половина. Но естествено, че те разбирам. Не искам да нараним Уенди. — Лора разбърка питието си със стеблото целина. — Ние с Дан може би ще си купим тук вила...

— Наистина ли?

— Е, още е рано да се каже... но си помислихме, че вместо да купуваме апартамент в Лондон, така ще имаме местенце, където да бягаме от напрежението. Ще я даваме под наем през ваканциите, за да спечелим нещичко.

Останаха да се гледат за миг, търсейки общи черти.

Имам дъщеря, помисли си Тони. Някой ще носи гените ми.

Имам си баща, помисли си Лора. Най-сетне мога да разбера коя съм.

— Ще можем да се виждаме, ако купите къща тук — каза той най-накрая. — Стига да внимаваме.

Лора погледна през терасата и видя Дан, който се приближаваше към тях. Тя протегна ръка и го притегли към себе си.

— Тони, това е Дан. Дан... това е баща ми. — Сърцето ѝ прескочи. Никога досега не беше изричала тези думи.

Дан се усмихна непринудено и седна.

— И как върви?

Въпросът беше риторичен. Дан никога не нарушаваше личното пространство на никого. Но Тони въпреки това отговори.

— Добре — каза той. — Наистина... добре.

Дан погледна към Лора.

— Пуснах оферта за вилчката. Казах им, че ще ни е необходимо известно време, за да съберем парите. Те ще ни уведомят.

Тони допи своето „Блъди Мери“.

— Май трябваше да поръчам шампанско — каза той. — Човек не се запознава с дъщеря си всеки ден. Но...

Той сви рамене. Някой щеше да види. Някой щеше да го спомене пред Уенди.

— Всичко е наред — успокои го Лора. — Разбирам.

Тони стана.

— И трябва да вървя. Уж излязох само да купя вестник.

Лора също стана. Един миг се гледаха неловко, после тя го прегърна бързо.

— Ще ти изпратя имейл — каза му тя.

Той си тръгна, обърна се и вдигна ръка за сбогом, жест, който за страничен наблюдател би могъл да означава всичко и нищо.

Колин наблюдаваше Челси, докато тя прекоси салона за хранене, с неделния вестник и едно списание в ръце. Пулсът му се ускори. По някакъв странен начин се гордееше с нея и го заля надежда за бъдещето ѝ. Такова уязвимо мъниче. Помоли се мислено всичко занапред да бъде както трябва.

— Алисън, това е Челси — каза той, когато тя тупна вестника на масата пред него.

Алисън се усмихна и се наведе към нея.

— Здравей, Челси.

Челси не се смути. Хвърли бърз поглед към Алисън, последван от широка усмивка.

— Здравей — каза, преди да седне на тапицираната седалка до Колин.

Разтвори лъскавото списание на масата пред себе си, прибра косата зад ушите си и се зачете.

Колин огледа салона за хранене. Предположи, че всички ги възприемаха като нормално семейство. Макар че може би не, ако го бяха видели в салона с Карън предната вечер. Може би всички се чудеха каква беше историята. И се опитваха да отгатнат коя от жените беше съпругата му. Не го беше грижа какво мислеха. Всеки си имаше тайни. Някои по-мрачни от другите.

Той се обърна към Алисън.

— Ние с Челси планирахме да идем днес на плажа, искаш ли да дойдеш?

Алисън кимна.

— Звучи прекрасно.

— Също така смятаме да поостанем още няколко дни.

Може би ще е по-лесно, помисли си той, ако Челси и Алисън се опознаят на неутрална територия, докато той се справи с юридическата страна на нещата.

По лицето на Алисън премина изражение на несигурност.

— Не съм си донесла нищо. Нямам белъо за смяна, нито тоалетни принадлежности. Дори се наложи да си купя четка за зъби от „Спар“.

Колин отхвърли възраженията ѝ.

— Можем да купим някои неща в града. Има хубави магазини.

Челси вдигна поглед от списанието си. Изглеждаше озадачена.

— Ама значи ти си съпругата му?

Очевидно обмисляше нещата.

Колин изглеждаше притеснен.

— Да — каза Алисън. — Аз съм мисис Търнър. Но можеш да ме наричаш Алисън, ако искаш.

Челси обмисли предложението, после сви рамене.

— Окей — каза и се задълбочи отново в списанието.

Колин и Алисън се спогледаха.

— Трябва да се обадя и да откажа мача по тенис за утре — каза тя. — Предполагам, че това ще ме направи непопулярна...

След една ранна закуска Тревър и Моник отплаваха с „Русата бомба“. Искаха да закарат яхтата по-надолу по брега на залива и да разгледат някои градове по Корнуолското крайбрежие. Хвърлиха котва в едно мъничко пристанище и си купиха неделния вестник и бутилка вино. Яхтата се поклащаше леко, когато седнаха кротко един до друг. След час и нещо щяха да потеглят към брега и да изберат къде да обядват.

След известно време Тревър вдигна поглед и видя Моник застанала край бакборда. Отново се взираше в проклетия си телефон. Той остави вестника и отиде при нея.

— Тук няма сигнал, любима.

— Знам. — Тя погледна телефона си. Той беше направо праисторически в сравнение със сегашните стандарти, тромав и голям. — Но си мислех...

— За какво?

— Мислех си, че сме стигнали до повратна точка в живота ни. Чакат ни вълнуващи дни. Усещам го вътрешно.

— Определено — съгласи се Тревър.

— Ако искам да успея, ще трябва да приема... — замълча, докато подбираше подходящите думи. — Трябва да приема, че Джейми няма да се върне. Трябва да спра да се надявам.

Тревър едва издържаше да гледа мъката в очите ѝ, начинът по който угълчетата на устата ѝ се отпуснаха от скръб, точно както в деня, когато откриха, че Джейми е изчезнал. Той я прегърна през рамото.

— Трябва да спреш да се измъчваш — съгласи се той. — Проверяваш това нещо по десет, двацет, стотина пъти на ден.

Телефонът беше символ. Талисман. Но властта му върху Моник надхвърляше всякакви граници.

— Просто искам да знае, че съм тук. Аз съм му майка. Просто искам да знае...

— Той знае, миличка. Той знае, че винаги си до него.

Тревър нямаше начин да бъде сигурен в това. Както и тя, той нямаше никаква представа в какво състояние е бил Джейми, но не му струваше нищо да я увери.

Моник галеше с пръсти екрана.

— Това е първото нещо, за което се сецам, щом отворя сутрин очи. И последното нещо, което поглеждам, преди да заспя. Знам, че никога няма да получа съобщение. Но не мога да не погледна. За всеки случай.

На Тревър му се прииска да изтръгне телефона от ръцете ѝ и да го запокити през борда на яхтата. Но тя сама трябваше да го направи. Намесата нямаше да помогне.

— Винаги може да ни намери, ако поиска — каза ѝ той. — Но ти трябва да престанеш да се измъчваш.

— Знам.

— Това е твоят живот, Моник — каза ѝ той. — Не получаваме втори шанс. Трябва да започнеш отново да го живееш. Имаме толкова

много неща, които можем да правим. Толкова се гордея с теб и знам, че можеш да постигнеш страхотни неща. Но не можеш да живееш повече така. Трябва да продължиш. Знам, че е трудно, бебчо.

Бузите ѝ лъснаха от сълзи. Искаше му се да ги избърше. Не искаше никога повече тя да плаче. Не можеше да повярва, че едно човешко същество имаше в себе си толкова сълзи.

Морето се ширеше пред тях безкрайно, нищо не ги делеше от хоризонта. Когато тя пусна телефона във водата, почти не се чу плисък. Колко ли беше дълбоко тук? Няколкостотин метра. Колко ли време ще му трябва докато стигне до морското дъно и се зарови в пясъка, където да замлъкне завинаги?

Той прегърна здраво Моник, усещайки как крехкото ѝ тяло се разтърсва от ридания. Искаше да ѝ предаде цялата си любов, толкова любов, че да запълни празнината, която все още зееше в душата ѝ.

— Всичко е наред — прошепна ѝ той. — Всичко е наред...

---

[1] Brunch (англ.) — комбинация от английските думи breakfast (закуска) и lunch (обяд). Засищащо, но леко хранене между обяда и закуската. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Брънчът плавно премина в неделен обяд. Гостите, които се бавеха, бяха подканени възможно най-любезно да си вървят, за да сервираат отново в салона за хранене. Изписаха на дъската неделния специалитет — печени говежди ребра. Съдейки по оптимистично настроените минувачи, които се тълпяха да проверят няма ли някоя свободна маса, можеха да ги изхранват в ресторанта и на три смени.

Към три часа Клеър се почувства изтощена. Официално от нея не се очакваше да работи в ресторанта, но обичаше да го наглежда, когато беше пълен. Точно в това беше разликата между добре стопанисвания и зле стопанисвания ресторант — начинът, по който се справяха, когато не им достигаха хора, а още един чифт очи можеше да означава доволен, вместо недоволен клиент.

Сега нещата вече се бяха поуспокоили. Гостите пиеха кафе или допиваха виното си. Клеър се върна на рецепцията, разтревожена, че донякъде я бяха занемарили. На дивана спеше дълбоко млада майка. Клеър бе забелязала как тя и мъжа ѝ се бореха по време на обяда с бебето си. Още с пристигането си деветмесечната Плъм спечели любовта на целия хотелски персонал. Достатъчно беше приказната розова хубавица с разпилени руси къдрици, облечена в блуза с английска бродерия и бебешки дънков гащеризон, да помръдне пръстче и всеки хукваше да изпълнява желанията ѝ. Изтощените ѝ родители ѝ бяха сляпо предани. Сега майка ѝ се беше унесла в следобедна дрямка с брой „Кънтри лайф“ отворен на скута ѝ.

Плъм вдигна очи към Клеър от мястото си на пода, заобиколена с играчки и шише със сок. Намръщи носле и вдигна ръчички. Клеър се наведе да я вземе и докато вдигаше топлото ѝ меко телце, усети как нещо дълбоко в нея се развълнува.

Тя застина на място, загледана в сериозните очи на Плъм с благоговение и смайване.

— О, божичко — разсмя се тя, подхвърляйки я леко. — Какви ги забърка ти, малко човече?

Плъм се изкиска в отговор на това, като събуди майка си, която скочи на крака, извинявайки се многословно, покрусена, че е заспала.

— Не се притеснявайте — каза ѝ Клеър, като ѝ връчи обратно Плъм. — Все пак сте на почивка.

— Докато гледаш бебе, няма почивка. Често казано, да стопанисвам банката беше като неделна разходка в сравнение с това — призна ѝ жената чистосърдечно. Търколи Плъм по гръб на дивана и раздвижи крачетата ѝ, а детето се заливаше от смях. Радостта от дъщеричката ѝ явно надделяваше над изтощението и факта, че целият ѝ живот беше обърнат с главата надолу.

Клеър се опита да потисне емоциите, които я бяха разтърсили до основи. Беше много тежко да им се противопостави сама. Не бяха провокирани от разума ѝ, а от нещо неизвестно. Някакъв прастар подтик, който тя беше положила всички усилия да погребее. Беше като ехо от вчерашните думи на Тревър за създаване на семейство.

Не можеше повече да крие това от себе си. Беше време да погледне очи в очи факта, че именно създаването на семейство би трябвало да бъде неин приоритет. Мисълта я върхлетя и почти я остави без дъх. Така ли ставаше с всички? Както си вършиш работата един ден, на следващия импулсът да се възпроизвеждаш помита настрани всичко останало. По дяволите, като че ли вече не беше достатъчно объркана, та Майката-природа реши и тя да се изкаже по въпроса. Как можеше да се очаква от нея да вкара и майчинството в уравнението на съществуването си?

Напоследък бе получила и друг знак — когато ѝ закъсна цикълът. Нормално това щеше да я хвърли в паника и Клеър щеше да хукне при лекаря или аптекаря да ѝ дадат нещо за успокояване на страховете. Само че този път я обхвана някакво спокойствие. А когато цикълът ѝ дойде седмица по-късно, най-изненадващо изпита разочарование. Тогава не се замисли по въпроса, но сега го прие като доказателство в каква насока течаха мислите ѝ.

Тя профуча през салона за хранене и влезе право през двойната врата в кухнята. Фред и Лоз разпусаха с по една бира, докато разчистваха последната бъркотия.

Лука съставяше вечерното меню. Той вдигна поглед, когато Клеър се приближи.

— Трябва да поговорим.

Той остави химикалката.

— Разбира се — той се изправи. — Да вземем бутилка вино на терасата.

Тя поклати глава.

— Не тук — каза. — Насаме.

Веднага щом влязоха в стаята си, се подредиха нови парченца от пъзела. Клеър почувства пристъп на клаустрофобия. Когато се огледа, осъзна, че всъщност целият ѝ живот преминаваше тук — макар че двамата с Лука стопанисваха хотела и ползваха всички облаги, произтичащи от това, тази стая дванайсет на дванайсет метра беше единственото място, което можеше да нарече свое, а дори и тогава не беше сигурна дали по някое време нямаше да я обезпокои я камериерката, я нощният пазач. Неспирно подменяните чисти, пухкави бели кърпи не можеха да заменят личното ѝ пространство. Ако искаше да поклюкарства с приятелка, то да, разбира се, някой от персонала можеше да ѝ донесе всякакъв вид кафе с домашни сладки, но съществуваше голяма възможност да дочуят за какво си говореха. Не можеше никога да си вземе почивен ден или пък да изглежда различно от служебно установения външен вид. Това явно не тревожеше Лука, който се държеше както си иска и изобщо не му пукаше какво си мислят хората. Но, както Клеър разбираше в момента, за нея очевидно бе изморително.

— Та... какво има? — настоя Лука. — За какво искаш да говорим?

— Искам дом — каза му тя. — Ако ще се женим, искам да имаме собствена къща, пълна с наши собствени неща, място, където да съм си аз.

Лука сви рамене.

— Окей — каза той. — Това е съвсем разумно.

— Не мога да си позволя да не съм в настроение дори за миг, без някой да вдигне вежди; не мога да сляза на закуска по пижама, да надуя музиката и да си припявам, ако искам, или да танцувам, ако ми се танцува. За мен е лукс дори да оставя обелка от банан на масата и да я намеря пак там два часа по-късно!

Докато говореше, Клеър осъзна, че експедитивен екип от персонала, горящ от желание да докаже домакинските си умения, избърсваше веднага всяка следа от съществуването ѝ. Беше ги обучила

добре. Толкова добре, че дори и екип по съдебна медицина щеше да срещне затруднения да докаже дали Клеър е стъпвала в „Крайморската къща“.

— Хей, успокой се — Лука сложи със смях ръце на раменете ѝ.
— Откъде дойде всичко това?

— Не знам!

Разбира се, че знаеше. И много по-важно от къщата беше другото нещо. Ако то не влизаше в плановете на Лука, то тогава бракът им нямаше смисъл.

— Не знам — довърши тя. — Искам... бебе.

Последва безкрайна тишина. Лицето на Лука не изразяваше нищо.

Туй то. Клеър беше хвърлила ръкавицата. Той щеше да си обере крушите. Разбира се, че нямаше да иска бебе. Мръщеше се на бебетата в хотела, да не говорим за бебе, което щеше да нахлуе в живота им.

А после внезапно той се усмихна.

— Това е невероятно — каза.

— Какво?

— Това е чудесно — повтори той.

— Но... как можем да имаме? — избъбри тя. — С всичко, което ни е на главата? Хотелът в Лондон... и стопанисването на този тук... И как ще си позволим собствена къща?

— За бога, Клеър — Лука хвана ръката ѝ. — Престани да размишляваш толкова много. Разбира се, че трябва да имаш бебе. Ще се оправим. Хората го правят непрекъснато. Ще е трудно, но всичко, което си заслужава, винаги е трудно.

Той я притегли към себе си и я прегърна.

— Никога не сме го обсъждали както трябва, но винаги просто съм предполагал, че ще имаме семейство. Това е естественият път на нещата. И ако сега е подходящият момент, тогава... така да бъде.

Той я погали по косата. Клеър се разтопи в обятията му.

— Не знаех, че така виждам нещата. Усещането ме връхлетя. Внезапно осъзнах, че искам именно това. Искам да кажа, че обичам хотела и че, разбира се, се вълнувам от проекта в Лондон, но...

— Клеър, няма защо да ми обясняваш. Разбирам. Бебе. Разкошно, засмяно бебе, което да прилича на теб. Идеално е. С другите неща ще се оправим в крачка. Всичко ще си дойде на мястото.

Той целуна крайчеца на устните ѝ и плъзна ръцете си от раменете, като зарови пръсти в косите ѝ. Тя усети как в нея се надигна познатата топлина и обви ръце около кръста му, бръкна под ризата и усети кадифената кожа под нея.

— Може би трябва да започнем да практикуваме още от сега — промърмори той, покривайки врата ѝ с горещи целувки. Стигнаха заднешком до кревата и паднаха отгоре с преплетени крайници.

— Ами хотела? — задъха се тя. — Трябва да се приготвим за следобедния чай...

— Майната му на хотела — отвърна ѝ той, разкопчавайки копчетата на блузата ѝ. — Да ядат пасти. Има достатъчно...

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Празничният понеделник започна слънчев и оптимистичен като неделята преди него. В селцето Пенфлийт настъпи раздвижване. Морето като че ли блестеше по-примамливо от всякога, лодките се люшкаха нетърпеливо по вълните в очакване на пътници и из уличките се носеше миризма на кафе и пържен бекон. Колите на новите гости запристигаха дори още по-рано от обикновено в опит от страна на нетърпеливите посетители да вземат своя дял от почивката, използвайки възможно най-добре и този ден на свобода.

Анжелика обаче се събуди с чувство на ужас, готова за скандал. Събира сили за това цяла нощ. Изтърколи се от леглото и прекоси къщата по пижама. Разбира се, всички още спяха. Тя беше единствената нещастница, която трябваше да работи.

Отвори вратата на стаята на майка си. Вътре беше тъмно като в рог. Труди никога не отваряше тежките тъмновиолетови завеси. Анжелика се запромъква сред разхвърляните обувки и дрехи. До леглото имаше препълнен пепелник с угарки и навсякъде празни стъклени и други чаши. Широкоекранният телевизор на стената светеше в зелено в тъмнината.

— Мамо — извика тя. — Хайде. Трябва да ставаш. Футболният мач на Дил е в десет часа. Трябва да го закараш дотам. И да му приготвиш нещо за обяд.

Не последва никаква реакция.

— Мамо! Хайде.

— За бога. Нали е проклетият официален празник. Остави ме на мира.

— Трябва да приготвиш Дил. Той трябва да си облече екипа.

— Забрави. Не искам да ставам.

Анжелика се пресегна и ѝ издърпа юргана. Труди изпищя и седна. Беше облечена в невъзможно къса виолетова сатенена нощница и тънките презрамки се врязваха в месата ѝ.

— Сериозно ли искаш да му развалиш всичко? — тросна се Анжелика.

— Та това е само някакъв футболен мач.

— За него е нещо повече.

Училището беше организирано специален тренировъчен ден, с играч от отбора „Плимът аргайл“. Дил го очакваше от седмици. Джеф беше обещал да го закара, но разбира се, Джеф вече не беше тук.

Труди си легна отново и се зави с възглавницата.

Анжелика пусна обратно юргана с отвращение. Можеше да приказва, да беснее и да крещи, но знаеше, че това нямаше да промени нищо. Майка ѝ само заемаше напразно околното пространство.

Дали пък тя самата да не се обади, че е болна? Не — парите ѝ трябваха. На официални празници плащаха двойна надница. Освен това сигурно все някой щеше да я види и да я изтропа на шефовете ѝ. Такъв беше животът.

Тя сви юмруци в опит да овладее гнева си и излезе от стаята, за да съобщи лошата новина на Дил.

В потъналия в зеленина Баркшър Ник се събуди от бръмченето на сенокосачката. Бяха решили с баща му, че това е най-подходящият ден да окосят моравата преди сватбата. Така щеше да има достатъчно време тревата да се възстанови, преди да дойдат гостите в четвъртък.

Мисълта за платнената тента, очакваща да приветства гостите, накара Ник да простене. Той се зави презглава, но продължаваше да я вижда в мислите си, бяла и величествена. Дори виждаше масата с тортата — на три етажа, с плодове, шоколад и пандишпанено тесто — толкова пъти я обсъждаха, че си спомняше дори подробностите.

Не даде обяснения на Джералд за импровизираното си завръщане в малките часове на нощта в неделя. Баща му беше достатъчно тактичен, за да не го разпитва, но бе разбрал с бащинската си интуиция, че Ник е преживял някаква криза, която не иска да обсъжда. Вероятно си мислеше, че се е напил и е натиснал някое момиче в яхтклуба на Пенфлийт и сега изгаряше от срам.

Ех, това да беше прегрешението му! Би заменил стотина ергенски натискания срещу онова, което се бе случило в действителност.

Под юргана беше задушно, затова той го отметна и се втрени в тавана. Наистина трябваше да стане и да помогне на баща си. Не беше честно да оставя Джералд да свърши цялата волска работа, макар че той винаги се радваше да се заеме с подготовката на някакво социално събитие. Това Джералд го умееше най-добре.

Това го умееше най-добре и Изобел. Семейство Барне се изпяваха истински точно когато се готвеха да посрещат гости. Ник си помисли колко ли щеше да се радва майка му да организира сватбата му. Софи, разбира се, беше свършила фантастична работа, но майка му щеше да направи всичко съвсем специално, с онези нейни дребни щрихове, които само тя можеше да нанесе и които винаги правеха купоните им незабравими. Откъде имаше Изобел тази магия? — зачуди се той. Или просто присъствието ѝ правеше всичко различно? Сърдечността ѝ, магнетизмът, щедростта, нейната *joie de vivre*.

Днес на обяд Ник трябваше да се срещне със Софи, за да прегледат отново безкрайните ѝ списъци. Често казано, тя се държеше забележително неистерично по отношение на сватбата си — беше чувал страховити истории от наскоро оженили се приятели — но въпреки всичко, той смяташе за безполезно обсъждането на указанията за фотографа и кой да вземе подаръците на шаферките.

Той отиде до прозореца и дръпна пердетата, примигвайки от яркото слънце. Ухаеше на прясно окосена трева. Почуди се дали времето ще се задържи толкова хубаво до събота, а после си помисли мрачно колко ли пъти щеше да му се наложи да го обсъжда през последните няколко дни.

Не го беше грижа за времето. Ама никак. Всъщност непоносима му беше самата мисъл, че слънцето щеше да грее идната събота и гостите щяха да се размотават наоколо и да се превъзнасят колко приказно е всичко и какви късметлии са те двамата със Софи...

Видя баща си с поредния наръч окосена трева, запътил се към купа с компост зад бараката. Ще излезе и ще окоси няколко реда от моравата, докато Джералд направи чай. После най-добре да вземе душ и да поеме към къщата на Софи.

Тогава ще я види за последен път, преди да се срещнат пред олтара.

* * *

В „Крайморската къща“ Анжелика седеше на рецепцията и зяпаше в пространството, неспособна да се отърси от нехарактерното за нея чувство на възмущение.

Трябваше ѝ почти половин час да успокои Дил. Той рита, пища и плака, когато тя му каза, че не може да иде на тренировката. Наложиха ѝ се да впрегне всичките си сили, за да му попречи да се нарани. Постепенно детето се успокои, след като тя му обеща да го заведе на истински футболен мач, веднага щом може.

Знаеше, че целия ден щеше да виси вкъщи и да гледа дивидита, докато майка ѝ спи. Може би ако успееше да си тръгне по-рано, ще го заведе тази вечер на плажа, но смяната ѝ беше до седем часа и докато стигнеше у дома, щеше да е грохнала и да иска само един душ и нещичко за хапване, а не да си събира плажните принадлежности и да марширува пеш до „Нептюнс коув“, който беше любимият му залив.

Като всъщност проклетата Трудитрябваше да направи това.

Не беше правилно. Не беше честно. Беше свикнала майка ѝ да я предава, но не беше честно по отношение на Дил. Стигаше му и другото.

И като че ли да засили мрачното ѝ настроение, Клеър изглеждаше днес много по-жизнерадостна. Тя изпращаше младата двойка, на която Анжелика беше предложила по-добри условия.

— Надявам се, че престоят ви беше приятен — каза Клеър, докато те плащаха сметката си.

— Страхотно ни хареса — каза момичето. — Надяваме се да се върнем скоро. Пуснахме оферта за една къща.

— Но това е фантастично — отвърна Клеър, докато сгъваше квитанцията им и я слагаше в плик. — Късмет.

Двамата вдигнаха саковете си и излязоха рамо до рамо. Още двама доволни клиенти, помисли си Анжелика. Е, и защо да не са? Получиха двойно по-голяма стая на половин цена. Щеше ѝ се да се измъкне от киселото си настроение. Не завиждаше на двамата за намалението... разбира се, че не завиждаше...

— Иди и събуди онзи мързеливец вместо мен, а? — помоли я Клеър.

Анжелика се изправи и тръгна към стълбите. Трябваше да телефонира, че е болна. Беше се изморила да посреща храбро всички несподи. Добрата Анжелика, на която разчитаха всички, но за която никой не даваше и пет пари. Лесно ѝ беше на Клеър да е весела, с лъскавия си диамантен пръстен и бляскавото бъдеще. Макар че плачеше на рамото на Анжелика, нали? Когато не всичко изглеждаше толкова розово?

Изкачи енергично стълбите. Мразеше се, когато беше в такова настроение. *На чие рамо да поплаче, когато тя имаше нужда?*

Докато опаковаха последните неща от багажа си, Алисън показа на Челси на телефона снимката на кучето си Монти. Решиха да не остават, а да закарат Челси вкъщи, докато се уредят нещата.

— Той е спрингер шпаньол — каза ѝ Алисън. — И е много немирн. Трябваше да го заведе на специално училище.

— Винаги съм искала куче — каза Челси. — Но мама не ми даваше.

Колин трябваше да се извърне. Чувствата го заляха. Представи си как Челси и Монти тичат в градината, както някога тичаха неговите деца. Щеше ли да се получи?

Трябва да се получи, помисли си той.

А дори и да не се получеше, дори бракът им да се огънеше от това напрежение, поне нямаше вече да е нужно да живее с вината. Тайната стана явна. Оттук нататък можеше да направи най-доброто за Челси, да направи всичко, за да има тя щастлив живот и всичко, което поиска.

А те двете се кискаха на снимките. За миг Колин се почувства изолиран. Алисън винаги се е оправяла чудесно с децата.

Алисън винаги беше чудесна, помисли си той.

— Хайде, вие двечките — подкани ги Колин. — Да използваме максимално това хубаво време.

Щяха да наемат яхта. Колин не беше сигурен как ще се справи с мореплаването, но поне щеше да се занимава с нещо, докато те двете създадат някаква връзка.

Той провери телефона си, страхувайки се, че може да има съобщение от Карън, че е направила грешка, че идва да прибере Челси.

Нищо. Колин изпита облекчение. Всеки час мълчание от страна на Карън беше пирон в ковчега ѝ. Той се надяваше да успее да вземе съдебно решение, а защо не и попечителство по-нататък? Не искаше нещата да загрубят, но смяташе, че има достатъчно улики да докаже, че Карън е неподходяща като родител. Разбира се, щеше да е много по-добре, ако можеха да уредят нещата цивилизовано. Все пак Карън беше майка на Челси и тя трябваше да поддържа с нея връзка.

А и не всичко щеше да върви като по вода. След още някоя година Челси навлизаше в досадния пубертет. Можеше като нищо да съжалява, че я е взел.

Не, помисли си Колин. Никога нямаше да съжалява, че я е взел, каквото и да стане. Челси беше негова плът и кръв. Заслужаваше всички възможности, всеки шанс, който бяха получили другите му деца.

След като веднъж я беше взел, вече нямаше да я пусне.

Той закопча с ципа малкия ѝ куфар и го вдигна.

— Хайде тогава. Да си уредим сметките. Можем да оставим куфарите си и да ги вземем по-късно.

— Може ли да се върнем тук някой ден? — попита Челси. — Тук много ми харесва.

Колин огледа стаята. Това беше един странен уикенд. Травматичен, емоционален, труден... но без съмнение Пенфлийт беше специално място. „Крайморската къща“ беше специално място. *Добра находка*, помисли си той.

— Разбира се — каза ѝ той, защото никога нямаше да може да ѝ откаже нещо. Разбра го по кривата усмивка на Алисън.

Но в това нямаше нищо лошо, нали?

Лука все още спеше дълбоко в леглото.

— Хей — каза Анжелика и го побутна. — Някои от нас имат работа. Ставай.

Той отвори очи и я погледна.

— Много си чаровна тази сутрин — ѝ каза.

— Майната ти — отвърна тя и избухна в сълзи.

Той седна, разтревожен.

— Какво има? — попита.

Не обичаше плачещи жени. Това беше едно от нещата, заради които ценеше Клеър, тя не пускаше кранчето за щяло и не щяло.

— Като че ли ти пука — изхълца Анжелика. — Като че ли даваш пет пари за някой друг, освен за себе си.

— Това не е честно.

Той протегна ръка да я погали. Тя затвори очи.

— Недей — каза му, но не се отмести.

Лука прокара пръсти през косата ѝ.

— Горкичката Анжелика — зауспокоява я той. — Не си на себе си. Какво има?

Тя стисна още по-здраво очи, за да спре сълзите си.

— Не знаеш колко много означаваш за мен, нали? — промълви тя най-сетне, с напрегнат глас от усилието да не се разплаче.

— Какво означавам ли? — разсмя се той. — Не, разбира се, че не знам.

— Не ми се смей.

— Не ти се смея — той потупа леглото до себе си. — Седни. Разкажи ми за какво става дума.

Тя се поколеба, после седна. Знаеше, че не трябва. Лука беше облегал глава на дървената табла на леглото. Косата му беше разрешена и имаше нужда от бръснене. Гърдите му се открояваха на фона на белите чаршафи. Тя вдъхна аромата му и си помисли, че ще припадне, когато стомахът ѝ се сви от познатия му парфюм.

Той я гледаше озадачен.

— Хайде — каза.

Анжелика не беше сигурна как да постъпи. Дали да говори с него служебно или да си изплаче болката като на приятел. Или да му каже истината.

Той вдигна длан и погали голата ѝ ръка с опакото на пръстите си.

— Какво има? — попита тихо.

Докосването му я срути. Не можеше да го третира като началник или като приятел.

— Мисля само за теб — каза му тя. — Денем и нощем. Будна или насън, ти винаги си там. В сънищата ми.

— Мамка му — каза Лука и когато сълзите ѝ се затъркаляха отново, той я прегърна и я притегли към себе си. — Ела тук. Не трябва да плачеш.

Тя се облегна на гърдите му.

О, божичко, помисли си Анжелика. *Какво, за бога, беше изрекла?* Просто ѝ се струваше толкова нечестно. Горкичкият Дил. Проклетата ѝ майка. Влюбената двойка. Всички, които се разхождаха на слънце в празничния ден, щастливи от съдбата си. Докато нея я чакаше само живот, изпълнен с попарени надежди.

А ето че и бленуваният от нея толкова пъти миг беше настъпил.

Топлите му ръце се плъзгаха нагоре по краката ѝ, под полата ѝ, в бикините ѝ. Тя се загърна.

— Не — каза, но се почувства безпомощна.

Беше копняла само за това. Беше се борила с чувството толкова дълго и сега, когато беше най-уязвима, не мислеше, че ще може да му устои. Макар да знаеше, че не е хубаво. Макар да знаеше, че само ще я заболи още повече.

Но поне щеше да познае усещането. Поне щеше да знае какво пропускаше. Ръцете му проникнаха под ризата ѝ и запрепусаха по кожата ѝ. Беше си го представяла точно така. Точно за това си бе позволявала да мечтае. И Анжелика си помисли, че ако умреше днес, щеше да умре щастлива, а усещането се надигаше в нея, набирайки сила, докато почти не можеше вече да го понесе.

— Не спирай — замоли го тя и по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Няма — Лука дишаше накъсано. — Няма...

Клеър тичаше нагоре по стълбите през едно стъпало. Къде, за бога, бяха всички? Не знаеха ли каква работа ги чакаше днес? Хотелът като че ли беше пълен с хора, които искаха да пият кафе на терасата, или пък да резервират маса за обяд, или коктейли, а тя не беше факир. Имаше нужда от Анжелика на рецепцията и от Лука в кухнята, но не можа да намери ни единия от двамата. Стигна до вратата на стаята си. Анжелика сигурно беше отишла да събуди Лука, който вероятно не ѝ обръщаше внимание и отново беше заспал.

Когато отвори вратата и видя сцената вътре, тя почувства...

Нищо.

Нито гняв. Нито ревност. Нито шок. Нито обида.

Нищо.

Обърна се и тихо затвори вратата. Постоя за миг на площадката. Чуваше само ударите на сърцето. Адреналин. Импулсът да се бориш или да избягаш.

Нямаше да се бори. *Нямаше за какво да се бори*, осъзна тя. Нямаше нищо, което да желае, що се отнасяше до нея самата, оставяше му всичко на него. И му пожелаваше късмет. Щяха да са добре — Лука и Анжелика. Тя нямаше да остане да се бие за плячката. Имаше повече достойнство.

Освен това, нямаше много време. Знаеше го. Ако искаше да получи онова, което желаше, трябваше да побърза.

Заслиза по стълбите, докато размишляваше. Нямаше нужда да взема нищо със себе си. Чантата и ключовете ѝ бяха долу в офиса. Можеше да изпрати за останалия си багаж по-късно.

Когато стигна до първата площадка, поспря за миг. Беше пред стаята на Тревър и Моник и за миг изпита вина за онова, което се канеше да направи. Спомни си всичко, което ѝ беше казал Тревър и ѝ се стори, че с напускането си можеше да застраши мечтата му. Дължеше им ако не извинение, то най-малкото — обяснение.

Стоеше пред стаята и се канеше да почука. Знаеше, че ще бъдат разочаровани, а после ѝ хрумна друга мисъл. Защо да трябва просто да си тръгне, като остави на Лука плодовете на тежкия си труд, да не говорим за началната инвестиция?

Погледна часовника си, пое си дълбоко въздух и почука на вратата.

Тревър отвори, разцъфнал в усмивка.

— Клеър! — отстъпи, за да ѝ направи място да влезе. — Какво мога да направя за теб? — погледна я с надежда. — Да не си дошла да се подпишеш под договора?

Вътре Моник седеше пред тоалетката и си довършваше макиажа. От френските прозорци към балкона се разкриваше прелестта на този разкошен ден. Клеър усети как в гърлото ѝ заседна буца. Щеше да се откаже от всичко това.

— Не — каза тя. — Всъщност имам съвсем различно предложение.

Тревър и Моник я погледнаха в очакване.

— Дойдох да ви попитам искате ли да изкупите моя дял от „Крайморската къща“?

Последва миг мълчание, докато двамата осъзнаха думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тревър.

— Ние с Лука притежаваме четирийсет процента — обясни Клеър. — Но... аз не искам да продължа. Ние скъсахме, Лука и аз.

— О, божичко! — Моник скочи на крака. Все още беше облечена в бяла сатенена нощница и подходящ халат. — Какво се е случило? Годежът... беше едва вчера... Ти изглеждаше толкова щастлива!

Клеър погледна пръстена си. Съвсем беше забравила за него. Измъкна го и го завъртя в пръстите си.

— Няма да навлизам в подробности — отвърна тя. — Но реших да съобщя първа за отказа си. И очевидно... не мога да продължа със сделката за Лондон. Съжалявам. Знаем колко много означава за Вас. Надявам се да намерите друг начин да я осъществите.

Тревър и Моник се спогледаха.

— Какво мислиш? — попита Тревър.

— Трев... бебчо... няма какво да питаш. Искам да кажа, ние обичаме това място. Част от него сме, както то е част от нас.

Тревър се загледа през прозореца в далечината, обмисляйки предложението на Клеър.

— Е — каза той накрая. — Няма да се преструвам, че не съм разочарован. За нас Лондон щеше да е сбъдната мечта. Но не можем да те спираме в намеренията ти. И да, теоретически, ще изкупя дела ти.

— Благодаря ти. — Клеър протегна към него ръка. — Сега трябва да вървя, но ще се свържа с вас. Да уговорим подробностите.

— Щом съм ти стиснал ръка, все едно че си подписала договора — каза ѝ Тревър.

Клеър се обърна да стисне ръката на Моник, но с изненада се намери обвита в бял сатен, в прегръдка, удавена в парфюм „Енви“.

— Ако искаш да поговориш, пиленце — каза Моник, — аз съм насреща. Аз съм светска жена. Ако искаш някой съвет...

В някакъв безумен миг Клеър се изкуши да ѝ разкаже всичко. Но времето я притискаше. Тя внимателно се освободи.

— Благодаря много и на двама ви — каза и излезе от стаята, преди буцата в гърлото ѝ да я задуши.

Не искаше да мисли за онова, което оставяше. Трябваше да гледа напред. И да се надява да не е закъсняла.

След няколко минути беше на рецепцията. Наоколо сновяха хора, търсейки някой да им обърне внимание, но нея вече не я беше грижа. Тя намери плик, сложи пръстена в него и надраска няколко думи на

една хотелска картичка: „Надявам се, че пазиш квитанцията“. После запечата плика и написа името на Лука отгоре.

Един клиент се приближи до рецепцията и се оплака от мудното обслужване.

— Искрахме само по едно кафе. Чакаме от векове.

— Момичето от рецепцията ще се върне след миг — каза му тя. — Тя просто... изпраца шефа. Така да се каже.

Клеър пусна плика в таблата с входяща кореспонденция, усмихна се с най-милата си усмивка, взе чантата и ключовете си и излезе през вратата.

В големия апартамент Тревър се обърна с натежало сърце към съпругата си.

Чакаше с ужас реакцията ѝ на новините на Клеър. Моник се държа храбро, докато Клеър беше тук, но Тревър се надяваше, че сега, след като Клеър си беше отишла, тя нямаше да рухне. Хотелът в Лондон я държеше жива.

За негова изненада, тя като че ли не беше съкрушена.

— Добре ли си? — попита той.

— Абсолютно — отвърна му тя. — Всъщност си мисля, че това е най-доброто нещо, което би могло да се случи.

Тревър остана смаян.

— Защо?

— Ако купим дела ѝ тук, мога аз да стопанисвам хотела. Мога да натрупам тук първоначален опит. „Крайморската къща“ е идеален. После, след като вече знам какво да правя, може отново да отправим поглед към Лондон. Мисля, че ще мога да се справя сама.

Тя му се усмихна. В очите ѝ светеше огън, какъвто той не беше виждал от години. Мракът като че ли беше изчезнал. На Тревър му се стори, че сърцето му ще се пръсне от радост. Тя беше много по-силна, отколкото си мислеше той. Той отиде при нея и я прегърна.

— Толкова се гордея с теб — каза ѝ той.

Лука вилнееше из хотела. *Къде, по дяволите, беше Клеър?* Беше изчезнала като дим. Чантата и ключовете ѝ също ги нямаше. Не

отговаряше на телефона.

— Какво си въобразява, че прави? — беснееше той. — Не може просто да си тръгне оттук.

Анжелика се върна от паркинга. Беше я пратил да провери дали колата на Клеър все още е там.

— Няма я — каза му тя.

Той пристъпи към нея с потъмняло от ярост лице и я сграбчи за ръцете.

— Ти си виновна за всичко — изкрещя той. — Сигурно ни е видяла.

Пръстите му се впиваха в нея.

— Аз ли съм виновна? — каза тя спокойно. — Не мисля така.

— Какво, по дяволите, да правя сега? — тросна се той.

Той разтърсваше Анжелика. Тя се мъчеше да се отскубне. Зад Лука Анжелика видя как Тревър слизаше по стълбите.

— Пусни я веднага — нареди му той. — Не искам да докосваш и с пръст повече това момиче.

Лука се начумери.

— Не е твоя работа — озъби се той.

— Моя работа е — отвърна Тревър. — Всъщност точно това ми е работата.

— За какво говориш? — Лука пусна Анжелика и се обърна с лице към Тревър.

— Клеър предложи на мен и Моник нейния дял от бизнеса — каза му Тревър.

— Какво говориш? Не може да постъпи така. На каква, по дяволите, се прави? И къде е отишла?

— Нямам представа. Не каза.

Лука се вцепени, опитвайки се да осмисли всичко.

— Е, можеш да вземеш всичко — процеди най-сетне и излезе от помещението.

Тревър погледна Анжелика.

— Добре ли си, миличка?

Тя поклати глава.

— Какво ще правим сега?

— Не се тревожи. Ще се върне, след като се успокои. — Тревър беше сигурен. Уверен. — Ще извикам Моник да слезе да ти помогне.

Очите на Анжелика се напълниха със сълзи.

— За всичко съм виновна аз — каза тя.

Тревър я потупа по рамото.

— Не мисля така. Каквото и да е станало днес, мисля, че е започнало много преди това.

На Клеър ѝ трябваша по-малко от три часа, за да стигне до Мимсбъри. Без съмнение щеше да получи наръч актове за превишена скорост в пощенската си кутия идната седмица. И макар че разполагаше с цялото време на света да обмисля постъпката си, докато шофираше, нито за миг не почувства желание да обърне обратно, нито пък се усъмни дали е правилно онова, което правеше.

Дълбоко в сърцето си тя принадлежеше на Ник. И ако той не изпитваше същото, ами... Клеър беше готова да си пробие сама път в живота. Да започне на чисто.

Не искаше да мисли за Лука и Анжелика. Сега те вече бяха без значение. Нямаше да им достави удоволствието да се разправя с тях, или пък да им дава възможност да се защитят. Макар че, като се замислеше всъщност, чувстваше се повече предадена от Анжелика, отколкото от Лука. Потръпна, като се сети как беше доверила тайните си на момичето. Това ѝ напомни за нещо вече познато — *че тайните вещаят беда, че правят човека уязвим.*

Единственият начин да продължи живота си оттук нататък, реши тя, бе да няма никакви тайни. Тя сви от главния път по тесния локален път, който водеше към Мимсбъри. Не се беше връщала тук след заминаването си за Саусалито — родителите ѝ се бяха преместили отново, наскоро след заминаването ѝ — но все още всичко ѝ беше болезнено познато, дори и след толкова години. Живите плетове покрай пътя преливаха от зеленина, от време на време подминаваше някоя изискана вилчка от червени тухли, потънала в рози. Тя мина по изгърбения мост с прохладния и тих канал под него, после през едно кръстовище до малката гаричка, която бе сцена на съдбовната ѝ среща преди толкова години, после през тъмен тунел от преплетени клони на дъбове, преди те да се разреждат и пред нея да изникне Мимсбъри в цялото си величие, свършено както винаги. Инстинктивно намали скорост, още преди да подмине знака за двайсет мили в час.

Кръчмата „Мимсбъри армс“ си беше все същата. Ако вдишаше дълбоко, сигурно можеше да долови миризмата ѝ — пушека от дървата в огъня, хмелния аромат на бирата, мускусния парфюм на Мел. Заля я вълна от носталгия, от което леко ѝ се повдигна, и само за миг се усъмни беше ли разумно да се връща.

А после, когато зави зад ъгъла, видя пред себе си Мил Хаус. Къщата пак я остави без дъх, като че ли я виждаше за пръв път. Стоеше спокойна и тиха под лятното слънце, чакаше я, избелелите червени тухли като че ли трептяха в маранята, реката кротко лъкатушеше край нея.

Клеър спря на покритата с чакъл площадка до къщата и дръпна ръчната спирачка. Когато излезе от колата, имаше чувството, че я следва снимачен екип, за да коментира дискретно всяко нейно движение и всяка реакция.

Чакълът изхрущя под краката ѝ до входната врата. Нямаше време да си даде сметка какво прави. Трябваше да продължи напред. Към следващата фаза в живота си, каквото и да ѝ донесеше тя. Натисна звънеца. Той иззвъня в сърцето на къщата, натрапчив звук в такъв мирен следобед. Последва продължителна тишина. Нямаше никой.

По необяснима причина подобна възможност не ѝ беше хрумвала. Обхвана я разочарование. Тя отстъпи назад, несигурна как да постъпи. Дали да не изчака в кръчмата? Канеше се да се обърне и да тръгне към колата си, когато чу как някой натисна дръжката и вратата бавно се отвори.

Беше Джералд, Очевидно току-що се беше събудил. Изглеждаше объркан и разрошен, примигвайки срещу светлината, която нахлуваше в тъмната прохлада на антрето.

— Толкова съжалявам. Бях задрямал в градината... — Той я погледна по-внимателно, все още без да я познае.

— Джералд — каза тя, несигурна колко ентусиазъм да вложи в тона си, тъй като не знаеше как ще реагира той. — Това съм аз. Клеър.

Изглеждаше ѝ по-дребен, отколкото го помнеше. Почти крехък. И съвсем посивял. Но бяха минали повече от десет години, а на възрастта на Джералд, предположи тя, десет години бяха много. И беше много отслабнал, което винаги състаряваше човека.

После той внезапно се усмихна и лицето му грейна, и тя видя онзи Джералд, когото помнеше тя — бонвиванът, купонджията,

чаровникът.

— Клеър! — извика той и без съмнение радостта в гласа му беше неподправена.

Той пристъпи напред и тя го остави да я прегърне.

— Милото ми момиче! — Спомни си колко театрално звучеше той винаги, когато беше превъзбуден. — Такава изненада. Такъв шок. Но пък какво удоволствие! — Джералд отстъпи, като продължаваше да я държи и да я оглежда. — По-добре влез. Толкова се радвам да те видя. Нямах си представа...

Клеър пристъпи в антрето и усети как познатите стени я обгръщат. Всичко си беше постарому. Стенният часовник все още стоеше там и стрелките му в момента показваха десет часа и две минути, на същото място, където стоеше, когато го видя за последен път, и тиктакаше шумно и неотклонно. Въздухът миришеше на пчелен восък и кокосови влакна от постелката на пода. И все още — или може би тя си въобразяваше? — се носеше слаб дъх на теменужки. Тя почти си представи Изобел, която слиза бързо по стълбите, поздравява я радостно, прегръща я...

— Хайде, влизай — подкани я Джералд към кухнята.

Миналото я сграбчи. Клеър поспря колебливо на прага, залята от носталгия. Отново нищо не се беше променило. Масата беше затрупана с документи, празни керамични чаши без чинийки и остатъка от нечия препечена филийка с „Мармайт“^[1]; снимките по стените, гледката през френския прозорец. Миризмата. Препаратът за подпалване на печката, градината отвън, остатъчната миризма на препечени филийки, на прясно смляно кафе...

Беше малко по-разхвърляно, отколкото по времето на царуване на Изобел. Нямахше пресни цветя в старата емайлирана кана. Бутилката с млякото беше извадена и забравена и захарта беше в плик, а не в захарница, от който стърчеше лъжичка, което би я ужасило.

— Какво да ти предложи? — попита Джералд, вечният домакин. — Не... не ми отговаряй. Ако има нещо, което да оправдае отварянето на бутилка Шампанско, то определено това е то...

Погледна я усмихнат, със светнали от неподправено удоволствие очи.

Клеър откри, че ѝ е трудно да говори. Твърде много емоции се бореха вътре в нея. Спомени от миналото, смесени с надеждите ѝ за

бъдещето и всичко това съчетано с някакво неудобство. Какво да каже на Джералд? Как можеше да обясни присъствието си тук?

Макар че той, като че ли не искаше да знае. Сякаш просто приемаше факта, че тя беше тук. Отиде до хладилника да извади бутилка, точно както бе правил нееднократно в миналото. Дори не беше изчакал съгласието ѝ. Обърна се и я погледна, като с едната ръка сръчно махна станиола и после освободи тапата от гърлото. Наля в две чаши и ѝ подаде едната.

— Толкова се радвам да те видя — каза той. — Много често се сещах за теб през годините. Чудех се как си. Изглеждаш добре.

Клеър кимна.

— Добре съм... — едва прошепна тя.

Чукнаха чаши и отпиха, а после тя събра смелост да заговори.

— И аз си мислех често за теб. — Споменът беше твърде силен. Разкриви лицето ѝ. — Съжалявам... Толкова съжалявам. За всичко.

— Мое мило момиче, нямаш причина да съжаляваш. Никога не си имала. Но така и не получихме възможност да ти го кажем. Никой от нас не те обвиняваше. — Той посегна да хване ръката ѝ. Тя погледна надолу и забеляза отново колко е остарял. Ръцете му бяха на възли и петна. — Никой от нас не те обвиняваше. Как бихме могли? Постъпила си така, както си сметнала за правилно. Просто отчаяно съжалявам, че всичко свърши по този начин... Натъжи ме повече от смъртта на Изобел, защото аз знаех от дълго време, че тя е неизбежна и се бях примирил с това. Макар че никога не говорехме за това, което може би беше проблемът. Това е слабото място на семейство Барне, да се преструва, че всичко е наред, когато не е.

Той надникна дълбоко в очите ѝ и се усмихна.

— Радвам се, че си тук — продължи. — Защото така и не получих възможност да ти благодаря. Ти ми подари онези последни безценни седмици с Изобел. Онази Коледа беше вълшебна. Никога нямаше да я имам, ако не беше ти. Тя имаше нужда от теб да ѝ дадеш сила, за да постъпи, както е решила.

Най-сетне Клеър усети как дванайсетгодишната вина и мъка напускат сърцето ѝ. По лицето ѝ струяха сълзи, когато остави Джералд да я прегърне и утехата и облекчението, които ѝ донесе тази прегръдка, бяха най-прекрасното чувство. Постепенно риданията ѝ

заглъхнаха и тя се освободи от прегръдката му. Бършеше сълзите си, смееше се несигурно и отпиваше от шампанското.

— Така е по-добре — каза Джералд. — Така е много по-добре.

Придърпа един стол за нея до масата. Двамата седнаха.

— Сега ще ми кажеш ли защо си тук?

— Ник не спомена ли, че ме е видял?

— Не — погледът на Джералд бе смутен. — Нищо не каза. Върна се рано от ергенската вечер. Разбрах, че нещо има — той погледна Клеър. — Ти знаеш ли за сватбата?

Тя се усмихна печално.

— Да.

Джералд махна към градината.

— Прекарах последните два месеца да оправям градината. Бях я занемарил доста през последните няколко години. Тя беше по-скоро творение на Изобел, отколкото мое. Аз следях ливадата, но тя се грижеше за лехите с рози. Искан ми се да мисля, че тя би одобрила онова, което направих...

Клеър надникна навън. Беше типична английска градина, отлично поддържана — мека, небрежна, с кимащи цветове в бледорозово и жълто, и хиляди оттенъци на зеленото. А в средата ѝ спокойно лъкатушеше реката.

— Изглежда смайващо — каза му тя.

Сега, след като осъзна онова, което я заобикаляше, Клеър видя доказателствата за подготовката за сватбата. В ъгъла на кухнята бяха натрупани кашони с чаши за вино. Списъкът с гости беше забоден на стената. Бяха струпани сидита, по които някой съставяше списък от музикални парчета за компютъра — вероятно това беше Шримп, той винаги е бил музикалният гуру.

Компютърът беше единственото ново нещо в кухнята, откакто тя беше идвала тук за последно. Иначе си беше все същата, както някога.

Джералд беше застанал на прага и гледаше навън в градината. Сигурно си припомняше всички купони, които бяха организирали, помисли си Клеър, призраците на гостите, които танцуваха по моравата.

— Искан всичко да е идеално — каза той. — Идеално, както би го направила Изобел.

Ушите на Клеър забучаха. *Какво, за бога, правеше тук?* Сигурно беше луда да си въобразява, че можеше да се върне с танцова стъпка и да отмени нечия сватба, само защото някога е била влюбена в младоженеца. Ник беше нейното минало, не нейното бъдеще. Не можеше да промени онова, което щеше да се случи. А нямаше и никакво право.

Тя се изправи.

— Виж какво, трябва да тръгвам. Минах, защото ми беше на път. Просто минавах и си помислих, че ще се отбия да кажа здрасти. Надявам се всичко да мине добре.

Джералд се обърна и се намръщи.

— Не, не си отивай. Ник ще съжалява, че не те е заварил. Постави още малко.

— Не, не мога. — Клеър ровеше за ключовете си в чантата. — Беше чудесно да те видя...

Виждаше, че Джералд е озадачен от бързото ѝ оттегляне. Трябваше да си тръгне, преди той да започне да задава въпроси. Тя се приближи и го целуна по бузата. Когато се отдръпна, той я хвана за лакътя.

— Клеър... защо дойде?

Тя поклати глава, не смееше да проговори. Колкото по-бързо седнеше в колата, толкова по-добре. Макар че нямаше представа къде щеше да иде. Може би при родителите си? Те щяха да се зарадват да я видят, нямаше да ѝ задават неудобни въпроси... Тя издърпа ръката си с напрегната усмивка и се обърна да си върви.

На прага стоеше Ник.

За миг се втренчиха един в друг.

— Тъкмо си тръгнах — каза Клеър. — Дойдох да ти пожелаая... късмет. За сватбата.

Джералд местеше поглед от единия на другия.

— Какво става? — попита той.

Никой не му отговори, когато Ник влезе в стаята и пристъпи към Клеър, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Отмених я...

Сърцето на Клеър биеше лудо.

— Сватбата е отменена. Току-що бях при Софи да ѝ кажа, че не мога да се оженя за нея.

Клеър постави ръка на устата си.

— О, божичко — прошепна тя.

Ник изглеждаше изморен, като че ли не беше спал.

— Събудих се тази сутрин и осъзнах... че ти си единственият човек, когото съм обичал. Софи е... чудесна, но помежду ни никога не е имало онова специално... — Той махна безпомощно с ръка, неспособен да обясни. — Каквото и да е. Онова нещо. Нещото между татко и мама. Предопределението да бъдат заедно. Някои двойки го имат, други — не.

Той не сваляше очи от Клеър.

— Казах ѝ, че не мога да се ожения за нея — каза той. — Казах ѝ, че не мога да се ожения за нея, след като обичам друга. Дори онази другата да не ме иска.

— Но аз те искам — каза Клеър. — Лука и аз... скъсахме. Дойдох да ти кажа... в случай че все още имаме шанс...

И двамата направиха крачка напред. Деляха ги само няколко сантиметри.

— Щях да се върна — каза ѝ той. — Щях веднага да тръгна с колата. Да те помоля да размислиш. Но ти ме изпревари.

Той я сграбчи и я притисна към себе си.

Докато се прегръщаха, Джералд се прокашля притеснено.

— Извинявайте. Аз по-добре... да ида да прибера косачката.

Изобщо не го забелязаха, докато той се измъкваше през френския прозорец. Прегръщаха се здраво, без да говорят, без дори да се целунат, просто се държаха един за друг, като че ли никога нямаше да се пуснат.

Тревър беше прав. Както предрече, Лука се върна в „Крайморската къща“ в късния следобед. Изглеждаше изпит и мрачен. Мина покрай Анжелика и влезе в офиса.

Тя му занесе чаша бренди. Той седеше на бюрото на Клеър и гледаше в една точка. Гаврътна чашата на един дъх.

— Благодаря — каза. — И се извинявам. Нямам оправдание за поведението си.

Тонът му беше скован — Лука не беше от хората, които лесно се извиняваха, но Анжелика разбираше кога ѝ протягаха маслинена

клонка.

— Всичко е окей.

— И предполагам, че е по-добре да се считаш за изпълняваща длъжността мениджър.

Очевидно по време на отсъствието си беше измислил този смел план. И бе разбрал, че няма да се справи без нея.

— В такъв случай — отвърна му тя, — ще трябва да ми повишиш заплатата.

Той я погледна остро.

— Не си насилвай късмета.

Тя сви рамене.

— Хубаво. Намери си тогава някой друг. Само че не очаквай аз да им обяснявам.

Погледна го от горе на долу. Магията някак си беше изчезнала. Изчезнало беше онова нещо, с което я държеше. Вече нямаше да подхранва фантазиите ѝ. Беше взела от него онова, което искаше, беше осъществила мечтата си. И сега ѝ изглеждаше съвсем обикновен. Дори по-лошо — слаб, глупав, не много свестен мъж, въпреки примамливата си външна опаковка, по която тя бе достатъчно загубена да си падне.

Изпитваше ли вина? Че е предала Клеър? *Не*, помисли си тя. Клеър знаеше през цялото време, че Лука не е мъж за нея. Липсваше ѝ необходимото доказателство и Анжелика така или иначе ѝ го предостави.

Ако не беше тя, увещаваеше се Анжелика, щеше да е някоя друга.

Беше направила услуга на Клеър. Даде ѝ смелост да последва сърцето си.

Тя взе чашата от Лука.

— Хайде — каза делово. — Трябва да се върнеш в кухнята. Не можеш да се въргаляш тук, изпълнен със самосъжаление.

И излезе от офиса. Нямаше да му позволи да я използва. Ако ѝ вдигнеха заплатата, може би ще може да си позволи да се изнесе от къщи. Да наеме апартамент за нея и Дил. Да му предложи живот, какъвто заслужаваше. Щеше да е трудно, но с допълнителните пари, ще може да се справи.

Нямаха нужда от никой друг, само тя и Дил.

Клеър и Ник вървяха ръка за ръка през Мимсбъри. Като че ли никога не беше го напускала, помисли си Клеър. Като че ли отново беше на осемнайсет.

Накрая стигнаха до църквата. Ник отвори портата и я поведе по пътеката към едно идеално английско гробище. Най-старите и най-разместени надгробни камъни бяха грижливо положени отново на местата си. Тревата беше окосена колкото трябваше — не много фризирана, но не и толкова дълга, че да изглежда неподдържана и достатъчно къса да могат дивите цветя да надничат през нея. В близките дървета пееха птици и въздухът бе изпълнен с ухание на цветя. Беше идеалното място да положат човек да почива — красиво, тихо, спокойно.

Надгробният камък на Изобел беше от обикновен бял мрамор, с ръчно изрязани надписи на името ѝ и датите на раждането и смъртта, без излишни украси.

— Тя не би желала нищо натруфено или излишно — каза Ник.

— Разбира се, че не.

Клеър застана пред камъка с наведена глава. Не искаше да говори или да се моли. Искаше просто да си спомни без вина бликащата от енергия красива съпруга и майка, каквато беше Изобел. Най-сетне в покоя на гробището, без други звуци, освен птичите песни и шумоленето на вятъра в дърветата тя се изпълни с покой и мир, каквито не беше изпитвала от години. И се надяваше, че където и да е, Изобел чувства същото, защото макар онова, което бе направила и да не беше редно, тя заслужаваше да почива в мир.

— Все още ми липсва — наруши тишината Ник. — Липсва ми всеки ден. Никога не спирам да си мечтая все още да е тук...

— Хей! — Клеър се обърна и го обви с ръце, като го притегли към себе си в опит да поеме част от болката му. Знаеше колко близка беше Изобел с момчетата си, колко здрава беше връзката помежду им и се надяваше някой ден, ако това изобщо се случеше, тя самата да има същата връзка със своите деца.

— За нея щеше да означава много твоето идване днес. — Гласът на Ник беше приглушен. Лицето му бе все още заровено в рамото ѝ. — Обожаваше те, знаеш го, нали?

— Просто се надявам, че съм достойна за нея — отвърна Клеър. — Че ще бъда толкова добра майка, колкото беше тя.

— Ще бъдеш — каза Ник. — Знам, че ще бъдеш...

След това се разходиха бавно отново до Мил Хаус. Не говореха много — не искаха да развалят магията с думи. Вместо това отидоха в градината и Клеър седна под плачещата върба до реката. Ник влезе вътре да направи по чаша чай. Докато чакаше чайникът да заври на готварската печка, той се качи в стаята си и отвори чекмеджето на тоалетната маса. Вътре имаше малка кутийка. С пръстен. Венчалният пръстен на Изобел. Беше го оставила на него с бележка.

„Надявам се този пръстен да донесе много щастие на момичето, което обичаш, както донесе на мен“.

Той погледа пръстена, докато светлината от прозореца се отрази в диамантите по него. Спомняше си го на ръката на Изобел. Тя никога не го сваляше.

Не го даде на Софи. Когато ѝ направи предложение, я заведе в малък бижутериен магазин в Сандълфорд и заедно избраха пръстена. По необяснима причина му се струваше нередно да ѝ даде пръстена на Изобел. През цялото това време беше стоял забутан в чекмеджето на тоалетната му маса.

Изобел го беше предназначила за Клеър. Ник знаеше това. Днес обаче не беше денят, в който щеше да ѝ го връчи. Трябваше им малко време да превъзмогнат важното решение, което бяха взели двамата, като напуснаха Лука и Софи. Да ѝ направи днес предложение би било зловещо. Неприлично бързо. Пръстенът стоеше тук дванайсет години. Можеше да почака още малко. И той си помисли колко ли щеше да бъде щастлива Изобел да научи, че е стигнал до истинския си собственик.

Затвори капачето с щракване и прибра пръстена в чекмеджето, а после се върна в кухнята, запари чай и сложи шоколадови бисквити в една чинийка.

Когато се върна в градината, откри, че Клеър е заспала дълбоко на слънце, свита на кълбо върху одеялото. Той остави подноса на тревата до нея. Няколко минути по-късно и той също спеше дълбоко.

Уикендът наистина се оказа дълъг.

[1] Вид паста за мазане на основата на мая, произвеждана в Англия и Нова Зеландия. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Вероника Хенри

Заглавие: Дългият уикенд

Преводач: Лидия Шведова

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: британска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-139-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9219>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.